

Redacció
i administració:
València, 244, 1er.
Barcelona-7

Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar
D.L. 14387

Sol·licitat control O.J.D.
Imprès a Barceloneta
de Publicaciones S.A.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"A ningú no li
escapa la
importància d'un
diari d'inspiració
cristiana per
afavorir un diàleg
constructiu entre
els fidels i les
altres forces".

(Joan Pau II amb motiu
del centenari del
periòdic local
de Bèrgamo.)

N.º 86

Setmana del 17 al 23 de maig del 1981

30 Ptes.

Empresaris holandesos:

"L'Església ha de comptar amb nosaltres"

UTRECHT.— Per primera vegada, els bisbes holandesos s'han reunit amb empresaris catòlics per tal de parlar sobre llurs tasques socials.

Els empresaris, pertanyents a la Unió Holandesa d'Empresaris Cristians, han manifestat el seu desig que els bisbes els encoratgin a llurs activitats en l'àmbit social. Ells es troben —segons un comunicat que han fet públic— com si l'Església "visqués dins la seva pròpia satisfacció sense encoratjar els fidels en llurs tasques socials".

Els empresaris han demanat als

bisbes que tinguin també en compte llurs esforços per tal de dur a la pràctica els valors cristians, ja que tenen la impressió que l'Església no els ajuda.

Per als bisbes holandesos, aquesta trobada amb els empresaris ha estat especialment important i els sembla oportú seguir fent aquestes trobades.

Aquesta primera trobada tractà el tema de l'home en el lloc de treball el qual, segons els empresaris, només tenen en compte alguns aspectes del món del treball, sense fer cas d'altres, aspectes també importants.

Dr. Martí Alanís:

"Per la llibertat responsable"

El Dr. Joan Martí i Alanís, bisbe d'Urgell, i responsable dels Mitjans de Comunicació Social a Catalunya, ha adreçat aquest escrit pastoral amb motiu de la Diada de les Comunicacions Socials que l'Església celebra aquest diumenge, dia 14 de maig.

"Els bisbes parlen del divorci, gran cridòria. Parlen de la llibertat i la pau al País Basc, també crits agressius. No és solament el dret a discrepar. Sovint hi ha una sola raó: "cal·leu, no podeu pas parlar".

Ho he posat com exemple. D'altres en podríem posar i veuríem que les llibertats formals d'un país democràtic no han aconseguit llibertat real als M.C.S. Un eslògan polític o publicitari es pot repetir mil vegades fins a convertir-se en una imposició psicològica. El mal, l'erotisme per exemple, pot tenir camins oberts. No és així que cal entendre la llibertat.

L'esperit democràtic, entendre la veritable llibertat no s'improvisa. És fruit d'una educació. Suposa l'amor a la veritat pel damunt de tot, el respecte a l'altre. Educar per la llibertat responsable, quina bona tasca! Totes dues paraules. En primer lloc llibertat per a tothom. Que tothom pugui dir una paraula. En segon lloc seny i moderació. No donar pas al mal. Equilibri difícil, però necessari.

La prova que hi ha hagut llibertat és que una part de la població ha arribat a sentir-se incòmode amb la llibertat i han resorgit enyorances perilloses. No hem d'enyorar restriccions

imposades. Hem de comprendre que la delicada transició democràtica encara dura i que cal aprendre a viure en llibertat.

"Llibertat responsable". Totes dues paraules. Totes dues. El lema sembla talment escollit pel nostre país. Ocasí de reflexionar."

"Misereor"

242 milions de marcs per ajuts al Tercer Món

AQUISGRAN.— "Misereor", l'obra assistencial dels bisbes alemanys contra la fam i la malaltia del món, ha distribuït dos-cents quaranta milions de marcs alemanys per tal de subvencionar dos mil nou cents-cinquanta projectes de desenvolupament empreses o continuats el 1980 a l'Àsia, Àfrica i Amèrica llatina. Els camps especialment atesos han estat l'agricultura, la sanitat, la formació d'adults i l'assistència social. Ha estat lloable l'ajut als pròfugs en diverses parts del món i a les víctimes de les catàstrofes naturals. Com cada any, "Misereor" que té la seva seu a la diòcesi d'Aquisgran, reb prop de quatre mil demandes d'assistència les quals són molts seleccionades per prop de dos-cents sacerdots, agrònoms, metges, economistes, enginyers i sociòlegs.

V Jornades del MUEC a Sentmenat

Importància de l'estil de vida

SENTMENAT.— S'han celebrat a Sentmenat les V Jornades de Militants del MUEC de Catalunya i les Illes sobre el tema: "La realitat juvenil des de la condició d'estudiant".

Hi assistiren més de cent cinquanta militants de les diòcesis de Barcelona, Tarragona, Lleida, Girona, Vic i Mallorca.

La primera ponència va ser presentada per Josep M. Carbonell, secretari mundial del Moviment Internacional d'Estu-

dians Catòlics. El tema va ser: "Per una lectura sociològica, cultural i militant de la joventut i dels estudiants", i intentava emmarcar el treball realitzat a partir dels grups per tal de descobrir els valors i contravalors dels joves de la nostra societat.

La segona ponència va ser feta per Gabriel Amengual, professor a Mallorca i consiliari del MUEC, sobre: "L'opció de vida: cap a la formació de l'home ètic".

Les conclusions es van orientar segons quatre grans eixos: importància de l'estil de vida, que fonamenta èticament la persona en el seu moment de jove; valoració de la quotidianitat com a camí de redescoberta de la dimensió militant de la vida de cada dia en tots els àmbits; importància de l'estudi en la seva dimensió global, com a aportació específica del jove estudiant; i potenciació de l'associacionisme juvenil.

Afinant

Els graus de la novetat

En el temps pasqual no ens podem cansar de parlar, una i altra vegada, de la vida cristiana iniciada en el baptisme, com d'una "vida nova", com d'una real "manera nova de ser en el món". A entendre aquesta "novetat còsmica" de l'ésser cristià, ens hi pot ajudar el l del pensament de Teilhard de Chardin.

La visió de l'evolució generalitzada ens fa veure el Cosmos —tot el que existeix— com accedint a l'ésser, i a formes successives d'ésser, a través d'unes veritables "novetats" successives i ascendents.

La primera novetat fou quan "el primer dia" l'Amor omnipotent de Déu féu que, fora d'Ell mateix, comencés a existir la Creació, intel·ligible i bella, tota amarada del Verb. La Vida, fruit del mateix gest creador, fou una "altra novetat absoluta", com ho fou l'aparició de la intel·ligència i de l'amor lliure en l'home, portat per la "cresta de l'onada" de l'evolució volguda per Déu. L'Encarnació del Verb Redemptor, vencedor de la mort, fóra l'últim i definitiu "graó" del gest creador de Déu, retornant tota cosa, purificada i recapitulada en Crist, al si diví del qual havia eixit en un únic acte d'Amor.

Joan E. Jarque i Jutglar

8 planes especials

Cent anys salesians a Catalunya

Amb motiu del primer centenari de l'arribada dels Salesians a Espanya i dels cent anys de la mort de santa Maria Dominga Mazarello, cofundadora de les Filles de Maria Auxiliadora, CATALUNYA CRISTIANA ofereix a les pàgines centrals, un dossier sobre l'obra salesiana.

Hi podreu trobar la història i institucions, marcadament socials, que amb dues congregacions religioses han portat i estan portant actualment arreu del món, més concretament a casa nostra.

GRÀCIES!

Des d'aquestes pàgines volem donar les gràcies a totes aquelles persones que, en diverses ocasions, han respost a les crides demanant ajuda publicades en el nostre setmanari. Darrerament, força persones s'han interessat per la llar d'ancians en dificultats ("Fundació Mercè i Fàtima", c/ Sta. Lluïsa Marillach, 9, Barceloneta), de la qual vàrem parlar en el número 84; amb certa freqüència rebem donatius pel "Finestral de la Caritat" i la setmana passada vàrem rebre un donatiu important pels "Amics de Foix". A tots, repetim, moltes gràcies en nom dels beneficiaris.

CAMPANYA DE LA JOVENTUT DE CATALUNYA PREGANT AL SANT PARE QUE VISITI LA NOSTRA TERRA

CAL QUE RECOLLIM MÉS FIRMES

Escolteu, què ha passat? On s'han quedat les nostres ganes de recollir firmes? Des que vam rebre aquells fulls de Martorell n'hem rebuts molts pocs, eh? (Girona, El Vendrell, Reus, Granollers...). Vejam, vejам. Ara per ara només tenim unes tres mil firmes, i això és molt poc per a un país com Catalunya que té més de sis milions de persones i una bona part d'aquests sis milions es declaren cristians. No ens cansarem, doncs, de repetir sempre el mateix: poseu-vos en contacte o bé amb nosaltres o bé amb CATALUNYA CRISTIANA. I no deixeu passar l'ocasió. El Sant Pare només vindrà una vegada i, una vegada que ve almenys que vegi que aquí hi ha gent que l'estima.

Perquè —i aquesta és una de les coses que us volem dir més seriosament—, els qui organitzem aquesta campanya no hem fet del Sant Pare un déu en el qual pensem dia i nit. Només faltaria.

Si volem que vingui el Sant Pare és perquè som cristians, seguidors de Jesucrist. I Jesucrist és l'únic important —que quedi clar—. Però, com diem en la nostra proclama, Jesús no vindrà, i com que ens agradaria molt que vingues Ell, si més no restem contents sabent que el qui vindrà

és el cap de la seva Església aquí al nostre planeta, Església que va néixer amb els dotze apòstols, de la qual Pere fou anomenat per Jesucrist el seu primer cap, i Església que —amb tots els perds que volguem, certament— ha anat caminant al llarg dels segles i avui continua viva perquè Jesucrist ha promès que mai no l'abandonarà.

Quedi clar, doncs, que el que ens mou a fer aquesta campanya i demanar que tots hi col·laborem, és, senzillament, la nostra fe cristiana, el nostre desig de comunicar el Crist als altres.

Es natural que per a estar cada dia al peu del canó recollint firmes, s'ha de fer una mica de sacrifici. Però hem de comprendre que poc cristians serem si no sabem sacrificar-nos per una cosa tan senzilla com aquesta. En fi, que hem de treballar-hi fort.

I sobretot una cosa. No marginem ningú a l'hora de recollir firmes. Primer perquè som cristians, i segon perquè simplement i humanament no està bé. Aquells qui menys us penseu, potser són els qui us firmaran amb més delit. I això us ho diem per experiència.

Bé, pensem-hi. No n'hi ha prou amb tan poques firmes. Cal recollir-ne moltes més. Vejam si la propera setmana ja podem anunciar que en tenim deu mil —com a mínim—.

Grup XIROI de Terrassa

Nom:
D.N.I.:
Ciutat:
Signatura

Nom:
D.N.I.:
Ciutat:
Signatura

Nom:
D.N.I.:
Ciutat:
Signatura

Nom:
D.N.I.:
Ciutat:
Signatura

Nom:
D.N.I.:
Ciutat:
Signatura

Nom:
D.N.I.:
Ciutat:
Signatura

ENVIEU ABANS DEL 31 DE MAIG VINENT A:
Joves Cristians de Catalunya. Grup Xiroi: Font Vella, 40, Terrassa (Barcelona)
o bé a CATALUNYA CRISTIANA: València, 244, 1er. Barcelona-7

SEMINARI MENOR DE "LA CONRERIA"

"SIDEU ET CRIDA, PER QUÈ ESPERES...?" era el lema del Dia del Seminari-81.

"Tota vocació ve de Déu.

Es Jesús qui crida: "Vine, segueix-me". I el van seguir Pere, Andreu, Jaume, Joan, Felip, Bartomeu... Es Jesús qui continua cridant.

Però aquests "cridats" necessiten trobar algú que els ajudi a conèixer la veu del Mestre que passa, a seguir-lo amb generositat, a superar dificultats, a sentir il·lusió per un ministeri que comporta sacrificis, però que implica de fer present el Crist com a pastor i salvador."

(Cardenal Jubany, 1981)

El Seminari Menor de "La Conreria" surt al pas dels "cridats" i ofereix acollida també a aquells nois que volen

**respondre a la crida personal de Jesús
conèixer el seu propi camí com a cristians
decidir-se en el seu seguiment vers el sacerdoti**

Matrícula oberta per al curs 81-82

Cursos: 6è, 7è i 8è de 1.ª Bàsica

1er. 2on. i 3er. del Batxillerat (BUP)

Informació: Sr. Rector Tfs. 3881500-3881562

PETITS ANUNCIS

ES VEN fotocopiadora marca OLIMPIA, model Omega 203 de segona ma, en bones condicions. Telèfon: 215 24 13 - Barcelona.

TELEVISOR BLANC i NEGRE marca ZENITH. En bon estat i molt econòmic. Telf.: 213 37 29 - Barcelona, de 2 a 3 tarda.

ES CERCA traductor del croata al català o al castellà. Treball remunerat, algunes hores per setmana a convenir. Telf.: 215 24 33 - Barcelona.

Colònies d'estiu a Castellterçol
3 quinzenes: el 27 de juny al 9 d'agost.
Informació i inscripcions: Arimon, 17 - Barcelona (22). Tel. 212 39 98. Sra. Galí.

COMPRARIA volums escadussers col·lecció Clàssics Llatins i Grecs, text original i català. Telf.: 215 24 33 - Barcelona.

SALOU a cinquanta metres de la platja dels Capellans es lloga: apartament 6-7 llist, completament equipat i amoblat, per mesos o quinzenes. Lliure juny, juliol i setembre. Raó: T. 215 24 33 Petits anuncis.

Les lliçons d'un silenci

El passat dia 6 a les dotze del migdia tot Espanya fou un clam. El ressò d'aquell silenci extraordinari encara no s'ha extingit. I tant de bo que donés fruits i fruits duradors. Puix que ací rau el "quid" de l'afer. Qui més qui menys, en aquell moment solemne ens varem emocionar, però el cínic de torn — i el cínic que tots portem dins — va cuitar a dir: "Bé, i tot això per a què servirà?" La nostra resposta és contundent. Aquella actitud digníssima de tot un poble ja ha començat a servir per a molt. És més, creiem que aquell gest, aparentment inocu està, precisament, en la justa línia del millor revulsiu, i gosaríem dir l'únic eficaç a la llarga, contra el terrorisme i tota mena de violència. Som dels que creiem — i qui se n'admirarà? — en la primacia de l'esperit.

Doncs bé, no és retallant la llibertat, com alguns voldrien, que es defensa, la pau ciutadana, sinó arrelant-la en principis sòlids; i no es retorna la vida als innocents occint els culpables. Amb la pena de mort, que més d'un voldria veure restablerta, no faríem sinó afegir més morts i afeblir la consciència moral ciutadana. Seria bo que rellegíssim el capítol 14è del 2on llibre de Samuel que ens conta l'astúcia de la dona tecuïta fent veure a David l'absurd de pretendre venjar la mort del primogènit Amnon, occint Absalom culpable. Creiem que d'aquells dos minuts de reflexió i pregària n'hauríem de treure dues conseqüències. L'una, que la línia divisòria major entre els ciutadans no és la d'aquesta o aquella opció política, sinó la

que col·loca a una banda els que creuen que les idees es poden defensar i imposar a bufetades o a cops de bomba i la dels que no ho creiem. L'altra, que sols un veritable "rearmament moral", capaç de donar principis sòlids i transcendents a tots els homes, començant des de l'infància, pot donar a la nostra societat les bases d'una convivència pacífica i civilitzada. Avui no es vol reconèixer, però no és sense un risc suïcida que es pretén arraconar els principis morals cristians. Caldria que els nous "laicistes" es plantejessin seriosament sobre quines bases — mes enllà i més endins que les "mesures policíiques" i les garrotades legals — pensen bastir la convivència humana.

El lector escriu

El Papa i la Mare de Déu

A causa de la reconeguda gran devoció del Sant Pare a la Mare de Déu, es probable que en la seva visita ens recomani que li resem cada dia el Sant Rosari, demanant-li tota mena de favors celestials per a la nostra terra; i jo m'atreveixo a suggerir: ¿Per què no comencem ja a resar-lo en aquest mes de maig, per tal que l'il·lumini i també a tots nosaltres ens ajudi a solucionar els greus problemes que avui tenim plantejats? Però l'hauríem de resar cada dia, en família, com si fóssim un sol membre de la nostra estimada Santa Mare Església. La nostra Moreneta ens escoltarà i el Sant Pare ens beneirà. Sense cap mena de dubte./Teodoro Cortés.

Que la vinguda del Papa ens aclareixi les idees

Hem rebut uns fulls de la campanya de recollida de firmes perquè el Sant Pare vingui aquí, a Catalunya, de la qual ja n'hem vist algun article en el seu setmanari.

Volem manifestar des d'aquí la nostra adhesió envers la campanya, així com el nostre entusiasme en col·laborar en tan engrescadora tasca.

El que no entenem amb tot això és que ens hem trobat amb algú que es diu catòlic, i fins i tot algun capellà, que no ha volgut signar ni col·laborar-hi. Com és possible, això?

Esperem que la vinguda del Sant Pare ens aclareixi a tots una mica les idees./Uns joves de Tortosa.

Un home anomenat Joan

Aquest any es compleix — i el Papa ha volgut commemorar-ho amb una visita al seu poble natal, Sotto il Monte — el primer centenari del naixement del papa Joan XXIII. Jo, més modestament, he volgut celebrar-lo dedicant aquest matí de diumenge a rellegir aquesta catedral de dues torres — el "Diari de l'ànima" i les "Cartes als seus familiars" — que són el moll de l'os dels seus escrits. I us dono fe que ha estat un matí fecund i joiós!

Sempre he pensat que el papa Roncalli fou personalment un sant. I ha estat certament un dels pares fonamentals de la meua ànima. El poc que en mi hi hagi de net, d'alegre, de transparent, és seu. Perquè Joan XXIII ha estat un dels dons més grans concedits durant aquest segle per Déu a l'Església i a la humanitat.

Però voldria subratllar que he volgut celebrar el seu centenari rellegant les seves obres perquè em sembla que en sorgeix una figura bastant diferent — o bastant més complexa, almenys — del mite que al seu entorn s'ha fet circular. Hom ha vist massa ximpleries protegides sota el nom de Joan XXIII. Idees que li repugnaven miren de protegir-se amb el seu nom (recentment he llegit dues defenses de l'avortament i del divorci que apellen a ell) i amb no poca freqüència es miren de camuflar totes les formes de desobediència a l'Església oficial sota el nom d'un papa i d'un sacerdot que va vertebrar tota la seva vida al voltant de la paraula obediència, entenent aquesta paraula en el més rígid i radical dels sentits.

Sortosament — perquè ni tan sols de l'obediència en fou un neuròtic — li va saber unir sempre la paraula "pau", entesa com aquest gran equilibri dels qui se senten en les mans de Déu.

Vàreig tenir la sort d'assistir a moltes de les seves audiències i d'acompanyar-lo relativament de prop en algunes de les hores de la seva vida, i haig de dir que mai no he conegut una fe tan radical. Joan XXIII vivia literalment en el sobrenatural. Parlava de Déu com si fos un company seu de l'escola, del cel com d'una cosa en la qual hagués estat ja moltes vegades i dels sants com si tots fossin cosins seus. I d'aquí venien el seu equilibri i la seva alegria.

Perquè Joan XXIII no és que fos optimista, és que era alegre, és que veia l'acte costat de les coses. Es per això que no suportava els "profetes de desventures", ja que per a ell veritablement "si Déu va crear les ombres, fou només perquè la llum destaqués més". Es per això que no li agradaven les condemnes, perquè creia radicalment en la força de la veritat.

(A cert prefecte del Sant Ofici, que li havia tramès els primers tonants esquemes del Concili, va rebre'l amb un metre a la mà

dient-li: "Aquest esquema té trenta centímetres de condemnes"). Per això no li agradaven les virtuts complicades i es proposava com a única fita la més senzilla bondat: "M'agradaria de ser bo, sempre, amb tothom. En la bondat pacient, generosa, fraternal, rau la força del bisbe." Per això mai no va concebre l'Església com una força, un poder, un prestigi, una grandesa. "L'Església és una font pública a la plaça d'un poble al llarg de generacions i generacions". Per això també estimava tan radicalment els homes i la mateixa vida: "Resaré per vosaltres, per les vostres famílies", digué en una audiència en què sortosament vàreig assistir. I després va afegir: "Reseu també vosaltres pel vostre Papa. Perquè, per a ser-vos franc, m'agradaria viure molt de temps. Estimo la vida." Però és per això també que no li feia por la mort. No gaire més tard vàreig escoltar-li aquestes paraules, que servo com un tresor: "Quan un papa ja no pot actuar com a papa, és millor que es mori. Jo accepto i rebo senzillament i joiosa la crida de la meua germana la mort amb totes les circumstàncies que el Senyor vulgui envoltar-la. Tinc les maletes preparades".

Ara recordo tot això i em pregunto què n'hem fet, d'aquesta fe i aquesta transparència. Em pregunto què pensaria del que hem fet del concili que ell amb tan neta alegria va inaugurar. No estic gaire segur que els qui ens considerem els seus hereus poguéssim dir tant de veritat com ell ho deia que "La pau és la casa de tots".

José Luis Martín Descalzo

El lector escriu

(vé de la plana 3)

Suspès un curset

Voldria fer constar, com un deure de justícia, la satisfacció i agraïment per haver llegit a la premsa de Barcelona que el senyor cardenal, en l'exercici de la seva Autoritat, havia fet suspendre el curset que s'havia d'impartir en un centre de l'Església per un professor, l'opinió particular del qual difereix un tant del Magisteri tradicional de l'Església.

¡Gràcies a Déu que els cristians del carrer ens assabentem de la reacció contra els errors! Carme Bernich.

Sacerdots casats al Sínode?

M'agradaria que algú pogués contestar-me el meu interrogant sobre el desenvolupament del sínode episcopal, dedicat al tema de la família, que se celebrà fa uns mesos a Roma.

Tractant-se el tema de la família, a més de bisbes, teòlegs i experts, foren invitats alguns matrimonis que, encara que eren pocs, eren la veu dels qui tenen experiència de la vida familiar.

Se sap que dins l'Església Catòlica, en els ritus orientals, hi ha capellans casats. ¿Foren invitats alguns d'ells, com a casats, al Sínode sobre la família en el món d'avui? Si no ho foren, ¿a què és deguda aquesta tan greu ommissió que haurà privat el Sínode de l'aportació d'aquestes experiències úniques i privilegiades, per provenir de persones per un costat casades, i per l'altre integrants del grup de pastors del Poble de Déu?

Espero amb interès que algú vulgui contestar-me./ M. Félix Planas i Navarro.

Ajut als aturats

A tots aquells que perden el temps, que malgasten els diners, que compren coses inútils; innecessàries, que perden la salut i els diners en vicis.

Pensin bé, que tenen l'OBLIGACIÓ, (no la devoció) davant Déu d'ajudar ara mateix als nostres germans que es troben en greu necessitat.

Vegeu el **FINESTRAL DE LA CARITAT**, de Catalunya Cristiana, pàgina 14, del 19 al 25 d'abril. N.º 82./Josep Abelló Pàmies.

Dir no al que no és just

Acabo de rebre C.C. n.º 82 del 19 al 25 d'aquest mes.

Veig publicada, en la secció "el lector escriu", la carta que us vaig enviar el passat 17 de març. Gràcies.

Però he quedat sorprès en veure que solament se n'ha publicat una part.

No sé si és perquè algunes coses no es poden dir, o bé és que l'espai al diari no permet allargar-se més.

El que jo intentava, era fer veure que els tribunals eclesiàstics no han de complicar-se la vida en coses que no admeten pal·liatius; i dir **NO** al que no és just i no concedir nul·litats o separacions al que va contra la nostra fe; i el que s'ha publicat de la meua carta no porta aquest segell.

Molt atentament els saluda en Crist.

Francesc Rovira.

N. de la R. Es l'espai molt reduït del setmanari i la munió de cartes que es reben el que no permet a voltes publicar tot el text d'una carta espontània.

Avisos i comunicats

O.R.S.— Dimarts, dia 19 de maig, a les 7.30 hores de la tarda i al seu local, c/ De la Torre, 28, àtic, 1.er., Mn. Joan E. Jarque donarà una conferència sobre el tema: "La nostra responsabilitat després de l'Assemblea de Barcelona".

100 anys del Temple de St. Pacià.— Diumenge, dia 24, al pati de la parròquia i al llarg de tot el dia, "Festa per a tots" a càrrec de l'Esplai Sant Pacià, des de les 10 del matí a les 8 del vespre: **QUE FEIA LA GENT FA CENT ANYS?**

Dimarts, dia 26 de maig, a les 10 del vespre, conferència: "La funció del temple a la vida cristiana", a càrrec de Mn. Pere Tena, professor de litúrgia a la facultat de Teologia de Barcelona.

Grup Teral.— Alcohòlics i altres toxicomanies són ateses els dimarts i els dijous, de 17 a 20.30 h., per un equip tècnic competent, sense finalitats lucratives, al c/Sils, n.º 1, bx. Tel. 317 20 01.

Exercicis Espirituals a Montserrat.— Se celebraran del 25 al 29 de maig, per a senyores i senyorettes, en català. Dirigirà la tanda el P. Sauret, S. J. Per informació i inscripcions: Tel. 301 16 26.

Facultat de Teologia de Barcelona. Curs d'Estiu.— Aquest curs és el tercer any d'un cicle de quatre que intenta presentar la problemàtica teològica en quatre vessants: dogma, bíblia, moral i qüestions religioses i pastorals a Catalunya i a les Illes.

Destinat a tots aquells que estan interessats en una actualització de la teologia, tant sacerdots com laics.

Les matèries que es cursaran enguany són: L'Església de l'Esperit de Jesucrist, prof. Víctor

Codina; els Llibres Històrics en l'Antic Testament, prof. Eduard Bosch; el Ministeri eclesial, prof. Ramon Pou i Hèctor Vall; Eucaristia i Celebració litúrgica, prof. J. Aldazábal.

Dies del 29 de juny a l'11 de juliol. Lloc: Casal Borja, c/ Llares, 30, Sant Cugat del Vallès. Inscripcions: Secretaries de les dues Seccions, matins d'11 a 13, excepte dissabtes. Tel. 253 49 25 i 674 11 50.

Lluïsos de Gràcia. Concert de Cant Coral.— El grup Sinera dels Lluïsos de Gràcia anuncia un Concert d'obres de diferents autors dels segles XVI i XVII, i cançons populars franceses, italianes, eslovaques, hongareses, catalanes, euskeres, etc., a la parròquia de St. Joan (Pl. de la Virreina), el diumenge, dia 17 de maig, a les 9.30 de la nit. Dirigirà el mestre Jordi Farrera. Entrada gratuïta.

Conferències "ART DE VIURE".— Durant l'any del Tai-chi a Barcelona, i dins del cicle "Dilluns del mestre Pere Yang", el proper dia 18 de maig, a les 19.30, parlarà del tema: "Practicar Tai-chi és viure", amb projecció de dues pel·lícules xineses al Fòrum-Vergés (Rosselló-Balmes).

El dilluns següent, 25 de maig, continuarà el curset d'iniciació al Tai-chi, que dirigeix personalment el mestre, a les 19.30, al Centre Passatge, c/ Passatge Mercader, n.º 13 (Entre Rambla de Catalunya i Balmes).

EKUMENE. Comunitats catecumenals.— El P. Domènec Solà Callarissa, fundador i president general de EKUMENE, visitarà Barcelona per donar a conèixer la seva obra de comunitats catecumenals, aquesta arreu del món. Les conferències es faran els dies 25, 26, 27 i 28 de maig, de les 7.30 a les 9 del vespre, als locals del c/ Aragó, 268, bxs.

Moviment de Dones d'Acció Catòlica.— El dia 27 de maig, dimecres, a les cinc de la tarda, tindrà lloc al carrer Llúria, 7, pral. la conferència sobre el tema: Maria i el pa partit, que anirà a càrrec del doctor Francesc Muñoz, vicari episcopal de Religiosos. Tothom hi és invitat.

TARRAGONA

Curs de monitors bíblics.— L'Associació Bíblica de Catalunya ha organitzat un curs per a formació de monitors bíblics per tal de formar persones capaces d'animar grups d'estudi de la Bíblia, a nivell de parròquies, comunitats, moviments, etc. Es proposa de donar una visió del conjunt del contingut de la Bíblia, és a dir, no es tracta de formar professors d'Esriptura, sinó persones que puguin ajudar els altres a una comprensió més plena de la Bíblia. La inscripció cal formalitzar-la, abans del dia 15 de juny, directament a Mn. Josep Ramon Pascual, c/ Església, n.º 2, Valls (Tarragona). Tel. 60 02 67. Aquest curs es farà al Seminari de Tarragona, del 6 al 18 de juliol.

COMPREM

- POSTALS ANTIGUES
- NAIPS ANTICS
- CARTES ANTIGUES
- ACCIONS ANTIGUES
- GRABATS ANTICS
- SEGELLS

GALERIA FILATÈLICA DE BARCELONA

C/ València, 229
(entre Balmes i Rambla Catalunya)
Tels. 215 65 24 / 86. Barcelona-7

VIATGES A TERRA SANTA

organitzats per l'ASSOCIACIÓ BIBLICA DE CATALUNYA

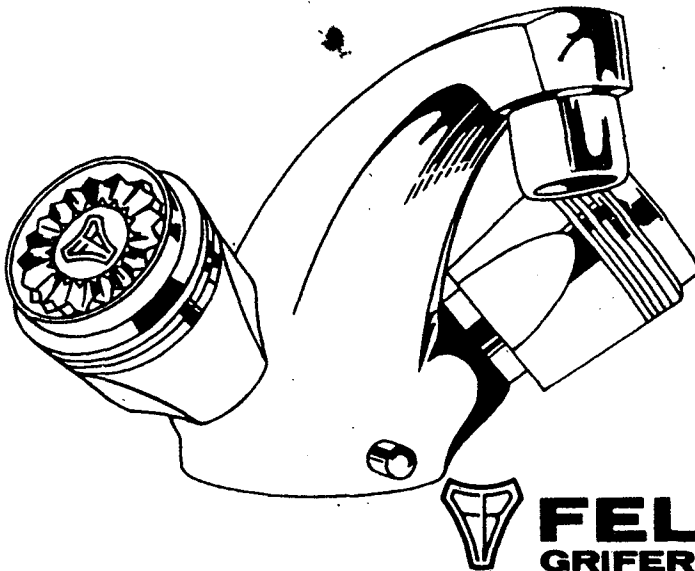
1er.: Del 21 d'agost al 4 de setembre. Inclou la visita d'Amman i de Petra.

2ón: Del 23 de setembre al 9 d'octubre. Inclou la visita de El Caire, Amman i Petra.

No es tracta de viatges turístics.

Volent facilitar el coneixement de la Bíblia a través del coneixement de la terra i de la història que li serviren de marc. Per a més informació: ASSOCIACIÓ BIBLICA DE CATALUNYA Arquebisbat. Pla de Palau. TARRAGONA

Trianon N
UNA GRIFERIA DE ALTA CALIDAD Y GRAN LUJO QUE SE SUMA
A LOS YA ACREDITADOS MODELOS MARBO, CRISTALIA Y BLUE-STAR

Sr. Instalador:
Solicitenos
cuanta información
precise.

De venta
en almacenistas
de saneamiento.

FELIU BOETS A.
GRIFERIA NOBLE

Avda. de Roma, 137. Tel. 253 83 20 BARCELONA 11

Punt de vista

Mitterrand

La segona volta de les eleccions presidencials franceses proporcionà al candidat socialista una victòria més clara del que, d'acord amb les estimacions prèvies, hom podia pensar: tot i partint de la radical migpartició, França, dons, ha fet una opció clara.

El triomf de Mitterrand és una opció clara a favor del canvi: canvi de persones i de model de societat. Sobretot, però, del canvi estricte. Els set anys de Giscard d'Estaing, que han coincidit amb els de la crisi econòmica mundial, no han estat gens fàcils i, ultra això, s'han vist enterbolits per un seguit d'actuacions poc clares per part del president. Aquest, durant set anys, ha estat sotmès a una propaganda en contra, forta i ferma, en la qual han coincidit els seus enemics polítics naturals i els gaullistes, que encara no han perdonat a Giscard el "oui, mais..." amb què s'enfrontà amb el continuisme.

Amb la derrota, Giscard d'Estaing ha pagat, doncs, set anys de govern en circumstàncies no gens fàcils, l'acumulació d'escàndols i campanyes en contra (des de la història dels diamants de Bokassa a la compra d'un títol nobiliari per la seva família), el ressentiment gaullista... El triomf, però, no serà realment complet, si no l'arrodonaix a les eleccions legislatives que té el compromís de convocar ben aviat: compromís i necessitat, ja que, amb el legislatiu actual, Mitterrand té poques possibilitats de poder dur endavant les seves promeses electorals.

Més enllà de les implicacions concretes en la política francesa estricta, cal veure el triomf de Mitterrand com un bell exemple de normal funcionament de les institucions democràtiques: el presidencialisme creat per De Gaulle per afavorir la governabilitat, però, a la vegada, per afavorir la dreta, gràcies a les normals regles del joc, ha esdevingut vehicle d'un triomf de l'esquerra. Des de la nostra condició d'espectadors de primera fila, però, comptat i debatut, espectadors, això és el més destacat.

Tot i que, després de la darrera contesa electoral, pugui semblar paradoxal, en aquest procés, el mateix Giscard, ara vençut, ha jugat un paper fonamental, car fou ell, precisament, qui demostrà que, sense De Gaulle, la Cinquena República podia continuar vivint: la prova definitiva de normalitat és, precisament, el resultat de les eleccions presidencials de 1981.

Josep Faulí

CATALUNYA

Els Drets Humans assignatura escolar

El Parlament de Catalunya aprovarà pròximament una proposta de llei unitària, per la qual a les escoles de Catalunya i dins l'assignatura d'ètica, s'exploraran els Drets Humans, segons la Declaració Universal de Drets Humans de l'ONU y la Convenció Europea dels Drets de l'Home del Consell d'Europa, a més del propi capítol de la Constitució espanyola del 1978 i l'Estatut d'Autonomia del 1979.

Un cop aprovat el text pel Parlament, la Conselleria d'Ensenyament procedirà a organitzar la temàtica de cara al curs vinent.

123 Jocs Florals de Barcelona

Al Saló de Cent de l'ajuntament de Barcelona se celebrarà la festa literària dels Jocs Florals guanyant la Flor Natural Maria Mercè Marsal, Xavier Bru de Sala l'Englantina d'Or, i Joan Navarro la Viola d'Or. L'acte, ple de públic, fou presidit pel batlle de Barcelona i intervingueren Josep Faulí, Guillem Jordi Graells, Maria Aurèlia Capmany i el catedràtic castellà Antonio Tovar que referint-se a la cultura castellana digué que "desconeix, per ignorància, l'immensa riquesa de les llengües no castellanes, de les quals ens hem d'enorgullir".

La Creu Roja defensa els infants maltractats

Barcelona.— Dins els actes que se celebraren amb motiu del Dia Mundial de la Creu Roja, el Gabinet de Drets Humans d'aquesta institució, en col·laboració amb MACI i l'Hospital de la Creu Roja, organitzà una conferència col·loqui sobre "El nen maltractat: una alternativa vàlida". Hi prengueren part Lluís Sans i Juanpere, psicòleg,

Catherine Ferrenbach, metge-pediatra, i Hilda Sanpere de Felipe, coordinadora de l'equip MACI. Actuà com a moderadora la senyora Rosa Griso Valls, directora del Gabinet de Drets Humans de la Creu Roja.

L'acte fou presidit pel Conseller adjunt a la presidència Miquel Coll i Alentorn.

ESPANYA

Malversació de 300 milions a la Caixa Postal

Joaquín Rodríguez Júlvez, antic delegat de la Caixa Postal d'Estalvis a Las Palmas, és a la presó, des de fa tres mesos, aproximadament, acusat d'una presumpta malversació de diners, la quantitat dels quals podria assolir els 300 milions de pessetes.

El mes de març de l'any passat, Rodríguez Júlvez, segons l'administrador general de la Caixa Postal, es trobà compromès per no prosperar la venda d'una urbanització a l'illa de Fuerteventura.

CiU i PNV esmenaren la Llei d'harmonització

Els grups parlamentaris de Convergència i Unió i del PNV presentaran una esmena total a la llei d'harmonització autonòmica presentada pel Govern.

Per la seva banda, les direccions del PCE i del PSOE estan esperant a Madrid les esmenes que redacten amb el mateix text els tècnics i parlamentaris del PSC i del PSUC.

II Trobada de Teatre de les Nacionalitats

La finalitat de les jornades fou "donar a conèixer a la ciutat d'Alacant totes, o quasi totes, les manifestacions teatrals que d'una manera seriosa i professional es produeixen

arreu de l'Estat espanyol", segons que manifestà el director del grup alicantí "Tirant lo Blanc", Antoni Amorós.

Els onze grups participants, realitzaven llurs actuacions tant a l'aire lliure com als locals de caire cultural, religiós i educatiu.

Paral·lelament se celebraren ponències relatives als diferents aspectes del teatre dins les nacionalitats i una mostra fotogràfica i de cartells teatrals.

Aprovat el Defensor del Poble

El "Boletín Oficial del Estado" ha publicat el text de la Llei Orgànica del Defensor del Poble, el qual contempla les funcions i l'àmbit d'actuació de l'alt comissionat de les corts Generals, designat per a la defensa dels drets compresos en el títol I de la Constitució espanyola.

Segons la Llei, el defensor del poble serà elegit per les Corts Generals per espai de cinc anys.

MÓN

La CEE pren una resolució sobre la pesca espanyola

El Parlament Europeu ha votat a Estrasburg la urgència d'una resolució autoritzant els vaixells espanyols a pescar en aigües de la Comunitat Econòmica Europea (CEE) fins a finals del 1981.

Actualment existeix un acord signat per la Comunitat Econòmica Europea i Espanya, que s'acaba el 31 de maig. Per tal d'evitar una nova interrupció de les activitats pesqueres espanyoles en aigües comunitàries i la consegüent reanudació de negociacions entre ambdues parts, el Consell de Ministres haurà d'acceptar aquest reglament abans del 31 de maig.

Antena Social

Agencem Catalunya

La presència punyent de l'atur en els engranatges de la nostra societat ens aboca, cada vegada més, a un sentiment d'angoixa i de desencís. Les xifres són prou fredes i no cal insistir-hi. Davant d'aquesta panoràmica de pessimista migradesa, i al marge dels seriosos esforços que s'esmercen a remeiar-la, hi cap, una doble actitud passiva que es polaritza d'una banda en la resignació fatalista i d'altra en el panxacontentisme inconscient.

Entre ambdues postures negatives, s'estén una àmplia gamma de matisos en els quals d'una manera o altra, tots podríem situar-nos.

Però l'absència d'un incentiu extern no és pretext de passivitat. Posem un exemple. Quan se'ns desfà algun compromís quotidià i hem de quedar-nos a casa, oi que mirem de lleure una mica? No és cert que aprofitem per penjar aquell quadre, per plantar aquell esqueix, per ordenar aquell munt de papers, o per fer neteja d'aquell espai vital? En definitiva, oi que mirem de fer més agradable la nostra llar? Cada cop ens són més necessàries aquestes estones de "desintoxicació" i d'"ajardinament" (encara que ens manquin els mots, no ens manca pas el desig dels conceptes que denoten).

Davant d'una conjuntura com l'actual i amb la situació angoi-

xant que travessen moltes famílies, abocades a l'atur forçós, hauríem d'esmerçar-nos seriosament a nivell privat i estatal a agenciar el nostre entorn i el nostre país. No afegim als nostres mals el de la deixadesa. És hora d'"ajardinar" Catalunya.

Amb una llar deixada, ben poca cosa es pot fer. Amb un país on proliferi la brutícia i l'abandó, amb els boscos plens de brossa, les platges curulles d'envasos de plàstic i els carrers sumits en la incúria, els problemes s'agreu-jen, el nerviosisme sura a flor de pell i la realitat esdevé més negra i angioixant. Una campanya ben pensada d'agencament alhora que permetria ocupar algunes persones amb tasques creatives, ajudaria a desangoixar-ne moltes d'altres; a tots plegats.

Els cristians sabem que la creació no és pas una obra fixada i estàtica. Que Déu ens crida a ser co-creador amb Ell perquè vingui a nosaltres el Regne. Quina manera més joiosa de co-crear i d'atancar el Regne, el fet d'ajudar que els altres i nosaltres mateixos visquem en un ambient agradable i distens!

Sant Josep Obrer ha encetat un mes de maig en el qual la primavera mostra el seu esclat. Tant de bo que aquest mes pugui marcar també l'inici d'una obra d'agencament joios i creatiu de casa nostra.

Jaume Aymar i Ragolta

MAS-BAGÁ

Fundada el 1878

Primera empresa de Catalunya en la fabricació d'elements per a restauració col·lectiva

Cuines, forns, i gratinadors.

Armaris de conservació freda i calenta.

Paelleres, Marmites i Fregidores.

Autoserveis (self-service) i els seus complements.

Per a:

Col·legis, Internats, Residències.

Comunitats, Hospitals, Sanatoris.

Menjadors laborals.

S.A.M. Mas-Bagá | Barcelona-9 - Valencia, 346 - Tel. 257 15 06
Madrid-4 - Hortaleza, 17 - Tel. 221 70 09

Cinquanta minuts del Papa amb els Reis d'Espanya

Un diàleg que seguirà al nostre país

"Em permetreu que parli als Reis en espanyol...", digué el Papa als reis Joan Carles i Sofia, en rebre'ls en audiència privada a la seva biblioteca. I en un correcte espanyol el papa Joan Pau II parlà als Reis d'Espanya durant ni més ni menys que cinquanta minuts.

Ha estat l'audiència privada més llarga que hom recorda, han anotat tots els observadors vaticans: quatre minuts més que la del president Carter.

El cert és que, encara que s'ha tractat d'una audiència privada pràcticament, quasi tot ha estat com en les visites oficials. Ja la presència a l'aeroport de Ciampino, el dia que els Reis arribaren, del substitut a la Secretaria d'Estat, monsenyor Martínez Somalo, donava a entendre el particular interès que el Vaticà tenia, i ha demostrat, en donar importància i màxima referència envers aquesta visita dels nostres Reis. Ells mateixos, fins i

nes catòliques. Al pati de Sant Damàs, sota un sol magnífic i amb un cel nítid, la Reina, amb el seu vestit llarg blanc, amb mantellina espanyola de blonda de color marfil i "peineta", llua la cinta de Carles III. El Rei, amb vestit de gala de capità general, duia el Toisó d'Or i l'Orde Piana, la qual li fou atorgada pel papa Pau VI el 1977. Un grup de 24 guàrdies suïssos escoltaren els Reis en baixar de l'automòbil al pati de Sant Damàs.

a saludar el Papa.

El Papa presentà als Reis els monsenyors espanyols que treballen a la secretaria d'Estat i féu una mica de broma sobre les qualitats diplomàtiques dels uns o les aptituds dels altres com a professors de castellà del Papa.

Els reis obsequiaren el Papa, com a record d'aquesta visita, amb una escultura damunt d'un pedestal de bronze, obra de Lorenzo Frechilla, que representa la coloma de la pau, en l'interior de la qual hi ha un bonic pessebre. El Papa agrai molt aquest present i regalà a la reina Sofia un bonic rosari de perles amb creu d'argent, i al Rei un sotarelleu, obra d'Scorselli, que representa figures religioses. També els donà medalles del seu Pontificat, i féu el mateix amb tots els membres del seu seguici.

"Aproveu el meu espanyol?"

Sobre el contingut de la conversa entre els Reis i el Papa, no s'ha fet cap comunicat públic, tractant-se d'una visita privada, però no és difícil imaginar els temes: el proper viatge de Santadad a Espanya, les dates del qual segueixen sense concretar-se oficialment; la il·lusió del Papa per visitar Espanya.

Joan Pau II segueix perfectament al dia la problemàtica d'Espanya en tots els àmbits, i al

finalitzar la visita tornà a fer broma amb els Reis, tot preguntant: "Aproveu el meu espanyol?"

Els Reis tornaren a l'Ambaixada d'Espanya, prop de la Santa Seu i estigueren molt contents de la visita al Vaticà. Joan Pau II té el privilegi de què tothom es trobi a gust al costat seu.

El diàleg seguirà al nostre país

El Rei i la Reina catòlics d'un poble majoritàriament, encara

que no exclusivament, catòlic han estat parlant amb un Papa, autoritat moral indispensable arreu del món, que a més, visitarà Espanya, que parla de sant Joan de la Creu i de sant Francesc Xavier i que a Hispano-amèrica i Filipines ha tingut l'ocasió de comprovar el que Espanya fou capaç de fer. Una història cristiana que no pot romandre en nostalgies del passat, obviament. En la intimitat d'una llarga audiència, el Papa i els Reis han parlat d'Espanya i de l'Església. El diàleg seguirà al nostre país.

"El Salvador vol dialogar"

Ha despertat certa expectativa l'audiència concedida amb caràcter privat a monsenyor Artur Rivera i Damas, administrador apostòlic de Sant Salvador, la seu que va deixar vacant monsenyor Romero, assassinat l'any passat.

El prelat ha informat al Papa de la situació en aquell conflictiu país, en el que es desenvolupa gairebé una guerra civil.

Monsenyor Rivera, en unes declaracions a la seva arribada a Roma, ha manifestat la seva confiança de que l'esquerra està disposada a dialogar amb el Govern. Una gran notícia, en la seva

opinió, que demostra el gir donat en la situació.

Poc després de l'audiència amb el Papa, el prelat manifestà que Joan Pau II està molt preocupat, des de fa temps, per la situació que atrevessa el poble salvadoreny. "El Sant Pare—afegí monsenyor Rivera— vol que es busqui una sortida a aquesta situació, massa llarga i dura. Porto un missatge d'ànims als meus germans, els bisbes salvadorenyes, per a que, units, contribuïm a que la voluntat de sol·lució de les parts en conflicte sigui efectiva".

Crònica de Roma

Un partit polític catòlic?

Roma. (Del nostre corresponent.) — Hi ha molta gent a Espanya — i no solament a Espanya — que s'ho estan plantejant. La majoria de vegades la cosa arriba en forma de rumor. Rumors que a vegades semblen tenir una mica més de consistència. Em refereixo a la creació d'un partit polític catòlic. El motiu que va fer respondre al president de la Conferència Episcopal espanyola, monsenyor Gabino Díaz Merchán, fou: "cadascú és molt lliure de fer el que vulgui. Ni entrem ni sortim. Però l'Església espanyola no té ni tindrà el seu partit catòlic... Volem ésser lliures per oferir als homes el que veritablement és el nostre missatge: al Crist ressuscitat i el seu Evangeli de salvació".

Però, tot i així, sembla que una tradició de partits polítics catòlics no hi manca. Sense que l'Església s'hi arribés a confondre amb aquests partits polítics, no han mancat ni manquen llocs on hi ha hagut o hi ha bones relacions. I sobretot a Itàlia, que és on s'han escrit, en el paper i en la vida, un gran nombre de línies sobre aquest tema. No podia ésser de cap més manera, ja que l'actitud del papat ha estat vista molt determinant en els plantejaments de la qüestió.

El que avui importa és l'"aquí i ara". Importa saber com el papa Joan Pau II fa front al problema. Precisament, no fa gaires dies, ha tingut l'ocasió de manifestar-se al respecte, en rebre, a la sala del Consistori del Palau apostòlic, els dirigents, al més alt nivell, dels partits democràtics cristians d'Europa, Amèrica Llatina i Àfrica. Aquests es trobaven reunits a Roma per a la celebració del centenari del naixement d'Alcide de Gasperi, gran patriarca del primer partit italià, del qual hom digué que estigué molt vinculat a diversos papes. Al capdavant, el Sant Pare és amo de criteris, també en aquest aspecte.

Així doncs, què ha dit el Papa a aquests polítics de partits que s'anomenen cristians? En sis llargues pàgines, el Papa sobretot, ha recordat una figura segons ell exemplar en molts aspectes: home de fe coherent que fou centre inspirador, amb visió clara i vibrant del missatge cristià. Magnífic pare de família, de gran finesa espiritual, defensor dels drets de l'home, que sentí passió per una Europa unida. Home que estimava la lectura quotidiana de la Bíblia i que intentà que influís realment en el seu tarannà. Quatre pàgines i mitja per analitzar i il·lustrar l'home cristià.

Al final del seu discurs, el Papa decideix plantejar la qüestió del testimoni del creient en el servei de la vida pública. I, en les frases del Papa, no s'hi pot trobar una sola que faci referència al col·lectiu polític. Demana i insisteix sobre el testimoni personal del creient, de la necessitat de defensar i promoure els més alts valors, els drets i la dignitat de l'home. En poques paraules, el Papa no ha volgut pronunciar ni una sola vegada la paraula "democràcia cristiana" ni res semblant. En certa manera ha volgut recordar el deure del cristià d'afrontar un compromís polític, però sempre fent referència únicament a l'individu. I la conclusió no és altra que "cap idea podrà semblar convincent més que no pas valoritzada per la coherència de vida del que la professa". I s'ha acabat.

Potser tenia raó un alt prelat no italià que comentava a un grup de polítics i eclesiàstics que sí ho eren: "Molt de compte amb els vostres vells costums de barrejar la religió amb la política, l'Església amb els partits... "questo è un Papa che la pensa diversamente"... no té intencions de defensar la religió aixecant banderes..."

E. Planas

tot, volgueren anar formalment abillats, com si es tractés d'una audiència oficial. La reina Sofia, de blanc, pel ja conegut privilegi que tenen de fer-ho així les rei-

Presentes mutus

El Rei i la Reina parlaren en privat amb el Pontífex, i al final, el seguici de ses Majestats passà

Butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm/renovar la meua subscripció a CATALUNYA CRISTIANA

Nom i cognoms.....

Adreça..... Població.....

D.P.....

☐ Trameto les 1.500 ptes. per gir postal.

☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Bar./Caixa.....

Agència.....

que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova

ordre, en la meua llibreta/compte n.º

Lloc..... Data.....

Signatura

Envieu aquesta butlleta a:

CATALUNYA CRISTIANA, València 244, Barna-7.

Vaticà dia a dia

Davant el referèndum sobre l'avortament

A alguns partits polítics italians els agradaria que el Papa i els bisbes romanguessin en silenci mentre el poble vota sobre l'abolició o reforma de la llei vigent de l'avortament.

Joan Pau II ha estat l'únic cap d'Estat que ha parlat clar. "No és lícit l'avortament, perquè Déu

manà: No mataràs". Les acusacions contra el Papa i la lluita anticlerical han assolit, ara, en plena campanya propagandística referendària, un caire quasi decimonònic.

L'intel·lectual polonès parla del Papa a Espanya

Stanislaw Grygiel, intel·lec-

tual polonès, professor d'ètica de la Facultat Teològica de Cracòvia, donà una conferència el propassat dia 13 d'aquest mes a l'antiga Facultat de Medicina de San Carlos de Madrid. El tema fou: "L'opinió de Joan Pau II sobre l'amor humà".

El professor Grygiel, redactor de la revista polonesa "Znak" i amic personal de Joan Pau II, ha estat invitat a Espanya pel Zayas Club, que desenvolupa una remarcada activitat de cara, sobretot, a la formació de la dona, amb motiu de la propera visita del Papa a Espanya.

"La infal·libilitat del Papa no és cap obstacle per a la unitat"

El president de la Comissió Internacional per a la Unificació de l'Església Catòlica i l'Església d'Anglaterra, monsenyor Alan Clark, bisbe d'East Anglia, ha manifestat que el tema de la infal·libilitat del Papa no ha de constituir necessàriament un obstacle per assolir la unitat entre ambdues esglésies.

L'esmentat bisbe catòlic intervingué en un acte ecumènic celebrat a l'abadia de Westminster i respongué en línies generals a les manifestacions realitzades a primers del mes de març, per l'arquebisbe de Canterbury i primat anglicà, reverend Runcie, en el sentit que calia començar a eliminar les dificultats existents per a assolir la unitat anglocatòlica.

Les conclusions del Sínode holandès

Joan Pau II ha rebut en audiència privada dos dels més qualificats bisbes del Sínode holandès, el cardenal Willebrands, arquebisbe d'Utrecht, i l'arquebisbe de Brussel·les, monsenyor Danneels. Encara que no s'ha informat d'aquesta entrevista, el tema tractat és, molt probablement, l'aplicació de les resolucions del Sínode particular de l'Església d'Holanda. Hom recorda, en aquest aspecte, que el propassat mes de febrer, el Papa envià una carta als bisbes holandesos demanant urgentment la posta en pràctica de les conclusions d'aquest Sínode. Fa pocs dies, Joan Pau II rebé també monsenyor Gibsen, encarregat de vetllar perquè s'acompleixin les disposicions del Sínode holandès.

La medicina al servei dels homes

Tot visitant l'hospital romà i de caire tan hispànic com el de l'illa Tiberina dels Fills de Sant Joan de Déu, el Papa ha fet una crida en favor de la solidaritat humana i cristiana, servei i amor als qui sofreixen.

"La medicina —ha dit—, s'ha de posar al servei dels homes que cerquen la salut, no té finalitat en si mateixa, en la recerca exclusivament científica, sinó en el servei a l'home en la seva totalitat".

Beatificació de monsenyor Escrivà de Balaguer

El propassat dia 12 d'aquest mes, s'obrí a Roma el procés de beatificació de monsenyor Escrivà de Balaguer, fundador de l'Opus Dei.

D'acord amb les noves normes d'introducció de causes de beatificació, el procés s'obrirà prèviament a la diòcesi de Madrid, sota la presidència del cardenal Enrique y Tarancón.

L'Opus Dei ha demanat al pare Rafael Pérez, agustí, que es faci càrrec de portar endavant el procés. El dia 18 d'aquest mes, el pare Pérez començarà a Madrid l'audiència dels primers testimonis els quals declararan sobre la vida i virtuts de monsenyor Josep Maria Escrivà de Balaguer.

Congrés d'Art Sacre

De "mediació entre l'evangeli i la vida" qualificà les obres d'art religiós en adreçar-se als participants del Congrés d'Art Sacre, promogut per la Unió Catòlica d'Artistes, que ha celebrat a la Ciutat Eterna, la seva assemblea triennal.

Joan Pau II manifestà que la identitat de la fe transmesa en les diverses expressions de l'art, és indiscutible. Exhortà l'art com revelació d'una realitat interior, que els creients de tots els temps ens confien com a veus de fe i presència del Crist i de la seva Església. I confià als congressistes que entre les impressions més estimades de la seva vida hi ha la de les pintures i escultures de Maria.

AVUI 2000

Campanya per la consolidació i rellançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MÓN VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO

Nom i Cognoms.....

Carrer.....N.º.....Pis.....

Telf.....Població.....

Els prego que em subscriuin al diari "AVUI" a partir del dia 1er. del mes vinent

Barcelona: (repartiment a domicili) Fora de Barcelona

Trimestral 2.229 ptes. Trimestral 2.074 ptes.

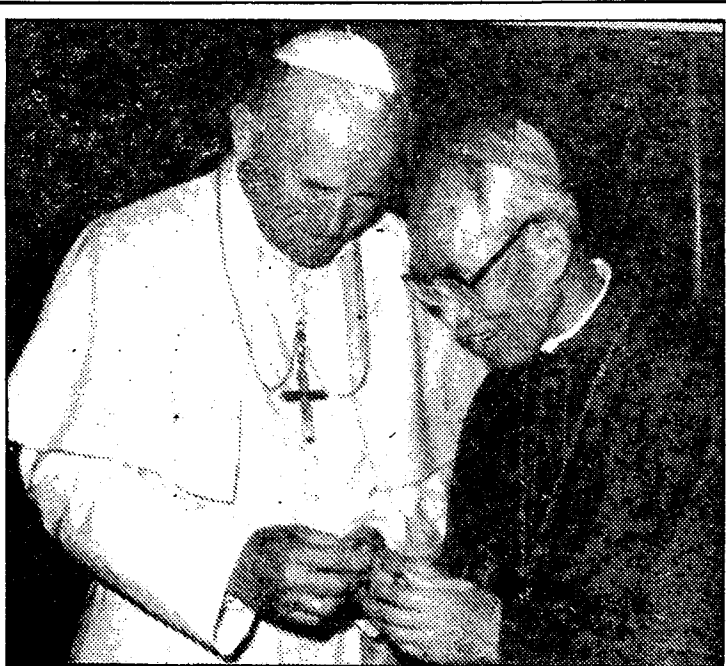
Semestral 4.458 ptes. Semestral 4.148 ptes.

Anual 8.916 ptes. Anual 8.295 ptes.

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:

Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a. Barcelona-7

Abraçada del Papa amb el bisbe xinès Tang

El papa Joan Pau II rebé al Vaticà, el bisbe monsenyor Dominic Yee Ming Tang, administrador apostòlic de Canton (República Popular de Xina). Monsenyor Tang és el primer bisbe de Xina continental que visita el Vaticà, sense haver estat foragitat, d'ençà la instauració de l'actual règim de Pequín.

El bisbe jesuïta, de setanta dos anys, havia estat nomenat per Pius XII el 1950 i fou empresonat durant vint-i-dos anys per "actitud antipatriòtica", fins el seu alliberament començaments de juny del 1980. El 1976, el Vaticà havia rebut informació de que el prelat havia mort sis anys abans a la presó, i així es publicà a l'"Anuari pontifici" del 1977, però després hom va saber que la notícia no era certa i el seu nom tornà a aparèixer a l'"Anuari pontifici" del 1979.

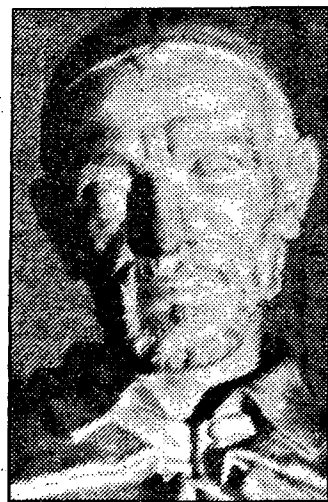
El mes de novembre de l'any passat, el Govern de Pequín autoritzà al bisbe a anar a Hong-Kong, la seva ciutat nadiua, per a una estada d'un any per motius de salut. En aquella colònia britànica situada a la costa xinesa, on fou intervingut quirúrgicament, monsenyor Tang rebé la visita del cardenal Agostino Casaroli, secretari d'Estat, el 28 de febrer d'enguany, per encarregar especial del Papa, un cop acabada la visita pontificia a Filipines i el Japó.

Des de Manila, el 18 de febrer, Joan Pau II havia fet una crida a la reconciliació entre Pequín i l'Església catòlica, i el cardenal Casaroli comentà l'endemà, a la ciutat filipina de Cebú, que la Santa Seu estava disposada a reconèixer els bisbes elegits a Xina en els últims vint-i-cinc anys sense l'aprovació papal. En tornar a Roma des d'Hong-Kong, via Manila, el 4 de març, el purpurat manifestà que tenia confiança que monsenyor Tang pogués "tenir l'oportunitat d'anar a Roma per acomplir a l'ensens amb un desig seu i el desig del Papa, el qual li vol manifestar la seva estimació, el seu agraïment i escoltar tot allò que li pugui dir directament referent a Xina".

El bisbe, provinent de Hong-Kong, arribà a Roma ahir al matí i anà directament al Vaticà.

La seva arribada a Roma coincideix amb una altra notícia sobre l'Església catòlica a la Xina, segons la qual, per primera vegada, des de l'any 1955, la Santa Seu ha nomenat, encara que amb caràcter interí, un cap de diòcesi a la Xina continental.

Es tracta del també jesuïta pare Peter Chang, igualment alliberat recentment de la presó, el qual ha estat nomenat vicari capítular (sense ésser bisbe) de la diòcesi de Depengpu, a la província d'Anhui (Xina oriental), l'últim bisbe de la qual, un jesuïta italià, morí el 1951.

Vicenç de Paül

S'han complert els quatre-cents anys del naixement de sant Vicenç, entre els avant-passats del qual hi hagué espanyols. Va néixer en un poble de les Landes piriniques, Pouy, pertanyent a la diòcesi de Dax. Pastor d'ofici, portà aquest sentit a tota la seva vida sacerdotal, la qual comença el 1600. L'any 1617 instituí la primera confraria de dones, anomenada de la Caritat. Es reconegut com autor de les conferències eclesiaístiques, amb la seva conferència espiritual de cada setmana.

El 1633 fundà les Filles de la Caritat, serventes dels pobres —Institut de les Filles o Germanes de la Caritat—. A tot arreu arribà l'alleujament d'unes medecines, la suavitat d'un llit, la mirada caritativa d'una monja, el glop d'aigua. Lluïsa de Marillac l'ajuda espiritualment. El 1634 funda una tercera germandat, amb actuació al famós hospital de la Mare de Déu.

El 1635, en el seu col·legi dels Bons Fills, té cura dels seminaristes. Segueixen la comunitat de les Filles de la Creu, per ensenyar a nenes pobres; una nova comunitat de dones, amb el nom de santa Genoveva; per a formar bones mestres. El 1640 té cura dels infants abandonats a l'hospital de l'Infant Jesús. El 1645 s'adreça a la congregació de Propaganda Fide per poder enviar a l'Àfrica els seus sacerdots.

El 1652 lluita contra les cinc proposicions de Janseio. El 1653 construeix un hospici per a invàlids. El 1656, l'hospici general per a tots els pobres de París. A Sant Llätzer, casa mare de la seva congregació, morí assegit a una cadira, donant gràcies al metge, el 27 de setembre del 1660, dia escollit per celebrar la seva festa. A l'església de sant Llätzer hi ha el seu sepulcre. Fou beatificat per Benedict XIII, el 13 d'agost del 1729, i Lleó XIII el proclamà patró de totes las obres de caritat. Llegir la seva vida convida a imitar-lo.

Luís Romay G. Arias

Les ordes religioses es reuniren amb l'arquebisbat

Tarragona.— Per primera vegada en la història de la nostra Església local, s'han reunit en assemblea extraordinària mixta, els superiors i les superiors de les comunitats religioses de l'Arxidiòcesi junt amb els vicaris episcopals i el secretari general de l'Arquebisbat, Mn. Miquel Barbarà. El senyor Bisbe, que s'està recuperant de la seva recent intervenció quirúrgica, no hi pogué assistir. Hi assistiren també l'abat de Poblet, dom Maur Esteve i l'abadessa de Vallbona, Frederica Roquet, en representació dels contemplatius.

Un cop oberta l'assemblea per Mn. Martí Aixalà, vicari episcopal de Tarragona, el delegat diocesà de religioses, pare Eduard Canals, presentà el tema central de l'Assemblea: "Bisbes i religiosos en l'Església que hem d'anar fent entre tots".

Mn. Miquel Barbarà féu un breu resum històric de la tasca realitzada pel Consell Diocesà de Pastoral i en presentà les conclusions que es refereixen més directament als religiosos.

En una animada discussió de grups, superiors i superiors parlaren sobre el tema. En la posada en comú, tot parlant amb les vicaris episcopals, hom reflexionà sobre alguns punts concrets per coordinar millor la tasca pastoral de conjunt i créixer en la comunió com a membres d'una mateixa Església.

Una jornada que s'acabava amb la celebració de l'Eucaristia, presidida per l'abat de Poblet i que recordaran tots aquells que hi participaren, com un fet històric per a la nostra Església local de Tarragona.

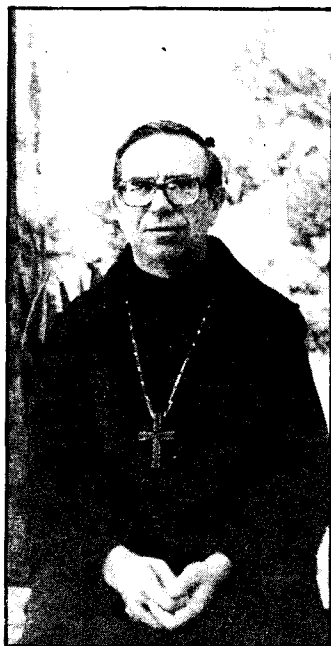
En un procés de profunda catalanització del moviment

L'abat de Montserrat anima la Renovació Carismàtica

Montserrat.— A Montserrat, el cor de Catalunya, ha tingut lloc una setmana per a sacerdots, portada per la Coordinació de Catalunya de la R. C.

Es varen omplir totes les places disponibles: 25 sacerdots i religiosos d'arreu de Catalunya varen acudir-hi; alguns eren ja coneixedors d'aquest moviment, altres hi anaven per primera vegada.

L'Abat Dom Cassià Just va tenir una xerrada, en la qual ve animar els assistents a ser vertaders homes de pregària. A la cloenda, el dissabte dia 25, varen pujar a Montserrat molts fidels dels diferents grups de pregària de la R.C. de Catalunya. El P. Abat va fer un parlament que va ser acollit amb molt d'entusiasme pels assistents. Va dir, entre altres coses: "M'agrada molt de poder donar un suport a la Renovació Carismàtica. Montserrat és un lloc que pot contribuir una mica a fer conèixer aquest moviment, sobretot perquè és un moviment discutit dintre de l'Església. No és comprès en

Dom Cassià Just:
"Veniu i ho veureu"

certs sectors. Jo, aquests dies els he dit als monjos: Mireu, el millor no és parlar de memòria, sinó allò que diu l'Evangeli de Sant Joan: Veniu i ho veureu".

"Demaneu que els monjos aprofundim en l'Esperit de pregària i sobretot d'acció de gràcies que vosaltres viviu tan intensament. Que cada vegada l'Esperit de Jesús ens ompli perquè siguem més homes de pregària i no tinguem por de parlar sempre de Jesús".

A la tarda es va celebrar una Eucaristia molt viscuda a la Basílica, amb la joiosa assistència de 300 carismàtics que després varen expressar la seva joia amb cants i danses a l'esplanada del monestir.

Aquesta trobada i acolliment, per Montserrat, de la R. C., arriba en un moment de plena expansió d'aquest moviment que gràcies als esforços del coordinadors de Catalunya ha tingut un procés de profunda catalanització i integració en tots els estaments eclesials, especialment en el camp de la pastoral dels joves, dels matrimonis i de la catequesi a tots els nivells, integrats dins les parròquies d'arreu de Catalunya.

Bisbats i moviments

"Església d'Urgell" publica el número 100

Ha sortit a la llum pública el número 100 d'"Església d'Urgell". Aquesta publicació inicia el seu camí a l'abril de 1972, i fou una iniciativa del Bisbe Joan tot just arribat a la diòcesi, ara fa també 10 anys. La finalitat de la revista és primordialment garantir un mitjà de comunicació del bisbe amb els seus fidels i d'aquests amb tota la diòcesi. Calia crear vincles d'unitat en una diòcesi rural i dispersa com ho és la d'Urgell. La revista nasqué amb senzillesa, fins i tot diria amb complexos, però amb el suport dels subscriptors — un miler — i l'ajuda dels organismes oficials de la diòcesi, la publicació ha tirat endavant millorant moltíssim el seu contingut i sobretot la seva presentació. Actualment en les portades ofereix a tot color fotografies de diferents monuments i objectes d'art del patrimoni diocesà. El Sr. Bisbe encapçala cada número amb una comunicació viva i directa amb els seus diocesans, i la resta de les pàgines recullen informació religiosa diocesana i altres temes culturals o socials que preocupen l'home del carrer.

Amb motiu de la publicació del número 100, la revista ofereix als lectors un recull dels temes i notícies tractats fins ara. Una excel·lent crònica diocesana d'aquests nou anys de vida informativa.

Nombrosos actes han commemorat l'efemèrides

Tercer centenari de les monges mínimes a Valls

S'han complert els tres-cents anys de l'establiment, a Valls, del monestir-convent de les Religioses Mínimes. Orde fundada a Andújar (Jaén) sota la inspiració i regla de Sant Francesc de Paula. Es comprèn que amb ocasió d'aquesta efemèrides, les monges de Valls hagin festejat el centenari, amb il·lusió i la solemnitat pròpia d'aquesta forma de vida.

Les monges Mínimes, abans de venir a Valls, tenien ja alguns convents a Catalunya. Concretament el de Barcelona era molt florent i pròdig de vocacions. Entre les religioses hi havia una tal Sor Basilisa de Pereyre i Carter, que havia entrat al convent a la mort del seu espòs. Aquesta monja es va sentir moguda a fundar, contant amb els béns del seu patrimoni, un nou convent. Ho exposà als seus superiors jeràrquics i li aprovaren la iniciativa. I escolliren la vila de Valls. Dos religiosos mínims cuidaren d'agenciar els tràmits de la fundació.

El Bisbe de Tarragona cedí part del Castell de Valls, que era de la seva propietat, per ubicar-hi el nou convent. El convent donava al Pati del Castell actual centre urbà de la ciutat. El convent començà la seva vida silenciosa i fecunda. Començaren a fruitar escollides vocacions de noies vallenques i de la comarca. I així malgrat el contratemps de la mort prematura de la fundadora, sor Basilisa, el convent de Mínimes quedà plenament consolidat.

Quatre exclaustacions

Aquests tres-cents anys de vida mínima ha estat interrompuda per diversos fets deplorables: les guerres i les persecucions religioses. Les "Cròniques" del convent registren quatre exclaustacions. La més llarga fou la de l'any 1835, quan tots els convents d'Espanya van ser forçosament exclaustats. Durà onze anys. L'última, fou durant la guerra del trenta-sis. En aquesta ocasió el convent fou derruït. Edificat de nou i venut per diverses raons, el convent està ubicat avui, a les afores de la ciutat, al Camí de la Verneda.

És curiós de saber que durant aquests tres-cents anys han passat per ell, un total de 152 religioses. La Comunitat actual és formada per onze monges. La monja més notable, espiritualment, de la història del convent, és la Venerable Sor Filomena, la seva causa de beatificació està molt avançada a Roma.

La vida de la religiosa durant la jornada està distribuïda segons un pla racional, entre l'oració litúrgica i el treball. Les pràctiques quaresmals de mortificació i austeritat, duren aquí tot l'any. Porten sandàlies, però descalces d'abrigalls. El res de les "Hores" va dividint i amarant d'esperit la seva vida laboriosa. En l'alimentació, res de carn, ni de llet, ni d'ous. L'esperit de mortificació és molt pròpia de l'Orde Mínima.

L'acte culminant

L'acte culminant del tricentenari tingué lloc la tarda del dia 1. A dos quarts de sis començava l'Eucaristia Solemne, presidida pel Sr. Arquebisbe de Tarragona, Dr. Josep Pont i Gol. Al seu costat concelebraven el Pare General de l'Orde Mínima, resident a Roma, P. Andrea Lia, i el Sr. Arciprest de Valls. Hi concelebraven a més, una vintena de sacerdots, entre els quals figurava el P. Alfredo Bellantonio, Assistent general de les Religioses Mínimes i el Delegat Diocesà de religiosos, P. Eduard Canals. La cerimònia es desenvolupà enmig d'un fervor expectant. El Sr. Arquebisbe tingué paraules molt laudatòries per a les germanes mínimes. La Coral local "Espinavessa" interpretà adients cants polifònics al llarg de la funció. Fou molt nombrosa l'assistència de fidels.

A la Parròquia del Lledó, de Valls, a la qual pertanyen les religioses, en una antiga capella, es muntà una exposició visual referent a la història de les Monges Mínimes de Valls, que resultà molt curiosa i interessant. Foren molts els vallenques que la visitaren.

A. C.

Jornada de convivència a Reus

El Consell Provincial de Tarragona de la Societat de Sant Vicenç de Paül ha decidit celebrar el proper dia 3 de maig, a l'Asil del Sagrat Cor de Jesús de la ciutat de Reus, una Jornada de Convivència entre les conferències existents avui a la nostra província amb el lema "La Misericòrdia i el Vicentí", per tal de revifar la flama d'amor envers els nostres germans que es troben en necessitat.

Amb aquesta jornada s'invita a col·laborar com a socis de les conferències a les persones que se senten cridades a practicar la Caritat, tot seguint les petjades de Frederic Ozanam sota l'esperit de Sant Vicenç de Paül.

Trobada diocesana de catequesi a Montblanc

Uns 400 participants assistiren a la Trobada Diocesana de Catequistes celebrada a Montblanc. El P. Josep Maria Maideu tingué una conferència-col·loqui sobre el tema "Som catequistes. Reflexions sobre unes reflexions".

Seguidament se celebrà l'Eucaristia a Santa Maria, presidida per mossèn Albert Palacin, Vicari Episcopal de la Conca. El pati del Col·legi de la Mercè serví de menjador per a dinar, i s'acabà la trobada amb una estona d'esplai. Tots els assistents foren obsequiats amb coca de Montblanc.

A l'ofertori, els grups representants dels centres de catequesi dels pobles de la rodalia presentaren obsequis: coques, carquinyolis, vi, ametlles, un canelobre de ferro forjat, etcètera.

“Expressió del sentit de la fraternitat”

17 de maig: Dia de l'Església de Lleida

Lleida.— El Bisbe, en una nota dirigida a tots els diòcesans explica el sentit del Dia d'Ajut a l'Església Diocesana que se celebrarà el diumenge 17 de maig, recordant que l'Església és comunió i que no es pot concebre sense que hi hagi una comunicació real entre els més necessitats i els més benestants, entre les parròquies i les diòcesis més dotades de capacitat econòmica, i les que són deficitàries, entre la rica Corinta i la pobre Jerusalem.

D'aquí ve la institució a la diòcesi de Lleida del “Dia de l'Església Diocesana”, que se celebra dues vegades l'any. En aquest dia interessa, segueix dient el Bisbe, que tots reavivem la consciència que la donació que entreguem, segons les nostres possibilitats, és una expressió del sentit de fraternitat que ha d'unir-nos a tots, seguint en la línia de les primeres comunitats que presidien els Apòstols.

Recés per a joves

Des de dos quarts de deu del matí fins a les dues del migdia del diumenge 17, es farà a la Casa Diocesana d'Exercicis, el Recés de preparació de la Pentecosta, tenint per tema: “APLEGATS PER L'ESPERIT”. Recés que trimestralment i segons el ritme dels temps forts i celebracions de la Litúrgia, ofereix als joves cristians, la Coordinadora Diocesana de Moviments Apostòlics de Joves.

Nova superiora a les Germanetes dels Pobres

Des de fa poques setmanes, la Superiora de la Comunitat de Germanetes de la Residència Joana Jugan és la germana Montserrat Maria de Jesús, natural d'Albi i que ve a Lleida des de la Comunitat de la Residència

que les Germanes tenen a Tortosa.

Recentment a la Residència Joana Jugan s'han realitzat obres de reacondicionament i millora a les habitacions, amb instal·lació de serveis complets de cambra de bany. Tot per a una major i més acurada atenció dels residents, que són uns cent.

Cinc seminaristes admesos a l'Estat clerical

Durant la celebració de la Missa Crismal, celebració en la qual es renoven també les promeses sacerdotals del Presbiteri diocesà, foren admesos a l'Estat Clerical cinc seminaristes del Seminari de Lleida que donen així el seu primer pas formal cap al diaconat i el presbiterat. Aquesta celebració tingué lloc a la catedral, assistint-hi nombrosos fidels, familiars i amics dels seminaristes. Tota la celebració fou una tarda sacerdotal, doncs abans hi havia hagut, a la mateixa catedral, una trobada-recés per a capellans i seminaristes que dirigí el Bisbe de la Diòcesis monsenyor Ramon Malla.

Els seminaristes admesos a l'Estat Clerical són: Vicens Alfons Miret, Antoni Agelet Del-pueyo, Francesc Xavier Jauset Cliville, José Lluís Pueyo Jiménez, Josep Jordán Ibarz.

50 anys del Col·legi del Carme

Les Germanes Carmelites de Sant Josep, de la Comunitat del Col·legi de la Mare de Déu del Carme de la Bordeta, celebraren el dia de Sant Josep el 50 aniversari de la fundació d'aquest Col·legi.

Entre altres actes commemoratius hem de remarcar la celebració de la Santa Missa, concelebració presidida pel Bisbe de

la diòcesi, a la qual hi assistiren la Comunitat, alumnes i ex alumnes, professors, pares d'alumnes i molts amics del Col·legi i de les Germanes Carmelites de Sant Josep. Així com representacions de les diverses comunitats de religiosos i religioses de Lleida, i capellans.

El bisbe, Ramon Malla, amb la seva presència i paraula remarcà el sentit de la celebració cinquantenària i la importància de la presència de l'Església en el camp de l'Ensenyament al servei dels joves, la família i la societat en general. Agraï a les Germanes la tasca que realitzen i s'associà a l'alegria de la Comunitat en aquest aniversari tan significatiu.

Jaume Montaña

Aquest país

“Perdre” una tarda de discoteca

“Quan al jovent se'ls proposa de fer quelcom que tingui un sentit, quelcom de valuós i transcendent, t'emportes una gran alegria. Aleshores descobreixes que no dubten a “perdre” unes hores de discoteca i d'esbarjo intrascendent. I col·laboren com el primer, treballant a fons, més que ningú”, em confesava joïós, en Ramon Sala i Canadell, ànima dels Amics de l'Alta Garrotxa, una associació que, entre moltes altres coses, es proposa de restaurar tot un reguitzell d'esglésies romàniques de les quals es fa molt difícil d'afirmar quina es la més bella, quina presideix el paisatge més esplèndid.

Tant d'èxit tenen semblants crides a la conscienciació de joves i de gent de més edat —que tampoc en manquen— que en no poques ocasions l'oferta ha superat en molt la demanda necessària. “No és un mèrit únicament de la Garrotxa. Arreu de Catalunya han nascut iniciatives semblants a la nostra. I és que el nostre poble serva en el seu cor, a més d'una estimació pregonia per tota mena de manifestacions del nostre passat com a nació, una llumeneta religiosa que pren força en moments, per a segons qui, inversemblants”.

Restaurar una ermita, netejar un petit santuari, retornar a l'altar major el sant a qui tota una comarca o una rodalia té devoció, demana un cert capteniment favorable a priori des del punt de vista religiós, per més que aquest no sigui públicament manifestat per molts d'aquests joves. Potser aniran a missa dues o tres vegades l'any, si és que hi van. Però qui participa en una tasca d'aquesta mena té dintre seu un “caliu” més ferm del que molts no es pensen.

Aquest, reconeixem-ho, no és ni un país musulmà ni un país metodista. Aquest és un país catòlic on el seu jovent és capaç de “perdre” una tarda de discoteca a fi que, per exemple, Santa Bàrbara de Pruneres retorni al seu antic estat, si no d'esplendor, que potser mai no el va tenir, sí d'una simplíssima elegància...

Antoni Plaja i Mateu

Des de fa 79 anys
apliquem el mutualisme autogestionari.

AGRUPACIÓ MÚTUA

Si coneixeu algun soci, pregunteu-li què en pensa.
Si coneixeu algú que ja ha fet tard* i se'n plany,
pregunteu-li per què hauria volgut ser-ne.

Tothom, homes i dones, des dels 16 anys, podeu
formar part d'aquesta gran tasca col·lectiva.

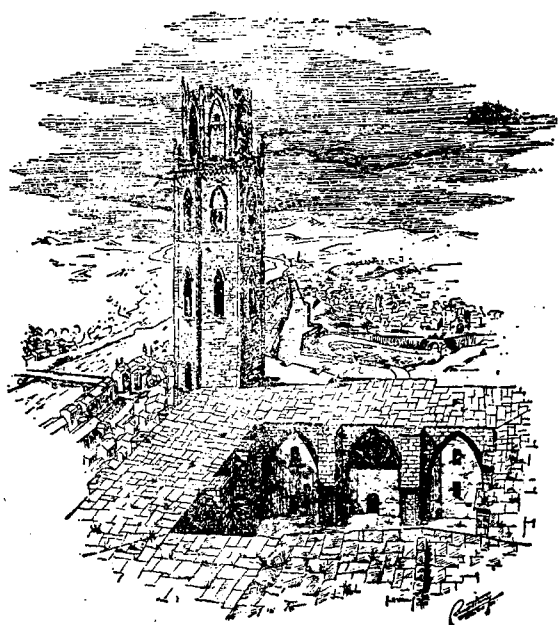
AGRUPACIÓ MÚTUA DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA

Informe-vos-en: algun familiar o amic deu ser un dels 215.000
socis o sòcies que formen l'Agrupació Mútua i us en parlarà.

Si voleu, telefonau al 318 18 00 - 318 40 50 de Barcelona
o visiteu l'estatge social a la Granvia, 621 de 8 a 14 hores.

*perquè ja ha complert els 40 anys.

DIA DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA LLEIDA

¡¡Ajuda-la segons les teves possibilitats!!

Pere Yang Pai-Te, introductor a Espanya, des de Barcelona, del Tai-Chi i la Neumofisiopsicoterapia.

1981 ANY del TAI-CHI a Barcelona salud, cultura i esport

xerrades, pràctiques a parcs públics i locals privats, trobades
dominicals, campaments TAI-CHI, cine-foto, publicacions escrites,
gravacions en cassettes i vídeos

Capellà, llicenciat en Medicina, psicòleg, publicista, conferenciant, traductor de l'idioma xinès... i que establí el primer restaurant xinès de Barcelona (1958) així com la residència "Casa dels xinesos".

Nasqué el 22 d'octubre de l'any 1921 a Tsinan (Shantung), al Nord-est de la Xina Continental. El juliol de l'any 1947 arribà a Shio Yan i el juliol del 49 a Hong Kong deixant, per ordre del seu bisbe, junt amb altres 29 sacerdots, la seva pàtria llavors en guerra civil. Acabà la seva carrera eclesiàstica l'any 1947.

El Govern espanyol concedí 30 beques per a sacerdots, seminaristes i estudiants. Pere arribà amb ells a Madrid el 7 d'octubre de l'any 1949.

Inicià la carrera de Medicina a Valladolid, que després seguí a Barcelona, on es llicencià amb la promoció de l'any 1957.

Conegué a Barcelona els dies del ja oblidat "Congrés Eucarístic Internacional del 1952", begué aigua de Canaletes i decidí tornar (1954) per a restar aquí tota la vida.

Les 822 pessetes de la beca, no donaven per molt. Els seus companys i ell mateix, necessitaven viure com els barcelonins. Ells sabien cuinar llur menjar xinès. Ells podien servir aquest menjar a qui desitgés assaborir-lo. Aquesta podia ser una manera de viure servint els altres. Pere demanà almoïna, préstecs amb infinitat d'avalistes. Ell era xinès i desconegut. Aconseguí a la fi, amb tenacitat i molta dedicació obrir en un soterrani, una antiga carbonera abandonada, el primer restaurant xinès de Barcelona, que obrí les portes el 7 de juliol de l'any 1958, al carrer de la Ciutat al costat de la "Casa Gran", el "Gran Dragón". Així ajudà els seus companys estudiants i pogué fundar la llar on residiren des de llavors, la "Casa dels xinesos" a Barcelona. Oberta sempre a xinesos emigrants i a tothom que vulgui o necessiti.

Des de l'any 1965 celebra la Santa Missa a la Catedral. Normalment a les 12 a la capella del Sant Crist de Lepant, que el té tant sentit fins l'extrem que si vostè el visita i li pregunta, Senyor que he de fer? li respon: "... Deixa-ho tot, pren la teva creu i segueix-me", i a més jo he sentit dins meu "... Respira bé, tranquil, com fent Tai-Chi". Perquè Pere, des de l'any 1968, no en va tenir prou servint millor els més saborosos menjars xinesos a "preu que fa riure" als barcelonins, a més practica i divulga l'exercici del "Tai-Chi" i la pràctica de la "Neumofisiopsicoterapia". Pere, és un capellà catòlic, convençut que l'home té una capacitat per a perfeccionar-se a través de les seves característiques psicòmorfiques. Amb l'ajut de Déu. "Primum vivere, postea filosofare", així s'expressa en la seva homília de cada dia a les 12 a la Catedral.

Visitem el parc Yang, Pere, Peter o Mestre, tal com l'anomenen els seus deixebles (a partir d'ara Py) en la seva humil (no és una paraula xinesa sinó una realitat a la vista) residència, la "Casa de los chinos" a Barcelona.

S'hi fa palesa allò de "l'home neix en el paper, viu amb el paper i mor en el paper". Py viu envoltat de paper per tot arreu menys per una, el te verd xinès, sempre a punt per tal d'ésser assaborit pels qui el visiten. També hi ha altres coses però jo solament veig molts llibres i la majoria en xinès. Per a mi, tafaner occidental, és depressiu pensar la gran saviesa mil·lenària xinesa allà continguda, a la qual jo no hi tinc accés. Només sé que no sé parlar xinès. Quina desgràcia per a mi! però, quina alegria a l'ensenyar, perquè Py està disposat a traduir-m'ho tot, fins l'última pàgina de l'última revista xinesa que ha agafat de la bústia en entrar amb mi a l'edifici.

Mentrestant assaboriu el primer glop de te (llessamí flor), intento satisfer la meua curiositat.

—Py, he llegit el vostre llibre. He viscut les vostres sessions de Tai-Chi (a partir d'ara Tch) als parcs de Monteroles i Turó de la Peira, i d'altres llocs, practicant darrera vostra i cantant la "Cançó de la Salut". He escoltat les vostres xerrades dels "Lunes del Maestro" al Fòrum Vergés i els vostres diàlegs en els "Encontres Dominicals" de Bellesguard, 30, i he respirat, després, als vostres jardins.

He notat alguns beneficis del Tch. He desitjat ardentment que aquests beneficis poguessin fer-se realitat en tots aquells que ho

necessiten. En primer lloc, en els qui ho necessiten més i són més a prop meu, els barcelonins d'edat avançada que pateixen malalties que el Tch evita i que així encara pot guarir i perllongar-los la vida. He llegit als periòdics les vostres respostes als periodistes tafaners que, amb gust i consideració especial han desitjat donar a conèixer la vostra obra i vida de més de 31 anys a Espanya, 28 a Barcelona. Encara no n'estic satisfet. Cada dia sento que la meua ignorància és més gran. Per això ara, desitjo humilment preguntar-vos, pels qui us coneixen i per als lectors de "Catalunya Cristiana", que volen saber.

Sense metàfores, ni frases fetes, ni dites xineses. Digueu-nos clarament, en realitat, ¿qui sou vos i que preteneu?

—En el meu llibre, Josep Ma. Prat inicia el capítol que pot respondre la vostra pregunta amb una frase del filòsof xinès.

"El savi camina amb vestits pobres, però en el seu pit amaga una joia preciosa" (Lao Tse).

No sóc savi ni amago cap joia preciosa. Vull servir el meu país. Per això sempre estic "a punt". Sempre estic disposat a ajudar els altres. Aquí, als meus estimats barcelonins, amb els quals comparteixo les alegries i intento transformar les angoixes en una experiència útil per tal d'oferir-los una vida millor.

—Perquè practiqueu Tai-Chi?

—El 1968, Barcelona ja no era la ciutat tranquil·la, encara que activa, que vaig conèixer el 1952. Jo mateix estava decaïgut amb les presses, el soroll, la constant competició, en un estat d'angoixa permanent inconscient. Les 24 hores del dia per a mi eren insuficients. No tenia temps de res. El meu caminar anava avançant. Tot ho volia fer jo. El meu cos se'n ressentia. Calia prendre alguna determinació. O dominava la circumstància en la qual estava immers, o aquesta m'eliminarà a mi. Com a oriental, encara, malgrat ésser lluny del meu país, en l'espai i en el temps (havia passat quasi 20 anys de la meua sortida de Xina) vaig cercar en el meu record, en els meus llibres.

Vaig trobar el manual de Tai-Chi del mestre Yang Chen-Fu, del 1965. Vaireig començar a practicar la meua respiració accelerada, dia a dia, amb paciència, convicció, constància i suavitat, cada vegada es féu més lenta. Avui, la puc controlar relaxat, des de 18 (ritme normal) fins 1 respiració completa per minut.

Vós ja sabeu que

"Si respirem depressa la vida s'acaba abans

millor serà respirar a poc a poc"

—Què és la Neumofisiopsicoterapia?

—És senzillament el procés respiratori correcte, mitjançant el qual, es poden guarir fins i tot, malalties cròniques, no solament psíquiques, també físiques. En el pitjor dels casos, en les més arrelades hom pot millorar sensiblement (desviacions d'ossos, artrosi, reuma, asma, pressió arterial...)

Sense moviment no hi ha aire, sense aire no hi ha moviment. Si no hi ha moviment, la ment no funciona correctament. L'aire sa produeix moviment. El cor treballa més equilibrat.

"La vida és aire; per a sentir la vida cal sentir l'aire"

—Què podem fer per a viure millor?

—Respirar, solament respirar correctament i conscientment. Sentir la "fresca" al nas, de l'aire que entra (inspiració) i l'"escalfor" de l'aire que surt (expiració).

La nostra vida comença amb una inspiració i s'acaba amb una expiració. La nostra vida només és això: Inspirar-expirar.

Perquè no assaborir-la?

Digueu-me, heu pensat alguna vegada, només un minut, que estàveu respirant? ¿Heu intentat, només un minut, controlar la vostra respiració? Mai, oi? com vos, la majoria. Ningú no pensa en allò que funciona automàticament, encara que hi perdi la vida. Diuen que, molts milions de xinesos fan Tai-Chi cada matí. Jo ho vaig veure l'estiu passat als carrers, places i parcs de la capital de Pequín. S'aixequen ja relaxats. S'acostumen a assaborir l'aire, respirant més d'una hora tot movent-se. Respirant concentrats en el moviment i la respiració. Llavors comencen el seu dia feiner, amb un equilibri de cos i ment, que els permet fer millor i més eficient la seva tasca. I quan això existeix per a una majoria, la vida comuna és molt més fàcil.

—Respirar sempre pel nas, que per això és. La boca serveix per

—Com respirar millor?

—Respirar sempre pel nas, que per això és. La boca serveix per parlar i alimentar-se.

Utilitzar el sistema respiratori prenatal, o sigui, fetal, subdiaphragmàtic, com els nens acabats de néixer (tot el cos).

"Viu millor qui conserva tota la seva vida
l'aire rebut de la seva mare
La respiració fetal que ens donà la vida,
pot allargar-la amb salut,
si hom hi afegeix convicció i pràctica"

—Què és el Tai-Chi?

—Literalment "suprem últim" o també "moviment primordial". Segons Chang Chen Chi, és un mètode de meditació mitjançant el moviment. Segons Peter Yang, TCH és humanisme. El TCH exemplifica el principi més subtil del taoisme conegut com Wu Wei (l'acció de no fer res)... actuar sense compulsió, moure's d'acord amb el fluir del curs de la natura... es pot entendre tot contemplant el moviment de l'aigua.

L'exercici, és una sèrie encadenada i contínua de moviments circulars del cos, executats lentament, suaument i relaxadament, menats per la ment i coordinats per la respiració, sense alternàncies circulatòries ni nervioses, que facilita el desenvolupament d'una vida llarga i plena.

Es un retorn, doncs, al natural, a l'espontaneïtat.

Els moviments han de reflectir "... la calma de les muntanyes, els llacs, els rius i les onades de la mar".

—He vist la vostra senyera amb el símbol del Tai-Chi, ho podríeu explicar?

—Aquest és el símbol del Tai-Chi, concepte que apareix per primera vegada en el llibre "I Ching". És el principi bàsic de la filosofia xinesa. Representa la síntesi de l'antagonisme.

Es un cercle dividit en dues parts per un sinusoide. Cada part engendra i penetra en l'altra, i a més, conté part de la mateixa.

Una, "YANG", blanca, representa el principi masculí, positiu, actiu, penetrant, descendent, simbolitzant el naixement, la llum, el cel, el sol, el foc, la fermesa, la fortalesa...

L'altra, "YIN", negra, representa el principi femení, negatiu, passiu, receptiu, ascendent, simbolitzant la mort, la foscor, la terra, la lluna, l'aigua, la inestabilitat, la feblesa...

El conjunt equilibra ambdós elements i el cercle representa l'univers en moviment continu.

Els moviments del Tai-Chi es fonamenten en aquest principi "Yin-Yang", donen aquest equilibri i harmonia, que l'home desitja assolir de cara a la natura que l'envolta.

—Però, quin és l'origen del Tai-Chi?

—Els moviments del Tai-Chi provenen de l'observació de la natura.

Diu una llegenda que, quan l'ermità Chang Sang Feng estava meditant sentí un soroll desconegut. Sortí a la finestra i presència la lluita entre una serp i una grua. Restà astorat: el feble, el dútil, guanyava al fort. Observà en la pràctica el principi teòric del "Ching": "... el fort canviant al feble, el feble canviant al fort".

Llavors codificà una sèrie d'exercicis fonamentats en els moviments dels animals (grua, tigre, mico, cérvol, ós), dels núvols, l'aigua, els arbres, que avui anomenen Tai-Chi.

Hi ha altres llegendes.

—Quins són els efectes benèfics del Tai-Chi?

—Són importants i alguns immediats. Entre els físics, el TCH procura la flexibilitat, benestar de la respiració correcta, actua com a regulador del cor, exerceix efectes, a l'ensenyar, tòncics i, calmaris, sense necessitat d'esforç físic ni provocar feixugueses.

Referent als beneficis mentals, l'acció sobre el cos físic, repercuteix en el psíquic, tot fent una tasca de guariment i també de prevenció, reconeguda per importants metges arreu del món (no solament a la Xina) que actualment recomanen aquesta pràctica.

Qui practica TCH adquireix la flexibilitat d'un infant, la força d'un llenyataire i l'esperit d'un savi (Dita xinesa).

TAULA "TAI-CHI fàcil" de PETER YANG PAI-TE i FEL PLAX LIANG-MO

SERIE	MOVIMIENTO	1. Inicial				2. Coger cola pajaro (12)							
		1.A	1.B	1.C	1.D	2.A	2.B	2.C	2.D	2.E	2.F	2.G	2.H
		1/E x 3=84	1/E x 10	1.10	E-10	1.10	E-10	1.10	E-10	1.10	E-10	1.10	E-10
		RESPIRAR	RESPIRAR	RESPIRAR	RESPIRAR	RESPIRAR	RESPIRAR	RESPIRAR	RESPIRAR	RESPIRAR	RESPIRAR	RESPIRAR	RESPIRAR
		tiempo en sgs.	tiempo en sgs.	tiempo en sgs.	tiempo en sgs.	tiempo en sgs.	tiempo en sgs.	tiempo en sgs.	tiempo en sgs.	tiempo en sgs.	tiempo en sgs.	tiempo en sgs.	tiempo en sgs.
		FIGURA	FIGURA	FIGURA	FIGURA	FIGURA	FIGURA	FIGURA	FIGURA	FIGURA	FIGURA	FIGURA	FIGURA
		CUERPO	CUERPO	CUERPO	CUERPO	CUERPO	CUERPO	CUERPO	CUERPO	CUERPO	CUERPO	CUERPO	CUERPO
		ORIENTACION	ORIENTACION	ORIENTACION	ORIENTACION	ORIENTACION	ORIENTACION	ORIENTACION	ORIENTACION	ORIENTACION	ORIENTACION	ORIENTACION	ORIENTACION
		PESO	PESO	PESO	PESO	PESO	PESO	PESO	PESO	PESO	PESO	PESO	PESO
		RECUERDO	RECUERDO	RECUERDO	RECUERDO	RECUERDO	RECUERDO	RECUERDO	RECUERDO	RECUERDO	RECUERDO	RECUERDO	RECUERDO

Catalunya Cristiana es congratula amb la família salesiana per aquest esdeveniment i li tramet des d'aquestes pàgines la seva adhesió més cordial. El "dossier" que s'hi publica pot donar al lector la informació que necessita sobre el que representa la presència salesiana actualment entre nosaltres.

Els salesians celebren aquest any el centenari de la seva presència a Espanya (1881-1891). El gener, pels volts de la festa litúrgica del fundador, sant Joan Bosco, se celebraren els actes inicials de la commemoració. I ara, al llarg de tot el mes de maig, se'n va celebrant la culminació.

Al mateix temps, l'institut de les filles de Maria Auxiliadora (salesianes) que es deu a la iniciativa i inspiració de sant Joan Bosco, commemora també durant aquests dies el centenari de la mort de la seva cofundadora, mare Maria-Dominga Mazzarello († 14-V-1881).

La sortosa coincidència d'ambdós centenaris ha estat motiu que també se sumessin a les celebracions jubilar els cooperadors i cooperadores, antics i anti-

Molt reverend Don Egidio Viganó

7è successor de Don Bosco al front de la congregació salesiana.

— Fou elegit rector major pel XXI capítol general, el 15 de desembre del 1977.

— Amb motiu de celebrar-se el centenari de la presència dels salesians a Espanya (1881-1891) assistirà a Barcelona, Madrid i Sevilla a la cloenda de la commemoració. Estarà a la nostra ciutat els dies 16, 17 i 18 de maig, i presidirà els diferents actes que la família salesiana de Catalunya es disposa a celebrar durant aquestes dates.

gues alumnes, com també totes aquelles persones que d'una manera o altra se sentin espiritualment vinculades a l'obra salesiana. D'aquí ve la solemnitat i la popularitat que aquestes celebracions van assolint, tant a Barcelona com a Madrid i Sevilla.

Pel que fa a la nostra ciutat, els actes commemoratius se centren entre els dies 15 i 18 del mes de maig, i estaran presidits pel rector major de la Congregació Salesiana, pare Egidio Viganó.

Entres d'altres coses, s'han programat unes jornades salesianes de formació professional (Institut Politècnic, passeig de sant Joan Bosco, 42), una vetllada homenatge de la família salesiana a don Bosco i la mare Mazzarello (Llars Mundet), i encontres de nivell divers amb el rector major (a les residències salesianes de Sarrià i Tibidabo). Aquestes activitats es desenvolupen en el marc d'un ambient juvenil, animat amb exposicions, concursos i competicions esportives en les quals participen tots els centres educatius que els salesians i filles de Maria Auxiliadora dirigeixen a Catalunya.

Programa

Amb motiu de l'arribada dels salesians a Espanya i de la mort de la mare Maria Domènica Mazzarello.

Inspectoria "Ntra. Sra. de la Mercè" i Inspectoria "Verge del Pilar".

Barcelona, maig del 1981.

16 de maig

Diada commemorativa

9,30 EUCARISTIA JUVENIL, presidida pel Rector Major, don Egidio Viganó, a l'Església de les Llars Mundet.

11,00 MATINAL ESPORTIU-ESCOLAR, exhibicions i finals de competicions, a les instal·lacions de Horta i Mundet. Exposicions del Centenari: Dibuix, Treballs Manuals, Fotografia, en el col·legi d'Horta.

12,00 Trobada del Rector Major, amb els Salesians de la Inspectoria de Barcelona, a les Llars Mundet.

13,30 Repartiment dels trofeus esportius.

14,00 Dinar dels salesians amb el Rector Major y homenatge als qui celebren 50 i 25 anys de Sacerdoci o Professiò Religiosa, en el col·legi d'Horta.

16,30 VETLLADA D'HOMENATGE DE LA FAMÍLIA SALESIANA A DON BOSCO I MARE MAZZARELLO, en el saló d'actes de les Llars Mundet.

17 de maig

Cloenda de les Jornades Salesianes de Formació Professional

10,00 Celebració de l'Eucaristia, a Sarrià.

12,30 Sessió de Cloenda. Discurs del Rector Major.

14,00 Dinar a Sarrià, Sant Angel. Celebració de Mare Maria Domènica Mazzarello, a la casa de Sarrià, Santa Dorotea.

16,30 Trobada del Rector Major amb les HMA.

19,30 EUCARISTIA DE LA FAMÍLIA SALESIANA.

21,30 Sopar familiar.

18 de maig

Reunions del Rector Major

10,00 Amb els Directores de Barcelona i València.

12,30 Celebració de l'Eucaristia.

14,00 Dinar

17,00 Amb els Germans de les Cases de Formació.

20,00 Amb els Cooperadors Salesians, pregària i convivència.

"...es deia Joan"

En parlar de Don Bosco hi ha el risc de caure en tòpics, de repetir sempre el mateix, i de no esguardar-lo només que pel vessant de la simpatia. A Don Bosco, no sé si l'excés de popularitat no ha arribat a fer-li mal; són tantes i tan belles les anècdotes en la seva vida, que el perill consisteix a veure en ell només allò anecdòtic, quan el Don Bosco tanmateix grandios és el que s'amaga darrera de les anècdotes.

De família treballadora

Més no precisament de família pobra de solemnitat, i això té la seva importància.

Humanament parlant, quant a béns materials pot dir-se que estava salvat aquest mínim que sembla exigir la dignitat de la naturalesa humana. No és, psicològicament parlant, igual ser miserable, no tenir absolutament res, que ser simplement pobre. Essent pobre, amb poc però àdhuc amb escassetat, es comença a caminar amb molta més il·lusió pels camins de la vida. A Don Bosco, sempre se li veurà un optimisme d'origen, perquè sabia que era fill d'una família com cal.

L'extraordinària memòria de Don Bosco

Don Bosco tenia una gran memòria. I, endemés, moltes altres grans qualitats. Una gran intuïció, una tenacitat a tota prova gairebé ratllant en la tossuderia, un enorme esperit pràctic, uns grans dots de simpatia, un extraordinari dot de gents, una capacitat de treball fabulosa, una ànima delicadament sensible a la innocència, a la tendresa i a l'amistat... ¡Ah!, i un gran equilibri: sempre reposat i amo d'ell mateix... D'aquestes i altres qualitats, va donar-ne prova Joan Bosco en els anys de la seva vida.

Recorre els carrers de Torí

En el segle XIX, amb la introducció de la màquina, torna a canviar la manera de ser i de viure de les masses humanes: els camperols marxen cap a la ciutat i els pagesos es converteixen en obrers; estem en els començaments de la industrialització i de les grans fàbriques. Don Bosco, amb el seu oratori, desitja ésser "la parròquia de tots els xicots que no tenen parròquia". Aquella joventut, desarrelada dels seus poblets i sense arrels a la gran ciutat,

trobà en l'oratori festiu de Don Bosco la solució pastoral més adient.

Escoles professionals, qüestió social de fons

S'acostuma a ponderar molt que Don Bosco fundava escoles professionals. Sí, però la qüestió social com a fonament.

La revolució industrial, a la qual acabem de referir-nos, originà la qüestió social. D'una banda, va créixer infinitament a les ciutats el nombre d'obers; de l'altra, pels principis liberals del lliure contracte i comiat, el grup patronal va afiançar-se i d'aquí sorgí la lluita de classes. Don Bosco no veia gens cristià aquest enfrontament perquè no ho és, sinó que s'atansà als rics correctament (entre els que buscà els seus millors cooperadors) i ensenyà que calia que fossin despresos generosament del que els sobrés per enlairar cultural i tècnicament als seus aprenents. ¿No estan abandonant la lluita de classes, els grans partits socialistes europeus? És perquè hi ha unes solucions més humanes. Així doncs, Don Bosco ja va intuir-ho aleshores.

Un nou model de sacerdot

De fet, fou un nou tipus de sacerdot. Els capellans de començament del segle passat eren uns personatges solemnes, un bon xic inflats, retirats. De nen, Joanet Bosco ja va rebel·lar-se contra aquesta estampa de capellà tradicional. Volia acostar-se al rector i al seu vicari si els trobava pel carrer, i ben justet si responien amb un lleu gest a la seva salutació; ell no volia ser mai un capellà així. I no ho va ser. Va saltar sense més ni més la distància històrica que com a sacerdot el separava del poble, i va col·locar-se al seu costat.

No llunyanes, sinó proximitats entre educadors i educands. Mai el monòleg, sinó el diàleg. No temor, sinó amor. El nen ha d'adonar-se que el seu mestre l'estima; càstics, si és possible cap ni un; i, al pati és molt convenient que els professors juguin amb els alumnes.

També fundador

Dels salesians, de les filles de Maria Auxiliadora i dels cooperadors... Però no pot despatxar-se amb una afirmació genèrica una qüestió tan important.

En segon lloc, va tenir idees molt

originals pel que fa a les possibilitats modernes de l'estat religiós. En començar, ell s'imaginava els seus fills com simples ciutadans davant de l'Estat; i, segons sembla, com una associació de vots privats però amb uns certs afectes públics davant l'Església; d'aquesta manera, sense deixar de ser una societat religiosa, podrien esquivar la persecució dels governs anticlericals. En aquesta agosarada idea hi havia en germen, com qui no diu res, els instituts seculars, que arribarien a l'Església vuitanta anys més tard.

I... sant

¡Però un gran sant! I un gran taumaturg. Don Bosco visqué embolcallat en el sobrenatural com un planeta en la seva atmosfera; la comparació és bonica, més no és pas exacte; perquè a Don Bosco, el que era sobrenatural no tant sols l'embolcallà sinó que va penetrar-lo del tot.

"Don Bosco —escriu Nigg— no és d'una dignitat estilitzada i inaccessible... No duu cilici a la cintura... No pensa pas retirar-se a un monestir contemplatiu. La fugida del món, a ell, li resulta estranya del tot". Res de complicades formes d'oració en Don Bosco. Tampoc res d'èxtasi, raptos, enlairaments, etc., si hem de creure a Brocardo. Don Bosco, d'acord, tingué somnis misteriosos, va realitzar guaricions, vaticinà profecies; però van ser, aquests, carismes en funció dels altres, del pròisme, no especials situacions de la seva ànima; vull dir fenòmens místics o pararamístics pròpiament dits.

Pregà, sí, i molt, perquè l'oració no pot faltar. Però va treballar molt més; i per ell no era el treball quel·com que no hi havia més remei que fer interrompent l'oració, sinó un acte, com la pròpia oració, d'un valor sobrenatural.

Un sant per al poble

Fou també el sant enviat per Déu al nostre poble. I, efectivament, arribà personalment a Barcelona a la primavera del 1886. Mes abans, el 1881, havia vingut mitjançant els seus fills, els primers salesians d'Espanya. D'això, ara en fa exactament un segle. Així, la data del 16 de febrer del 1881 inaugura la història salesiana espanyola. O com l'hem anomenat: Don Bosco, cent anys a Espanya. L'home, el sant, continua vivint a través de la seva obra, en el temps i en l'espai.

Antonio Martínez Azcona

Centenari Salesià

Els salesians van arribar a Barcelona el dia 15 de febrer de l'any 1884, amb el propòsit d'establir-se en el municipi veí de Sarrià. Havien estat cridats per aquella dona extraordinària que llavors anava sembrant els quatre costats de la ciutat comtal amb un sens fi d'obres assistencials, i que s'anomenava na Dorotea de Chopitea, vídua de Serra (1816-1891).

Una formació professional per als fills de treballadors

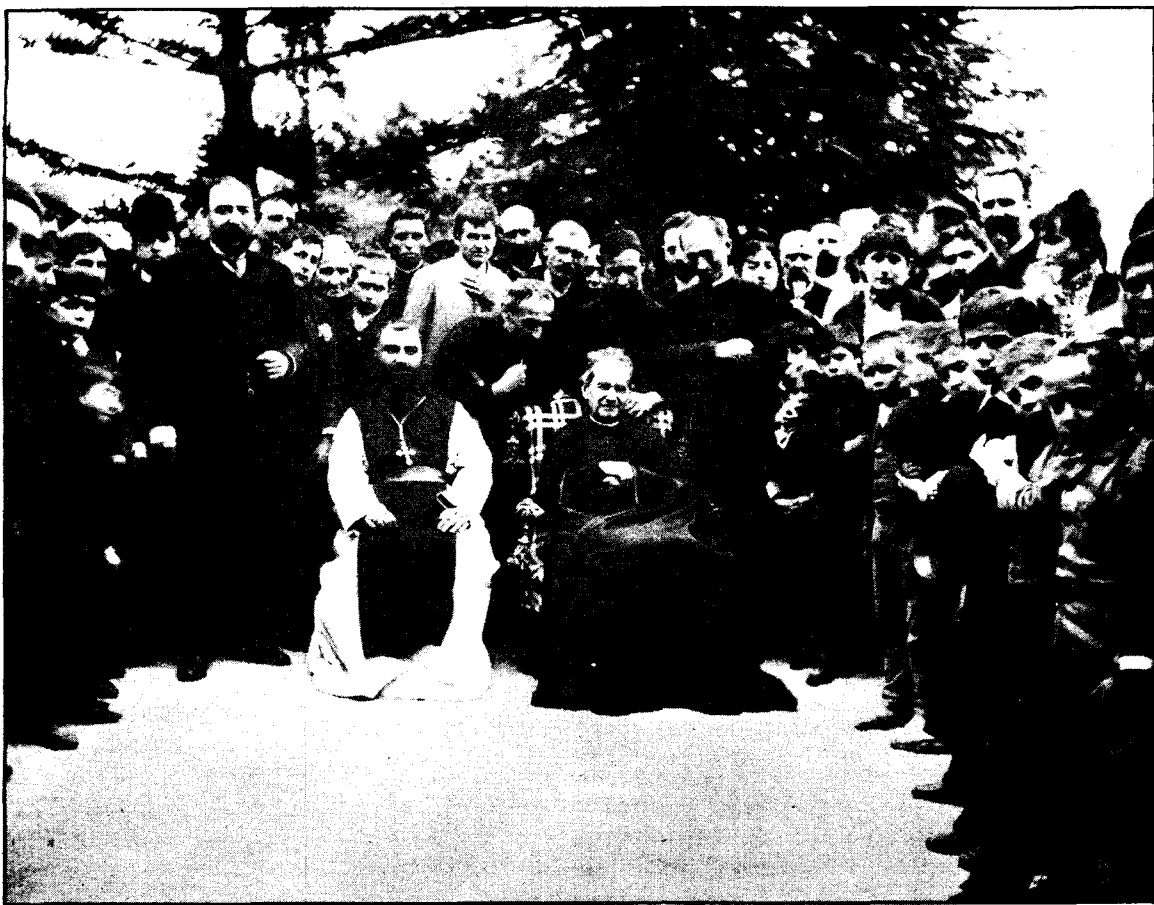
Com una bona coneixedora de les necessitats socials que sofria Barcelona, trobà a faltar abans de res un centre de formació professional per als fills de les famílies treballadores.

Per a això calien dues coses: 1a. S'havia d'assegurar l'ensenyament tècnic amb un quadre de mestres competents en arts i oficis. 2a. Calia orientar l'educació dels joves aprenents en un sentit cristià de la vida. Era així, com ho explica molt bé el jesuïta Jaume Nonell, el "problema capital" de la senyora vídua de Serra. Però quan l'estiu del 1882 conegué l'existència de la congregació salesiana, donà el problema per resolt. Comprégué, de fet, que els salesians podrien satisfer ambdues exigències. Cercà, conseqüentment, la presència i col·laboració dels mateixos. I així ho va assolir.

Comprà una masia —Can Prats— als afores de Sarrià i no gaire lluny del tren que unia aquesta població amb Barcelona; va habilitar-la com pugué amb el més imprescindible, i va donar-la als salesians. Aquests obriren la matrícula a començament de març del 1884. Les primeres escoles-taller que van funcionar en aquell recinte foren les de sabateria, sastreria, rellegament i fusteria. Foren conegudes amb el nom de **Tallers Salesians** (carrer de Barcelona, n.º 4).

Don Bosco i els tallers de Sarrià

El fundador mateix, sant Joan Bosco, amb motiu d'afiançar la vida d'aquella institució naixent, va decidir-se a venir des de Torí a Barcelona. Estigué aquí quasi un mes (8 d'abril-6 de maig del 1886). Els barcelonins que el veieren i el tractaren van poder comprovar aviat que, efectivament, l'anomenada de santedat que s'havia format entorn de la seva persona era de debò, i que els establiments que havia fundat gaudien d'un enlairat interès social. Així, d'una i altra banda, van anar sorgint benefactors i

Barcelona, 3 de maig de 1886 - Sant Joan Bosco, a la Granja Vella (Horta) dels senyors Martí-Codolar, voltat dels amics i dels nois dels primitius Tallers salesians de Sarrià. A la seva dreta l'abat de la Trapa.

100 anys a Catalunya i les Balears

cooperadors disposats a donar suport moral i econòmic a la humil institució dels **Tallers** de Sarrià.

Al costat d'aquests s'aixecà ben aviat (1891) el col·legi del Sant Àngel de la Guarda, de primer ensenyament, destinat als qui necessitaven una preparació prèvia a l'aprenentatge dels oficis o bé optaven per abraçar l'estat eclesiàstic. Amb això, a la darrereria del segle, la casa salesiana de Sarrià es podia considerar com la més important de la congregació a Espanya.

L'obra a Girona

D'aquí, els salesians van passar a Barcelona (col·legi de Sant Josep, 1890) i a Girona (granja agrícola de Sant Isidre, 1891). El col·legi comença a desenrotllar immediatament una vasta acció cultural entre la gent senzilla dels barris d'Hostafrancs i Poble-sec. L'escola agrícola va funcionar com a internat, si bé gràcies al bonic santuari de Maria Auxiliadora actuà com a centre d'espiritualitat mariana a la comarca.

Aquests van ser els orígens de l'obra salesiana a Barcelona i a Catalunya, on va trobar un ambient molt propici per a la seva consolidació, identificació i creixement. Es tant així que, el 1895, va quedar instal·lat a Sant Vicenç dels Horts (Baix Llobregat) el noviciat on es va formar la primera generació dels salesians espanyols, els quals, escampats després per les diverses regions de la geografia estatal, foren els artífexs de l'assentament de la congregació salesiana al país. Van arribar a Ciutadella (Menorca) el 1899.

No és aquest el lloc per a descriure amb tot detall la història del desplegament de les obres salesianes, entre nosaltres en el transcurs d'un segle. Entre les

ment amb els religiosos, hi ha els cooperadors salesians: són més de cent cinquanta i exerceixen llur acció en nou centres. Els antics alumnes salesians estan organitzats en set centres propis.

Els salesians dirigeixen quinze col·legis d'EGB i BUP, amb un total de 7.581 estudiants, i sis escoles de FP, amb un total de 2.734 alumnes.

Un altre camp d'actuació on els salesians s'han vist cridats amb creixent insistència per part de les diòcesis, és el parroquial. Avui regenten nou parròquies, quatre de les quals es troben a la ciutat de Barcelona i les altres estan escampades entre Girona, Sabadell, Sant Boi del Llobregat, Sant Vicenç dels Horts i Terrassa. El nombre de fidels que apleguen aquestes parròquies arriba als cent mil. Cal encara afegir les esglésies obertes al culte que els salesians atenen fa una colla d'anys. Hi fan una tasca molt important tant des del punt de vista litúrgic com des del de foment de la devoció.

Els centres juvenils

Un dels sectors específics del treball salesià es refereix a la formació de nens i joves durant les estones de lleure. Totes les cases salesianes tenen, en un o altre grau, aquesta mena d'apostolat. Però, a més, la congregació manté uns enclaus particularment estructurats per a aquesta finalitat. Són els anomenats **Centres juvenils**. Actualment són dotze, situats principalment a Barcelona però també a Badalona, Ciutadella, Girona, Mataró, Sant Vicenç dels Horts i Terrassa. En tenen cura uns vint-i-set salesians amb la cooperació de cent dotze monitors i monitores. La població adscrita a aquests centres juvenils pot classificar-se així: de 8 a 12 anys, uns 1.215; de 13-17 anys, 990; i de 18 anys en endavant, 1.055. Del moviment juvenil organitzat així, n'han sorgit unes iniciatives tan interessants com la celebració de la **Pasqua juvenil** que actualment va estenent-se en molts indrets d'Espanya. Tota aquesta activitat es complementa amb la que es fa a les colònies. La de Castellnou de Bages va obrir-se l'any 1968, i durant aquets dies en comença a funcionar una altra a Poblet.

En resum, les múltiples necessitats que han anat sorgint en els darrers anys han brindat als salesians noves menes de presència, sobretot en el camp de la cultura i de la catequesi.

primeres, alguna, com la de Girona, ha complert el seu fet; d'altres, com la de Sarrià —avui convertida en escola politècnica—, es troben en ple rendiment. Per a tenir una visió global del que avui representa la presència salesiana a Catalunya i les Illes, n'hi haurà prou amb recordar les dades següents.

Estadística, avui

Són 277 salesians repartits en vint-i-quatre comunitats. Junta-

Ramon Alberdi

MISSATGE DEL RECTOR MAJOR

Als membres de la Família Salesiana d'Espanya.

Estimats germans i germanes:

Els primers salesians arribats a Espanya han portat l'esperit i el projecte de Don. Bosco ben gravats dins el seu cor, i han sabut testimoniar amb la vida i amb obres audaces, dutes a terme eamb escàsissims medis, el valor de la missió salesiana.

Ara us toca a vosaltres començar el segon centenari: i la

història parlarà de vosaltres només si sabeu obrir a Crist els joves d'avui i de demà. Aquesta responsabilitat, que pesa sobre tots els membres de la Família Salesiana, us demana a crits que compareu el vostre cor amb el cor de l'any 1881; perquè, per a continuar la història salesiana és indispensable posseir l'esperit de Don Bosco.

EGIDIO VIGANÓ
Roma, 7 d'octubre del 1980

Estadística

El quadre adjunt representa l'evolució numèrica dels salesians en el món. El punt culminant s'assolí immediatament després de la cloenda del Concili Vaticà II. Cap a l'any 1972 es registra l'impacte de la crisi que sortosament sembla que està en vies de superació en els nostres dies:

Any	Professors	Novicis	Cases
1862	22	--	1
1888	773	276	57
1900	2723	803	230
1920	4417	499	430
1940	12055	877	840
1960	19295	1250	1343
1970	20457	669	1446
1980	16727	479	1381

Les salesianes a Catalunya

Procedents d'Itàlia (bresol de l'institut), les primeres filles de Maria Auxiliadora van establir-se a Sarrià-Barcelona l'octubre del 1886. Uns anys abans les havia fundades sant Joan Bosco. Són, doncs, la branca femenina de la gran família salesiana.

Na Dorotea Chopitea crida a les salesianes

Si van anar a raure a Sarrià fou per dos motius. En primer lloc, pel desig de na Dorotea de Chopitea vídua de Serra; com que ja rutllaven els **Tallers Salesians** —com ja s'ha dit—, va creure adient de fer venir també les salesianes, a fi que fessin entre les nenes i les joves el mateix que els salesians feien amb els nois. Aquesta aspiració corresponia a una exigència seva d'ordre estrictament religiós. Efectivament, fou la seva polida devoció a la Mare de Déu la que va impulsar-la a dur endavant les dues coses: implantar en la nostra terra l'institut de les Filles de Maria Auxiliadora i a bastir a

Sarrià un santuari sota aquesta advocació mariana. Na Dorotea entenia que així aixecava un doble monument a la Verge: l'un, de caràcter espiritual; l'altre, d'ordre temporal. I es va donar amb afany a la doble empresa. La primera es veié realitzada en la seva vida; l'altra només l'esguardà en els plànols del mestre d'obres.

La primera casa a Espanya

En segon lloc, a aquests projectes de Dorotea accedí la voluntat explícita del sant fundador, Dom Bosco. Durant els dies de la seva estada a Barcelona per la primavera del 1886 va arribar, àdhuc a assenyalar el lloc exacte que havien d'ocupar les germanes quan arribessin d'Itàlia. D'aquesta manera, superant un munt de resistències internes i externes —la capacitat de sacrifici de Na Dorotea assolí aquí unes cotes de veritable heroisme—, es pogué fundar l'actual col·legi de santa Dorotea (passeig de Sant Joan Bosco, 24), que va

ser la primera casa que va tenir a Espanya l'institut de les Filles de Maria Auxiliadora i que, per tal raó, es convertí també en la casa-mare de totes les altres que van anar escampant-se d'una banda a l'altra de la geografia espanyola.

La seva presència a Catalunya

Les salesianes avui són presents a Catalunya en la forma que direm seguidament. Són unes 163 treballant en tretze comunitats. Els centres de cooperadores i d'antigues alumnes són sis. Les màximes energies s'apliquen de fet en les tasques d'educació i ensenyament. Les salesianes tenen cura de tretze centres d'aquest tipus: quatre de pàrvuls, sis d'EGB, un de BUP i dos de FP. El nombre total d'alumnes arriba a 3719 de les quals unes 431 segueixen estudis professionals.

Igualment que els salesians les filles de Maria Auxiliadora dediquen una primordial atenció als centres juvenils, on la joventut pot trobar uns

LA MARE MAZZARELLO

9 maig	1837	Neix a Mornese.
9 desm.	1855	Es consagra a la Mare de Déu com Filla de la Immaculada.
	1863	Comença un internat amb dos nenes orfes.
29 gener	1872	És elegida Superiora del grup del qual seran les primeres Filles de Maria Auxiliadora.
5 agost	1872	Fa la seva professió davant Don Bosco, el qual la confirma com a Superiora de l'Institut.
15 juny	1874	Noves eleccions, amb la presència de Don Bosco, confirmada com a Superiora.
29 agost	1880	És reelegida Superiora per unanimitat.
7 febrer	1881	A Saint Cyr cau greument malalta.
14 maig	1881	Mor a Nizza Monferrato als quaranta quatre anys.
3 maig	1936	Declarada venerable.
20 nov.	1938	És beatificada.
24 juny	1951	És canonitzada.

valors i uns incentius educatius que no es donen gaire fàcilment en altres estructures. Les trenta-vuit religioses que avui es dediquen principalment a aquest apostolat mantenen nou centres propis i col·laboren en uns altres tres. Aquests centres són a Barcelona, Sabadell, Sant Vicenç dels Horts i Terrassa; i les seves activitats arriben a més d'un miler, entre noies i joves.

Noves formes, avui

L'evolució de la societat espanyola en els darrers anys ha fet que els salesians orien-

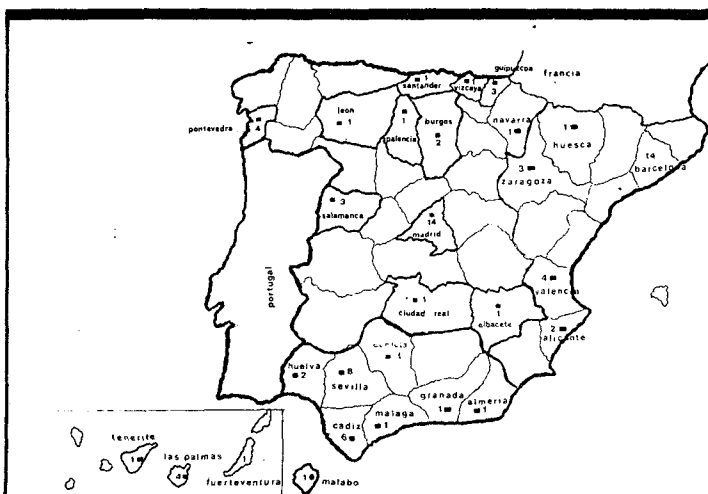
tessin amb decisió la seva acció vers noves formes de presència. Així, per exemple, han optat per esmerçar una bona part de les seves forces a l'animació d'associacions de pares (6), escoles de pares (5), grups de mares catequistes (3), catequesis d'adults (3), catequesis parroquials (5), activitats extrascolars (7).

Altres menes d'apostolat modern es refereixen als serveis de promoció en barris (Barcelona), Sant Vicenç dels Horts i organització de colònies d'estiu (cada any, si fa no fa, unes catorze).

Ramon Alberdi

Congregacions religioses fundades per Don Bosco - 1981

Cases de les Filles de Maria Auxiliadora a Espanya

	EN EL MÓN	A ESPANYA
SALESIANS		
SALESIANS	16.727	2.008
CASES	1.381	156
NOVICIES	479	53
SALESIANES		
SALESIANES	17.149	1.148
CASES	1.434	83
NOVICIES	381	21

Quan, per allà els anys cinquanta i seixanta, semblava haver arribat l'hora que la família salesiana sortís de Barcelona per estendre la seva acció vers altres indrets, va optar-se concientment per donar preferència als grans centres urbans de Catalunya, on normalment resulten més punyents els

problemes de la promoció del poble i dels joves. Conseqüentment, es potenciaren les cases que ja existien en aquests indrets i es van avantposar a d'altres fundacions les que en aquests llocs es demanaven.

El cinturó industrial objectius de

● Badalona

Col·legi salesià Sant Domènec Savio. Carrer d'Alfons XII, 111.

Emplaçada a la zona sorrenca antigament coneguda pel "Rierot", en uns terrenys cedits per Ignasi Ventós i Mir i les seves filles, aquesta obra salesiana té un caràcter eminentment popular. Els salesians continuen així — en instal·lacions renovades l'any 1956 — una obra educativa i social que havien iniciat al seu **Oratori Festiu** l'any 1922, quan van ser cridats per aquell gran apòstol badaloní a qui familiarment s'anomenava "mossèn Anton" (+ 1930). Una escola d'EGB, una escola professional de primer grau i un santuari dedicat a Maria Auxiliadora constitueixen l'estructura bàsica de la institució. Però, a la vegada, existeix una vida societària molt intensa amb l'Associació de pares d'alumnes, arxiconfraria de Maria Auxiliadora i associació de cooperadors salesians que, al mateix temps, amb la col·laboració molt eficaç dels antics alumnes, promouen diverses activitats, ja siguin d'ordre cultural-formatiu (Escola de pares, llars Don

Bosco, centre juvenil), com esportiu (escoltisme, grups d'esplai, etc). El santuari projecta la seva acció benèfica en les diverses campanyes que organitza tot l'any; mereix de ser remarcat l'ajut al tercer món.

● Sabadell

La implantació de l'obra salesiana a Sabadell es deu del tot al fabricant Josep Garcia Planes i Cladellas (+ 1969) que, amb la seva gran sensibilitat social — sense que res l'obligués a fer-ho —, volgué atendre la formació cultural i moral dels fills dels obrers de la seva empresa. Adquirí els terrenys i ho preparà tot perquè les salesianes primer (1958), i els salesians més tard (1961), poguessin portar a terme la seva missió.

Col·legi de Maria Auxiliadora. Passeig de Béjar, 16-18.

Com se sap, les salesianes exerceixen una acció semblant a la dels salesians, amb una projecció preferencial al sector de la joventut. El col·legi d'EGB té la seva associació de pares i manté alhora una escola de pares. El Centre pre-juvenil — amb les seves seccions de treballs ma-

nuals, mecanografia i esports —, l'Escola de Catequesi i el Centre de Cooperadors salesians confereixen a aquesta casa, emplaçada al barri de Sant Oleguer, una gran vitalitat.

Col·legi salesià Sant Joan Bosco. Passeig de Gaudí, s/n.

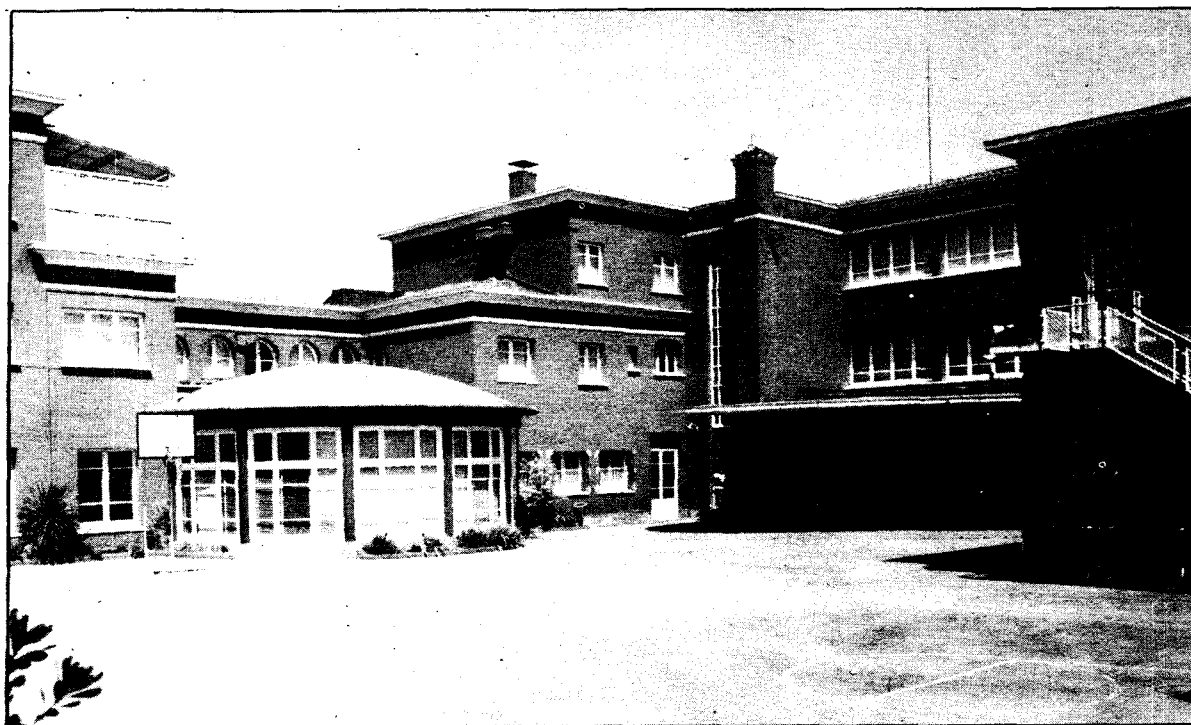
La institució comprèn una escola de pre-escolar i d'EGB — amb la corresponent associació de pares — i la parròquia de Sant Oleguer. El col·

legi manté diverses iniciatives d'ordre assistencial (ajut als alumnes més mancats) i para-escolar. La parròquia (molt ben decorada amb valuoses pintures — avui en procés de restauració — del malaguanyat artista català, F. Trias i Pagès) presta els seus serveis religiosos dins i fora de la zona, i sobretot col·labora amb el moviment dels **Falcons Cristians de Catalunya**. Les seccions de Catequesi i de la Llar dels

avis completen la fesomia d'aquesta presència salesiana.

● Sant Boi de Llobregat

Fou Ignasi de Puig i de Pallegà qui, per motius estrictament personals de caire religiós, oferí els terrenys per als fins propis de la institució salesiana. L'obra — situada a

Escoles professionals a Catalunya

Salesians:

1. Badalona

Escola professional salesiana Sant Domènec Savio
Carrer d'Alfons XII, 111

— De la Congregació salesiana.

— 1er grau. Branques: administrativa, delineació, metall. Alumnes: 256.

— Des del 1965

2. Barcelona

Llars Anna Gironella de Mundet. Col·legi de nens

Passeig de la Vall d'Hebron s/n. Barcelona-35

— En col·laboració amb la diputació provincial.

— Graus: 1er i 2on. Branques: automoció, delineació, electricitat, electrònica, metall, fusta, confecció industrial. Alumnes: 383.

— Des del 1957.

3. Barcelona

Institut politènic. Escoles professionals salesianes de Sarrià.

Passeig de sant Joan Bosco, 42. Barcelona-17.

— De la Congregació salesiana.

— Graus: 1er i 2on. Branques: automoció, electricitat, electrònica, metall, fusta, arts gràfiques. Alumnes: 1.029.

— Des del 1884.

4. Ripoll (Girona)

Escola tècnico-professional del Ripollès (E.T.P. del Ripollès)

Plaça de Pompeu Fabra, s/n.

— De la Congregació salesiana, fins ara.

— Graus: 1er i 2on. Branques: administrativa, delineació, electricitat, electrònica, metall. Alumnes: 348.

— Des del 1962.

5. Sant Vicenç dels Horts (Baix Llobregat)

Centre de formació professional de 1er. grau Sagrat Cor.

Carrer de l'Alliberació, s/n.

— De la congregació salesiana.

— Grau 1er. Branques: administrativa, delineació, electricitat, electrònica, metall. Alumnes: 411.

— Des del 1970.

6. Terrassa (Vallès Occidental)

Centre salesià de formació Sant Domènec Savio

Carrer de Maria Auxiliadora, 45.

— Grau 1er. Branques: administrativa, delineació, electricitat, electrònica, metall. Alumnes: 307.

— Des del 1961.

Salesianes:

7. Barcelona

Centre de formació professional Maria Auxiliadora

Carrer de Saldes, 2 (Montbau).

— De l'institut de les filles de Maria Auxiliadora.

— Graus: 1er i 2on. Branques: administrativa, delineació, química. Alumnes: 388.

— Des del 1967.

Terrassa (Vallès Occidental)

Escola professional Maria Auxiliadora. La Maurina.

Carrer de Santa Maria Mazzarello, 31.

— En col·laboració amb l'ajuntament.

— Grau: 1er. Branca: confecció industrial. Alumnes: 43

— Des del 1967.

la banda que dona al barri de Marianao — va ser continuada en part pel seu fill, Francesc de Puig i de Càrter. Va obrir-se el 1964. Es tracta d'un enclau típicament salesià, amb la seva escola d'EGB, associació de pares, Escola de pares, ensenyament permanent d'adults (graduat i certificat escolar) i la parròquia de Maria Auxiliadora. Potser allò més significatiu de tot sigui la inacabable sèrie d'activitats pròpies del temps d'esbarjo. La constitució del centre d'antics alumnes ha arribat a completar l'aire juvenil i popular d'aquest establiment salesià del Baix Llobregat.

● Sant Vicenç dels Horts

Escoles professionals salesianes. Carrer de Rafael Casanova, s/n.

Els salesians van arribar a aquest poble l'any 1895. Després de moltes vicissituds que ha registrat la casa i els profunds canvis socials que ha sofert la zona on està — d'un paisatge camperol ha

Les histoires de l'avi Pep

El soldadet del sarronet (2)

(Rondalla popular recollida
per en Joan Amades)

I Jesús es va desfer d'un sarró que duia penjat al coll i el va lliurar al soldadet que, tot agraït, li va besar les mans.

Uns i altres van fer via i aviat es van separar. El soldadet va fer cap a una gran ciutat. Com que feia temps que no havia tastat res, la gana l'empenyia. En passar per una fonda on hi havien posats a l'aparador tota una colla de bons menjars, que feien moltes dentes, ell que sí que s'encara amb el sarró i diu:

—Que una bona vianda d'aquesta es
posi dins el meu sarró.

I tot just ho hagué dit, que xup, es va trobar amb el sarró ple de viandes de les més bones i de les millors, que de tantes ni hi cabien i vessaven a desdir per ençà i per enllà del sarró. Va fer-se un bon tip fins a no poder més i encara li va quedar el sarró ple i replè de vianda, com si res no hagués menjat.

Quan va estar ben tip li calia procurar per 'dormir. En passar per un carrer va veure una pobra dona amb un infant al peu d'una porta, que plorava amargament. El soldadet, tot compadit, li va preguntar:

—Què teniu, bona dona?

— Què volem que tingui? Me n'he d'anar de casa perquè hi surten dimonis que no paren de fer trontollar la casa i no hi ha manera de viure-hi. Molta gent valenta i ardidada han provat de passar-hi la nit, però tots han hagut de fugir esglaiats davant la fúria de la dimoniada. I, pobreta de mi, em trobo que, tenint bona casa, he de viure al carrer.

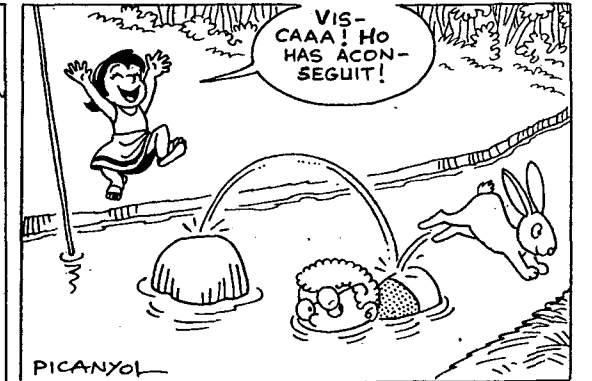
—No us espanteu, bona dona, que jo us treuré els dimonis de casa.

—Voleu dir, soldadet? Mireu que fins ara són molts els homes més alts i més grossos que vós que ho han provat i cap no n'ha pogut sortir, puix: que la por els ha pres a tots i els dimonis se'ls han fet seus.

—Bona dona, no tingueu por que jo us asseguro que us netejaré la casa i esquivaré tothom que em vingui a amoïnar.

La bona dona va donar les claus al soldadet, que així que va ésser dins de la casa de la por, es va ben aposentar a la llar. Va fer foc, es va escalfar el menjar que duia dins el sarró, el va estendre damunt la taula i es va posar a sopar. Així que es va haver assegut, de dins les flames del foc van començar a sortir dimonis i més dimonis, amb unes cués totes enxerinades, que es van posar a ballar pel voltant de la taula movent una fressa i un escàndol de no dir. I el soldadet menja que menja sense dirlos una paraula. En veure que el soldadet no en feia cas, els dimonis tots s'hi enrabiaven i cada vegada cridaven, saltaven i gallejaven més fort, però el soldadet, nyam nyam, menja que menja, sense dir res. Fins que, veureu que de dins les flames va sortir un altre dimoniot més gros i més pelut que els altres, amb unes banyasses més grosses i més recargolades i amb una cua més enxerinada i més llarga. Aquell dimoniot, que semblava ésser l'amo dels altres, els va atiar i els va aporrinar perquè amb tanta collada com eren no havien sabut espantar ni fer tremolar el soldadet. I els va abordar perquè se li tressin al damunt i en fessin joguina. Però heus aquí que el soldadet, tot tranquil, només va dir:

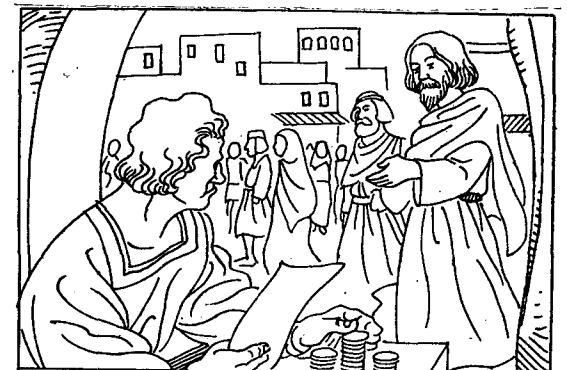
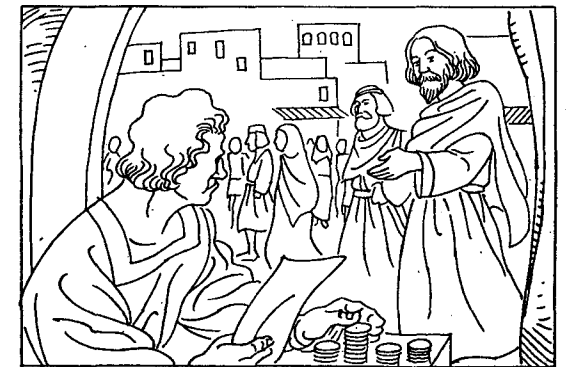
La familia Moixó

Sopa de lletres

A M O L A G E N E S L
 T L S V I N D R S A N
 V I G A L E N U M T S
 E B D E E L D M A E E
 V E N O R A M I R T D
 L R A I N I R A R I N
 S I O Y C J A O O O I
 E A B N N G A N O P Y
 A R A I N E M O L I T
 A G E N A T K M C A X
 I I I A D N A G U V I

Els errors a dotzenes

Buscar el nom de nou països africans el nom dels quals contingui la lletra A. Amb les lletres restants trobareu un verset de l'Evangeli, amb la cita on es troba.

Aquesta Edició de **L'EIXERIT** ha estat patrocinada per:

Aliments frescos i naturals

Lèxic bíblic alfabètic

ADORAR.— Antigament, adorar volia dir portar quelcom a la boca-adora—, especialment el mantell dels reis, acció feta com a senyal de màxim respecte vers l'autoritat reial, que llavors era considerada com a representació de Déu. Més tard, aquesta paraula, especialment en els profetes, es reservà per a Déu sol. Cada civilització té formes diferents de demostrar aquest respecte. Avui, nosaltres, com a signe d'adoració a Déu, fem una inclinació profunda de tot el cos o bé una genuflexió, això és, un abaixar el genoll fins a terra. Adoració és més que oració. És la reacció de tot l'home davant el misteri de la divinitat.

ALIANÇA.— Equivalent de pacte. En temps antics, el cap d'una tribu nòmada feia un pacte o aliança amb d'altres caps per tal d'ajudar-se i defensar-se, en un temps en què no hi havia ni policia ni organització judicial, ja que estaven en un període pastoril. El signe del pacte era una pedra rodada que hom trencava pel mig, i cada pactant de l'aliança se'n quedava una part, puix que en aquell temps no hi havia escriptura que en donés fe, i aquests trossos de pedra, que s'ajuntaven ben bé l'un i l'altre, n'eren penyora. A més a més, se solia fer un banquet, un sacrifici a la divinitat i ben sovint, una boda entre fills de pactants. Sobre aquest model es féu l'Aliança del Sinai, on no hi mancaren les dues pedres, el sacrifici, el banquet, i la boda de Déu amb el seu poble. La Nova Aliança en Crist té els mateixos "elements", bé que espiritualitzats. L'Aliança s'anomena també Testament. Però el sentit profund de l'Aliança és el fet que Déu s'ha escollit un poble, i aquest poble es compromet a seguir Déu.

ALTAR.— Lloc una mica enlairat per a fer un sacrifici. De primer, fou com un petit monument, record d'una experiència religiosa dels antics patriarques (Gèn. 12, 18; 26, 25; 33, 20). David n'aixecà un a l'era de l'Araunà (II Sam. 24-25). Al Nou Testament, l'altar és la creu on s'immolà Jesús per una sola vegada (He. 9, 28); Jesús fou alhora altar i víctima (He. 13, 10). El centre de la celebració cristiana comunitària, com veiem en la Bíblia és, des d'aleshores, la taula de la Cena del Senyor (I Cor. 11, 20), que el Fill va celebrar amb els seus deixebles com a prefiguració de la creu (Lc. 22, 19). Prefiguració que Ell va manar de fer. (I Cor. 11, 24). L'Església obeeix aquest manament de Jesús, i ja consta en els Actes dels Apòstols amb el nom de "fracció del pa" (Act. 2, 42 i 20, 7); nosaltres en diem el sacrifici de l'Eucaristia o Missa.

ALTÍSSIM.— Nom que tant l'Antic Testament com el Nou apliquen sols a Déu. Adjectiu que el cor hebreu pietós feia servir per evitar de pronunciar el nom sacrosant del Déu d'Israel (vg. Jahvé).

AL.LELUIA.— Crit d'acclamació litúrgica a Israel, especialment en salms i himnes. Aquesta paraula al·leluia és una abreviació de "lloeu (al·lelú) Déu" (Jahvé). L'Al·leluia és el crit per excel·lència de l'Apocalipsi en el capítol 19.

AMÉN.— Paraula hebrea que vol dir "sí", això és, cosa segura, veritat, exacte, això mateix. Era una aclamació molt usada al Temple de Jerusalem; era la resposta comunitària al sacerdot quan hi havia una gran gentada (vg. Salm 106, 48). A més a més d'aquest mot amén, que és paraula ben aguda, també servia de resposta comunitària "al·leluia".

Introducció a la Gramàtica

EXERCICIS.— 1. Preneu els exemples que hem proposat del gos, l'avió i la casa, i construïu totes les frases separant, per mitjà d'un guió, el subjecte i el predicat.

2. — Cerqueu deu subjectes entre les coses que us volten i construïu dues frases per cada subjecte, separant amb un guió el subjecte i el predicat.

3. — Quan no es tenen les coses al davant, els subjectes també es poden donar per mitjà de mots. Construïu dues frases damunt de cadascun dels mots que segueixen, donats com a subjectes: *Jutge, nen, pilota, pagès, roda, Pere, Napoleó, la lletra a, el blanc, el tu.*

TEMA 30 (Estudi de la proposició)

En els temes anteriors, hem vist que qualsevol mot o grup de mots als quals puguem atribuir un sentit, té valor de frase. També hem vist que aquests mots amb valor de frase, representen necessàriament, com a mínim, el predicat en tot o en part, mai no representen el subjecte. Ara cal repetir, que si aquests elements tenen valor de frase, és perquè el subjecte i, a vegades una part del predicat, es sobreenten.

Aquest conjunt de subjecte i predicat, que a vegades s'expressa en la frase i a vegades no, s'anomena **proposició** o **oració gramatical**. Nosaltres l'anomenem **proposició**.

Cal que us fixeu bé en la diferència que hi ha entre frase i proposició. Si un noi pregunta a un altre:

— Què estudies ara?

I l'altre li contesta:

— La lliçó de Gramàtica.

Aquests mots: *la lliçó de Gramàtica*, dintre del diàleg transcrit, constitueixen una frase, però no una proposició.

La proposició sempre està constituïda pels mots que es diuen en la frase i els *que hi puguin manca per a completar el sentit*.

Així, la proposició d'aquesta frase: *la lliçó de Gramàtica*, seria:

Jo (subjecte) *estudio la lliçó de Gramàtica* (predicat).

Si volem, doncs, trobar els elements essencials de la frase, hem de convertir la frase en proposició afegint a aquella tot el que és essencial i que no es diu perquè ja es sobreentén.

La conversió de frases en proposicions, no sempre és fàcil. Allà on costa més és en les frases interrogatives i admiratives i imperatives i pronominals. En canvi, hi ha casos en els quals aquesta conversió és molt senzilla. Proveu-ho en aquest

EXERCICI.— *Compro un llibre.* Proposició: *Jo compro un llibre. Mossega. Han vingut tard. A vint cèntims. Costa molt. Escriuen. És blanca com la neu. Pateix. Cerca un mot. A la mar. Cada dia. Escoltarem.*

TEMA 31 (Conversió de frases en proposicions. El pronom)

En les frases, el subjecte es sobreentén molt sovint. *Volava per la ciutat. Van venir corrent. Portàrem*

ANY I

47

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATA L'UNITAT CRISTIANA"

He anat d'excursió

L'excursió ha estat d'allò més bonica.

Ara, la veritat, ja n'estic una mica cansat d'anar en autocar. Però ja anem de tornada. Aviat serem a casa.

Hem anat d'excursió amb el grup de catequesi. En Pere i la Montserrat, els nostres catequistes ens han acompanyat.

Jo sóc amic de tots dos. Sí, me'ls estimo. No els ho he dit mai. M'agrada com ens expliquen les coses. Tenen molta paciència. Hi ha moments que reconec que ens portem malament.

Un dia vaig dir a la Montserrat:

— L'estimes molt Nostre Senyor?

— Sí, molt, Eixerit.

— Més que en Pere que és el teu promès?

— Mira, jo estimo Nostre Senyor, i, per ell, en Pere i tot el món. Hem

anat d'excursió al Santuari de la Riera. És molt bonic! Hi ha uns prats grans i verds. Hem fet com una olimpiada amb trofeus i tot. Ens hem divertit i hem rigut d'allò més. Diver, diver, diver. És bonic tenir amics i ser amic, oi?

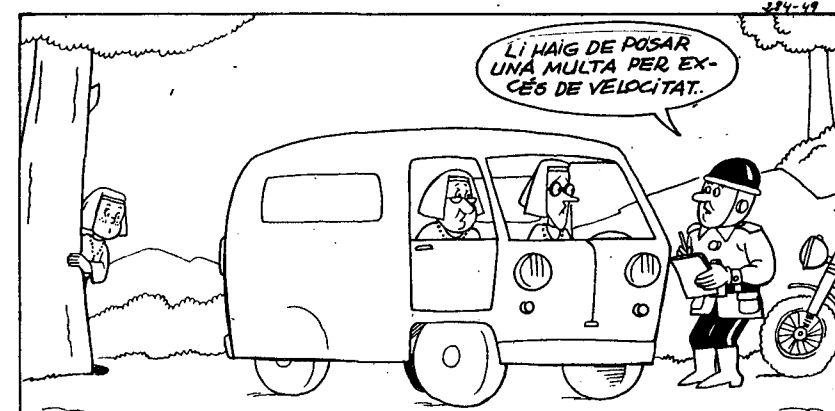
Mn. Josep també ha vingut. Abans de dinar, en ple bosc, hem celebrat l'Eucaristia. Estic segur que Jesús s'hi ha trobat bé en aquell lloc. Els ho explicaré al pare i a la mare; estic segur que a ells els hauria agradat de participar-hi.

He fet un ram de flors boscanes per la mare. No ho he dit a ningú; no sé per què em fa mitja vergonya. Em sembla que la Montserrat l'ha vist i se l'ha mirat de cua d'ull. Sempre que estic lluny de casa sento que me'ls estimo de debò.

(Epl, què fa el Sr. Jaume. Renoil, devia ser un revolt tancat com una paella. Per poc que anem tots per terra!)

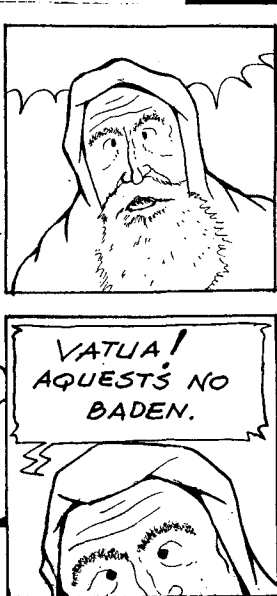
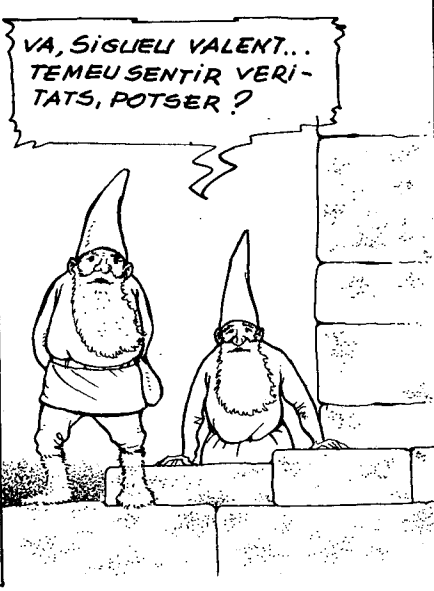
Adéuuuuuuuu... amics!

LA GERMANA NEU "SUPER-SISTER"

L'EIXERIT

La Ciutat, el Poble, la Comarca

T'AGRADA FER NINOTS?

Envieu-los a "CATALUNYA CRISTIANA" "L'EIXERIT" València 244. Barcelona (7) Indicant: nom, cognoms, edat i adreça.

Barcelona

Teatre

Fundació Miró.— Parc de Montjuïc. Dissabtes a les 5.30 de la tarda i diumenges a les 11.30 i una, durant tot el mes de maig, representació de "La Blancarosa sirena de la mar blava" per la companyia de teatre del Confetti. Una obra molt divertida i recomanable sobretot entre els 9 i els 14 anys. Entrada 150 pessetes.

Lluïsos de Gràcia.— Plaça del Nord, 7. Dissabtes i diumenges a les 5.30 de la tarda, representació de "Kikirikiste" de Paul Maar. Una obra que planteja l'amistat i el seu valor. Recomanable entre els 9 i els 14 anys.

Turó Parc.— Tots els diumenges a les 12.30 del migdia, els Titelles Anglès presenten l'obra "Titelles i Pallassos". Entrada 100 pessetes.

Cinema

Cinema del Carme.— Sant Antoni Abat, 15. Dissabte a les 11 del matí i a les 5 de la tarda; diumenge a les 5 de la tarda, "Par-Impar".

Sala del Centre Catòlic de Sants.— Jocs Florals, 33. Dissabte i diumenge a les 4 de la tarda, "Espartaco y los diez gladiadores" i "Yeti, el abominable hombre de las nieves".

Animació cultural

Dissabte al matí, al **Parc de la Ciutadella**, cançons populars amb l'Arc en el cel i els Artristras.

Barri de la Mina.— Diumenge al matí, cançons populars amb Angel Daban.

Segon Festival de Primavera-Música i Joventut.— Dissabte, al Teatre de la Caritat, Valldonzella, 15. A les 9.30 del vespre:

Guanyadors del Concurs Permanent de Joventuts Musicals 1. Sonata en mi menor, Opus 38. J. Brahms - Josep Bassal, violoncel, Mercè Rossy, piano.

2. Quintet Op. 67, N. 3 S. Danzi i Kleine Kammermusik Für Fünf Bläser. P. Hindemith.

Quintet de Vent de Joventuts Musicals de València.

Comarques

Terrassa.— Dissabte a la tarda, al Polígon Can Tries, actuació de la Cia Infima la Puça.

Martorell.— Diumenge a les 11 del matí, pallassos amb Pep Saltimbanqui i Bucoi.

Manresa.— Diumenge al matí, a l'aplec de sardanes, cançons amb l'Arc en el cel.

Badalona.— Diumenge a les 5.30 de la tarda, al Parc de Can Solé, cançons amb Xesco Boix.

Alcoletger.— Diumenge a les 6 de la tarda, ball popular amb Taronjada Natural.

Rialles

Dissabte

Vilafranca del Penedès.— A la plaça Pau Casals, a les 5.30 de la tarda, representació teatral, amb titelles gegants, de la coneguda rondalla popular "Els tres tambors", a càrrec del grup Titelles Naip.

Diumenge

Manresa.— Al passeig Pere III, Riallades de diumenge. A les 11.30, gimkama de bicicletes. A la 1, representació teatral, amb titelles gegants de la coneguda rondalla "Els tres tambors, a càrrec del grup Titelles Naip.

Vilafranca del Penedès.— A la plaça Sant Julià, representació de l'espectacle "Poti-Poti", una sèrie de números de circ per la Companyia Infima la Puça.

Terrassa.— Centre parroquial Sant Cristòfor (Can Anglada). A les 11.30, projecció de la pel·lícula "Pedro y el dragón Elliot".

Igualada.— A la plaça de l'Enxub, durant tot el dia a partir de les 11, gran festa de titelles amb els titelles La Serpentina, i animació amb el grup La Saragata.

Vidreres.— Al Casino La Unió, a les 5 de la tarda, representació del variat espectacle "Macedònia", pel grup Teatre Arca.

Sant Celoni.— A Can Ramis, a les 5.30, representació teatral amb els titelles Naip, amb l'obra "Enrenou a la jungla". Animació amb Xesco Boix.

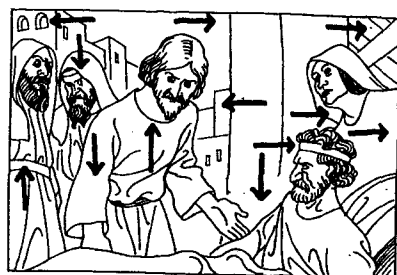
Carne Anfosso

SOLUCIÓ

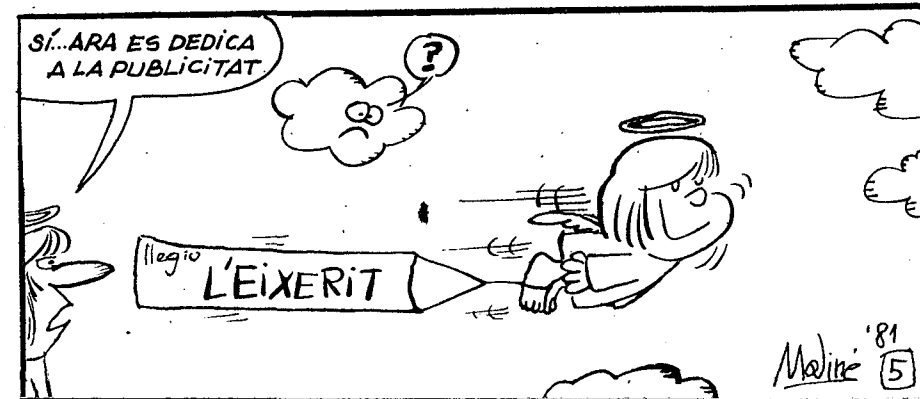
Les solucions de la sopa de lletres i els errors a dotzenes de la setmana passada són aquestes:

—El sis noms de pics: Matagalls, Puigmal, Pedraforca, Montardo, Peguera, Encantats.

—El verset: "En veure les multituds pujà a la muntanya S'assegué i se li atansaren els deixebles. Mt, V, I."

Els dibuixos d en GABI

Oratori de Barcelona: els salesians

passat a una àrea d'intensa immigració—, l'obra salesiana avui consta d'una escola professional de primer grau (amb associació de pares i una incipient escola de pares), un centre juvenil d'intensa vida i la parròquia de Sant Antoni de Pàdua, que perllonga l'assistència religiosa a d'altres punts: l'ermita de Sant Antoni i el centre de culte Mare de Déu del Carme, a la barriada de la Guàrdia. Aquí, amb la cooperació directa de les filles de Maria Auxiliadora, s'atén el "centre d'amics", on acudeix un estol de joves i noies. La comunitat de les salesianes de la població exerceix una tasca discreta, si bé altament positiva, en l'animació dels grups juvenils.

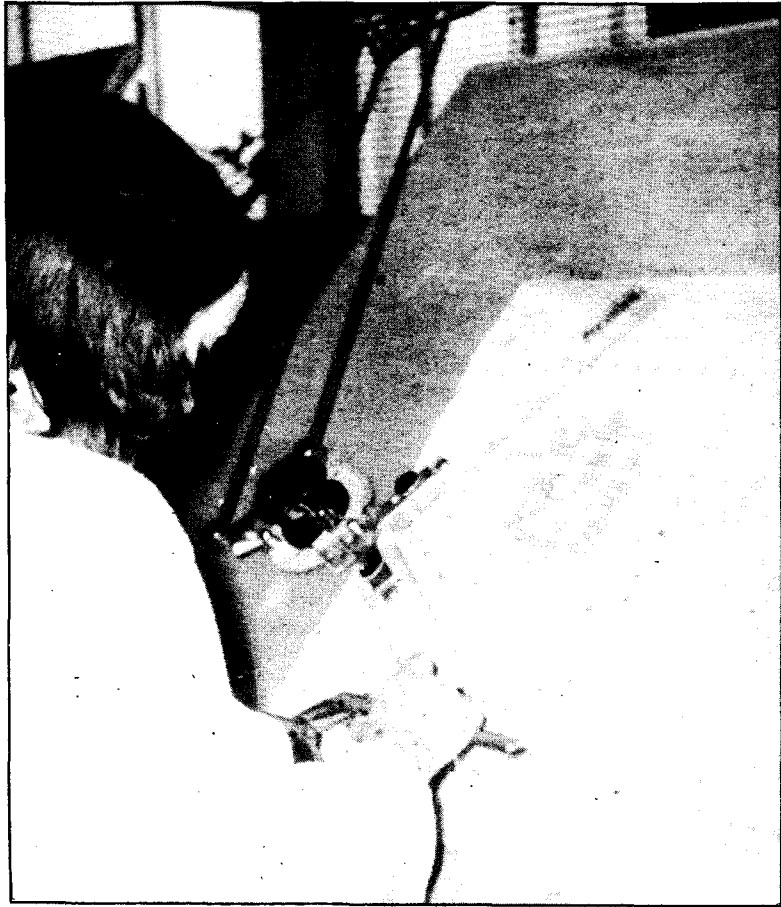
● Terrassa

L'obra de sant Joan Bosco, a Terrassa, avui està atesa per salesians i salesianes. Ambdues presències radiquen fonamentalment en el barri de **La Maurina**, als afores de la ciutat.

Obra salesiana de Sant Joan Bosco (salesians) carrer de Mª Auxiliadora, 45.

Un grup d'antics alumnes salesians de Barcelona i de Mataró —entre els quals sobresurten per la seva dedicació Josep Sellarès, Manuel Tobella i Amadeu Torrents— van interessar les autoritats de Terrassa i buscaren els mitjans necessaris per posar en marxa la institució, que va obrir-se el 1957.

Consta d'una escola d'EGB amb la seva associació de pares, una escola professional de primer grau i la parròquia de Maria Auxiliadora.

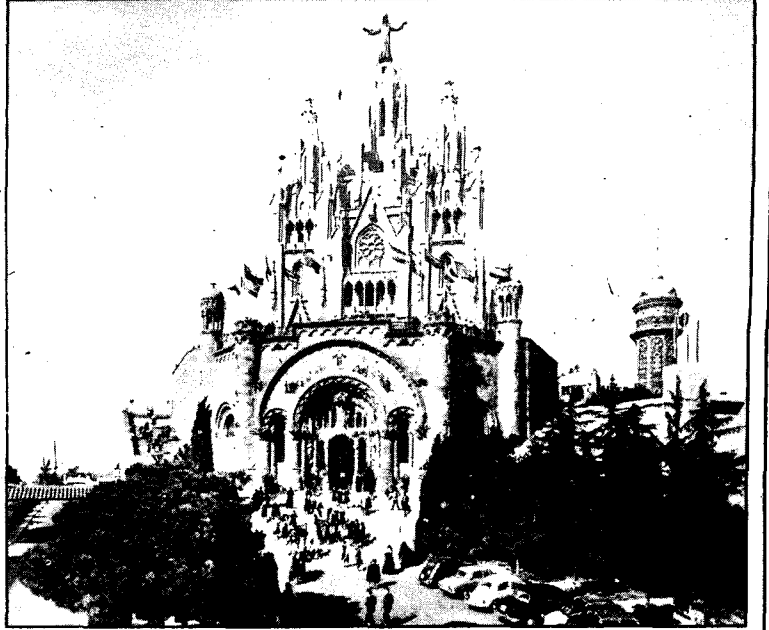
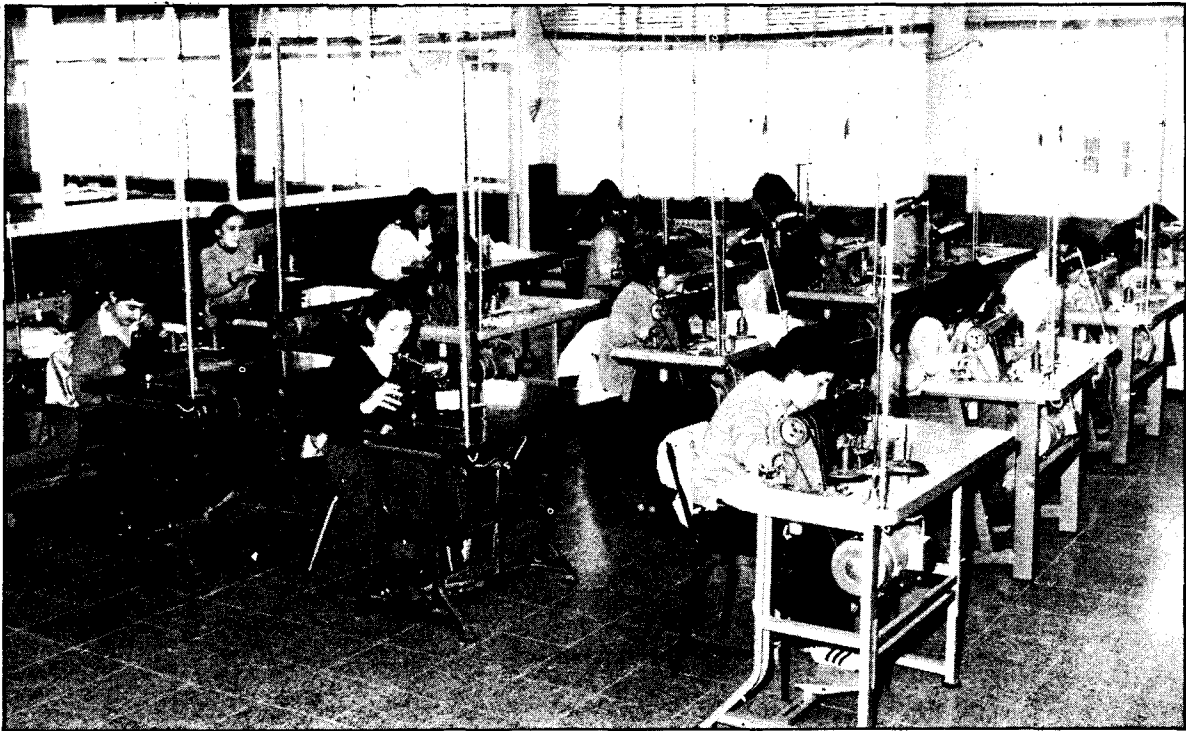

Dues notes tipifiquen aquesta casa salesiana inserida en una àmplia àrea d'immigració. La primera és el seu tarannà eminentment popular amb una participació nombrosa d'adolescents i joves. D'ací que es trobin en ple funcionament un centre pre-juvenil, un centre juvenil i el clàssic "Oratori festiu" salesià que duu el nom de "Club d'amics". La segona característica és la col·laboració entre salesians i salesianes per portar conjuntament algunes iniciatives, tant en el sector de joventut com en el dels adults (escola de pares).

Escola de Maria Auxiliadora (salesians). Carrer de Santa Mª Mazzarello, 31.

Uns anys després que els salesians i abonant alguns projectes de l'ajuntament, hi va arribar l'institut de filles de Mª Auxiliadora amb el propòsit d'exercir la seva missió en el camp de la instrucció i l'educació. Té una guarderia infantil, escola d'EGB i escola professional de primer grau amb l'associació de pares. La tasca d'instrucció va potenciada amb una sèrie d'activitats educatives i artístiques que s'organitzen preferentment des del Centre recreatiu Don Bosco. Una institució molt oberta a la zona i molt preuada pel paper que entre la joventut desenrotlla.

Ramon Alberdi

Antoni Samsó, rector actual del Tibidabo

"Un lloc meravellós per la reflexió"

El Tibidabo, indret de tanta significació en la pietat del nostre poble, el regeixen els salesians. En l'actualitat, el seu rector és el pare Antoni Samsó. CATALUNYA CRISTIANA ha tingut una conversa amb ell fent referència a la vida i projecció espiritual del Tibidabo.

Cor de Jesús a dalt de tot del Tibidabo?

La ciutat de Barcelona, Catalunya i Espanya, com un sol home, van respondre amb gran entusiasme a la idea.

Donar per acabada la construcció material demanà molt temps i diners. Però fou assolible mercès als donatius, fruit de sacrificis, anònims en la seva majoria, de gent de tota la península, però sobretot de Catalunya.

—Quin és el centre de l'espiritualitat del temple?

—L'Eucaristia és font i cim de la vida cristiana. En el Temple del Tibidabo hi ha establert l'Adoració Perpètua davant Jesús Sagramentat, en exposició nit i dia del 1966 ençà. És a càrrec de trenta torns de senyors, procedents de la ciutat i de diversos pobles del Vallès, del Baix Llobregat i del Besòs, etc. Val la pena remarcar de quina manera aquesta saba d'espiritualitat pesa en la vida cristiana de la comarca.

El Tibidabo és certament un centre turístic de primer ordre. En el Temple tots els creients hi troben l'oportunitat per a l'oració i la pràctica dels sacraments a qualsevol hora del dia.

Des del 1969 l'Església del Tibidabo és la parròquia de tot el veïnatge del cim.

—¿Considera actual la presència del Tibidabo en la pietat popular?

—Ho és fins i tot per la seva pròpia existència i emplaçament. "Barcelona... en posició única", dièx escrit Cervantes. Aquesta "posició única" s'observa de dalt del Tibidabo, com en cap més altre lloc. És l'incomparable balcó de Barcelona. Se'l veu de tot arreu i es contempla en singular panorama. Els esguards de milers de persones s'adrecen cada dia al cim del Tibidabo on hi pugen pelegrins i turistes sense fi ni compte. I quelcom els deu dir a tots al Sagrat Cor de l'alçària estant. La realització material i artística es deu a l'arquitecte barcelonès Marquès de Sagnier (pare i fill). Tant aquesta com les expressions de fe i vida cristiana, avui revestirien potser unes formes un xic diferents, adequades a la sensibilitat actual; però la història d'aquest temple i l'espiritualitat subjacents en ell, són talsment un testimoni perenne de la fe del nostre poble.

F. C.

Ni escoles sense treball, ni treball sense escoles

Quan, fa cent anys (1881), arribaren a terres d'Andalusia els primers salesians enviats per Don Bosco, era tot Espanya la que sofria angoixosament la manca d'una mà d'obra qualificada i eficaç. La joventut gairebé no coneixia el que era l'ensenyament elemental ben impartit i ignorava del tot el que era una formació professional completa. Es així com al cap de poc temps d'establir-se els salesians a Utrera, ja els demanaven des de Màlaga que hi anessin per engegar l'aprenentatge d'arts i oficis. I molt aviat, des de Barcelona, els van fer una petició semblant.

Sense cap interès per part de l'Ajuntament

La ciutat comtal tampoc no era, en aquell temps, una excepció en l'abandonament en què l'Estat i les corporacions locals havien deixat aquest tipus d'ensenyament pensat i organitzat específicament per als joves treballadors. L'ajuntament de Barcelona considerà que aquesta especialitat no entrava en l'àmbit de la seva política escolar o potser, fins i tot, no disposava de diners en el pressupost comú. Els ajuntaments de Gràcia i de Sant Martí de Provençals, els primers i els únics de la rodalia barcelonina que van obrir escoles municipals d'arts i oficis, no van desvetllar-se fins els anys 1890-1892. Per sort la diputació barcelonina, acollint-se als pro-

jectes de Ramon de Manjarrés i Bofarull, durant molts anys director de l'Escola d'Enginyers, mantenia des del 1873 la seva Escola Lliure Provincial d'Arts i Oficis, instal·lada als soterranis de la Universitat Literària (plaça de la Universitat). Una institució benemèrita, sense cap dubte, però del tot insuficient per al que Barcelona, en plena expansió industrial, aleshores, necessitava.

Tallers salesians, únics en el seu gènere

Doncs bé, amb data de 19 d'octubre del 1882, na Dorotea Chópita de Serra —molt sensibilitzada, com ja es reflecteix en aquest "dossier", per la promoció de la joventut obrera— demanà expressament a sant Joan Bosco "fundar, als voltants de Barcelona, un establiment on s'ensenyin arts i oficis sota la direcció de la congregació salesiana". Així sorgí —com ja s'ha dit— la institució dels Tallers Salesians de Sarrià-Barcelona, la primera d'aquest caire que els salesians van tenir a Espanya (1884).

Una gran tasca

Continua després una història llarga on ara no és possible deturar-se. Cal pensar que tot havia

de fer-se ex novo, en un país faltat d'una tradició en aquest camp: adquirir terrenys, construir edificis, preparar les aules i els tallers, portar aparells i màquines, editar llibres de tecnologia i, per damunt de tot, formar el personal que des d'un punt de vista educatiu i professional fos competent. I tot amb el propi esforç, sense la més petita ajuda de l'Estat o de les corporacions públiques. Va ser, que ningú no en dubti, una tasca ingent.

Escola de treball

Però la congregació salesiana, veient el camp de l'ensenyament professional com un dels més coherents amb llurs objectius d'apostolat social i cristià, es llança amb entusiasme a la creació d'un tipus propi d'escola professional: amb uns progra-

mes, uns texts escolars i unes orientacions concretes. El seu lema podria expressar-se així: **ni escola sense treball, ni treball sense escola; sinó escola del treball.** La formació professional integrava els tres aspectes: la teoria (tecnologia), el dibuix industrial o l'aplicat a les arts en general i les pràctiques de taller pertinents, fins arribar a dominar totes i cada una de les operacions de l'art o ofici.

Mes els salesians no van limitar-se a preparar el professional pur, car entenien que la vida té unes altres dimensions absolutament indefugibles. Per això, per obtenir una formació integral, donaren importància a la cultura general i a les expressions artístico-educatives (teatre, declamació, música, cant, esport), sempre dins una concepció cristiana de la vida.

Intactes els principis bàsics dels salesians

Mes enllà dels anys quaranta i cinquanta, a remolc dels profunds canvis que patia la societat i el món de la tecnologia, el panorama de l'escola professional salesiana anà canviant en molts aspectes. No obstant això, va procurar-se mantenir intactes els grans objectius i els principis bàsics de la pedagogia salesiana.

Pel que pertoca a Catalunya, cal dir que anaren sorgint nous centres de formació professional, ja fossin propis de la congregació, ja en col·laboració amb diverses entitats. La taula adjunta dona una idea del que els salesians i les salesianes fan en l'actualitat en el sector de l'ensenyament professional (Veure pàgs. 4 i 5).

R.A.

Tot parlant amb dos salesians, estudiants de teologia

"Nosaltres creiem plenament en els joves"

El Centre Martí-Codolar és el seminari major dels Salesians a Catalunya. Està afiliat a la Facultat de Teologia de la universitat de Roma i atorga títols acadèmics de teologia.

Més que una descripció d'aquesta institució eclesiàstica i religiosa, m'interessava una conversa amistosa i planera amb els joves salesians, que cursen actualment els seus estudis en el centre Martí-Codolar.

En Tirs Pinos, 28 anys, ha estat ordenat sacerdot fa un parell de setmanes, i en Llorenç Campillo, 27 anys, estudia encara teologia, però acabarà l'any vinent i serà igualment ordenat sacerdot, si Déu vol.

Es interessant l'opinió d'aquests joves sobre les característiques del carisma salesià. Per aquí comença la nostra conversa.

El nostre carisma —diu en Tirs— és la joia, l'optimisme; una estima a tot allò que és positiu a la vida. També la senzillesa. I una característica prioritària, el trobament amb la joventut: escoltar i conviure amb els nois i noies.

—Això suposa— afegeix En Llorenç— no uns esquemes abstractes, sinó una convivència gairebé familiar. Estar amb ells. Pel salesià el pati del col·legi o de la parròquia, és el lloc d'evangelització, tant o més que el temple. El pati i la muntanya i el camp i la mar.

No puc negar que aquestes respostes em deixen gratament sorpresos. Continuem parlant sobre el que pot oferir avui la seva congregació, —fundada per Don Bosco—, al jove que volgués emprar la seva vida entera al servei de Déu i dels homes. I novament pren la paraula En Tirs Pinos.

Don Bosco deia que "el salesià trobarà pa, treball i cel". La tasca d'un compromís amb els joves, és la vida del salesià. La parròquia, col·legis, escoles professionals, grups de fe, etc. Nosal-

Tirs Pinos.

Llorenç Campillo

tres volem transformar la societat no amb paraules i tòpics, sinó amb la nostra vida, posada al servei d'una causa social.

En Llorenç Campillo pensa el mateix.

Els salesians creiem en els joves. I creiem que podem fer-los viure l'esperit del Crist. Cal, per això, que ells mateixos en siguin protagonistes. Don Bosco feia per cada noi i per cada col·legi un reglament propi perquè considerava que és el mateix noi el protagonista del seu futur i de la història.

Els pregunto en quins llocs i activitats veuen més reflectida la presència salesiana en el món.

En els barris obrers, en els joves pobres, abandonats o marginats, diu en Tirs.

Jo penso també en la presència salesiana en les missions, en el Tercer Món, afegeix En Llorenç.

Amb els dos novells salesians tractem de la formació integral del jove. Exposen els seus criteris. En Llorenç em diu:

Perquè sigui integral cal que sigui democràtica, és a dir, cal escoltar el jove i no acusar-lo tant, com se sol fer. Amb l'amistat es pot assolir el projecte de l'home nou.

En Tirs Pinos comenta:

El nostre fundador deia, "bons cristians i honrats ciutadans". Cal que el jove es qüestionï la realitat de la seva vida. El peda-

gog salesià tindrà cura no sols de tot el que es refereix a la formació intel·lectual del noi, sinó d'aquelles coses que es tenen per més banals: teatre, esport, excursió, etc.

Es tant l'impuls que veig en l'esperit d'aquests dos joves salesians, que em permeto la llibertat d'una última pregunta, més personal, més íntima i directa. "On anireu destinats i què fareu vosaltres en un futur pròxim?" En Tirs Pinos diu:

El meu desig seria ésser destinat a algun barri humil i perifèric de la ciutat. I si pogués ésser en un col·legi propi i dirigit per la nostra congregació, perquè podri cristal·litzar millor la crida que he sentit i l'opció que he fet de donar-me al jove. Crec que això ompliria totalment la meua vida. Em sentiria realitzat, sense cap mena de frustració o complex.

Jo m'estic plantejant la idea de les missions: Africa, la Costa del Marfil. Crec que allà explicaria plenament el missatge evangèlic amb el meu testimoni. Això diu En Llorenç Campillo.

Jo penso que allà on sigui, de feina no els en manjarà. Ni tampoc algun desgany, que de tot hi ha en la vinya del Senyor. Però quan hi ha una embranzida d'aquesta mena en l'esperit encara podem viure d'esperances.

Francesc Gamissans

L'estil educatiu de Don Bosco

Amor, raó i religió

Alberto Caviglia va afirmar que encertaria qui pintés sant Joan Bosco en un pati, somrient entre mig dels nois; el teló de fons, caldria que fos unes aules o tallers per una banda i per l'altra, una església.

Sí. Així restaria visible l'espiritualitat d'aquest sant del segle XIX (1815-1888): la dedicació a la joventut amb un estil educatiu peculiar que ell anomenà "sistema preventiu". Aquesta etiqueta no és exacta, ja que el seu estil no és gaire sistemàtic; ell mateix digué: "He anat endavant tal com el Senyor m'inspirava i les circumstàncies em suggerien". D'altra banda el seu mètode no es redueix solament a prevenir el mal.

¿El sistema preventiu és també una espiritualitat?

Pero, ¿pot confondre's un estil pedagògic amb una espiritualitat? Un document oficial dels salesians diu: "El sistema preventiu és, a la vegada, pedagogia, pastoral i espiritualitat". Aquesta triple afirmació, aparentment una mica pretensiosa, resulta exacta en el seu primer predicat i també pot admetre-la en el segon qui recordi que Don Bosco, amb la seva manera original, de tractar als

seus "birichini", el que buscava després de tot era guanyar-los per a Déu.

Mes, ¿el sistema preventiu també és una espiritualitat? Avui ningú no tracta de reduir l'espiritualitat a objectes d'una ànima desencarnada, perduda entre núvols d'encens i amb ànsies per la sortida d'aquest món. Espiritualitat, és dir, creació de l'Esperit (així, en majúscula, no espiritualment escarransit), és un estil de vida cristiana que s'organitza harmoniosament entorn d'una intuïció carismàtica.

Ambient afectivament adaptat

Doncs bé, Don Bosco va organitzar la seva vida lliurant-se del tot al bé de la joventut, i els salesians es comprometen a viure el seu estil d'educar, els tres components dels quals explicà Don Bosco mateix: amor, raó i religió. En unes altres paraules, el seu estil educatiu aplega tres elements: un clima de família o de relacions amicals, un sentit realista que afavoreix la plena promoció humana (professional, humanística, artística, esportiva) i una radiant dimensió transcendent: la salvació en el Crist Jesús. En un ambient adaptat amb afecte, l'adoles-

cent va fent-se honrat ciutadà i cristià d'una sola peça.

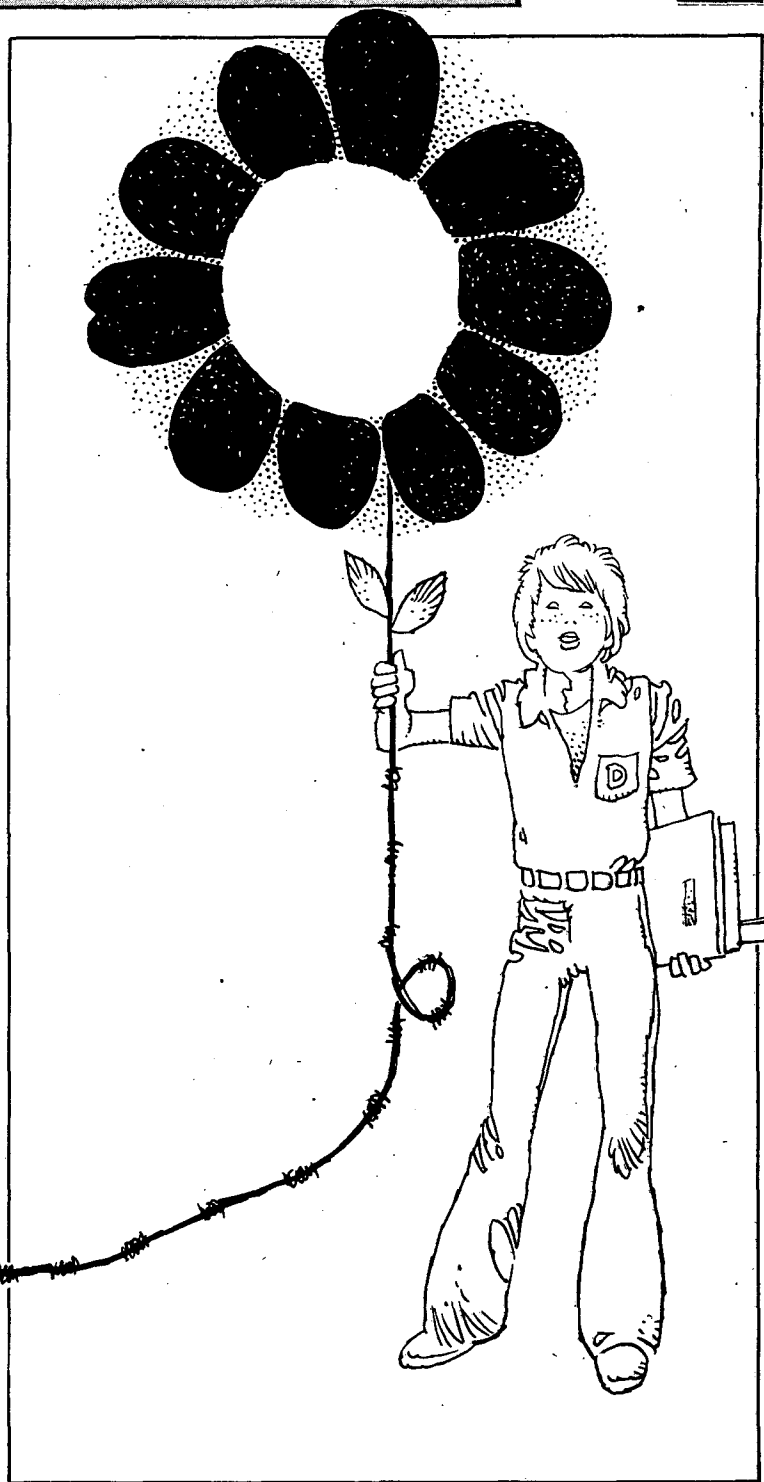
Sant Domènec Savio

¿Fruits? Esmentem-ne un que ha superat tots els controls: El 12 de juny del 1954 Pius XII canonitzà un deixeble de Don Bosco, sant Domènec Savio (1842-1857), mort un mes abans de complir els quinze anys; ben poquets anys, però rics de virtuts constants i heroïques en l'edat inestable per excel·lència.

Domènec Savio no és l'únic. I els fruits acrediten l'arbre. L'adaptació plena el abé dels joves és una ascètica més exigent que qualsevol reglament: requereix un amor disposat a tot (que els cristians anomenen caritat), vol un treball continu i imaginatiu (tot el contrari d'unes paraules buides) i exigeix un tracte cordial amb Déu que doni sentit i consistència profunda a aquesta abnegació personal.

Don Bosco sempre fou per als joves un amic i un educador en la cultura i en la fe: com ell, intenten de ser-ho els salesians. És aquest el seu estil de vida que, amb permís dels espiritualistes, ha d'anomenar-se espiritualitat.

Joan Canals i Pujol

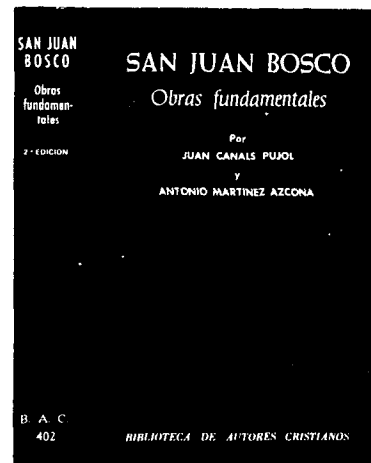
Novetats editorials

Fins al 1978, el públic espanyol estava mancat d'obres escrites sobre sant Joan Bosco que fossin una resposta a la mentalitat de l'home d'avui. Calia dir que l'únic que es trobava en castellà era el que s'havia escrit, molt engreixat de panegíric i exemplaritat, aprofitant la canonització del sant l'any 1934.

La renaixença dels estudis

sobre temes salesians, que sortosament s'ha registrat en els darrers anys, ha motivat entre altres coses l'aparició de quatre obres que signifiquen el pas de la **boscofilia** a la **boscologia**; és a dir, el trànsit dels treballs fets simplement amb bona voluntat als metodològicament calibrats i amb una documentació assequada.

Aquest llibre (831 pàgines) representa un salt qualitatiu respecte a la **Biografia y escritos de San Juan Bosco** (BAC 135) que aparegué el 1955 i va reeditar-se en 1967. L'estudi d'introducció del pare Barido, el millor especialista en pedagogia salesiana, les cinquanta denses pàgines de la cronologia de sant Joan Bosco, la meditada selecció de les obres, les substancials introduccions amb bibliografia escollida, i l'acurada traducció de cada un dels texts documentals proporcionen una visió justa del pensament i de l'espiritualitat del fundador dels salesians. Els materials es distribueixen en tres epígrafs: Biografies escrites per Don Bosco. Producció pedagògica y corpus constitucional del fundador. El lector té al seu abast una selecció de les obres fonamentals de Sant Joan Bosco.

CANALS, J. - MARTINEZ, A., **San Juan Bosco. Obras Fundamentales**. BAC 402, Madrid, 1978.

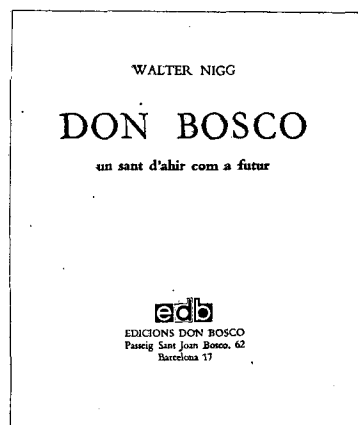
BOSCO, T., **Don Bosco. Una biografía nueva**. Central Catequística Salesiana. Madrid 1977.

La ploma ben equilibrada de Teresio Bosco ens dona una visió, en llenguatge actual, del sant dels joves. Excel·lent selecció de temes —alguns que fins avui quasi no s'havien tractat— àmplia informació històrica —amb bons tocs crítics—, singular fluïdesa periodística. Tot plegat fa de la lectura d'aquest llibre (458 pàgs) una deliciosa trobada amb un Don Bosco molt vivent i molt proper a l'home d'avui. La traducció és feta per Basilio Bustillo, que ens ha ofert d'altres magnífiques traduccions.

MARTINEZ AZCONA, A., **Don Bosco cien años después**. BAC popular 32, Madrid, 1981.

L'autor, als tres anys de la seva col·laboració en les traduccions de la BAC 402, ofereix una biografia molt treballada: informació actual, selecció de temes, elaboració conscienciosa i estil clar. De les 236 pàgines que té el llibre, només en dedica trenta als anys que precediren al sacerdot; en les altres dues-centes va subministrant, al curs de la història, un bon nombre de cartes molt madures sobre les activitats i la personalitat del sant de Torí.

NIGG, W., **Don Bosco, un sant d'ahir com a futur**. Ed. Don Bosco, Barcelona 1981 (En preparació l'edició castellana).

L'autor és un pastor protestant, professor d'història de l'Església a la Universitat de Zurich, que es dedica amb notable èxit a l'hagiografia (catòlica, com és natural). Posant-se a una certa distància de les biografies del sant que ha trobat a mà (algun cop s'oblida que les dades que critica són de la mateixa autobiografia!) presenta la figura de Don Bosco amb relleu destacat, que es refereixen tant a l'aspecte carismàtic com al sociològic. Fuig dels tòpics, es mostra desembarassat i, en la seva concepció, encerta amb genialitat a fer una foto moderna del sant. Cal dir que la bibliografia sobre Don Bosco en català comença amb bon ritme. La traducció, feta amb cura i precisió, és de Joan Santaclàudia.

Ramon Alberdi

Centenari Salesià

Una de les formes d'apostolat preferides pel catolicisme del segle passat fou la de la **bona premsa**. Molts fundadors de Congregacions Religioses la cultivaren amb èxit i la deixaren com herència dels seus seguidors.

Per a sant Joan Bosco el treball en el

camp de la premsa i les publicacions fou una ambició juvenil. Ell va llençar cinc col·leccions de llibres o fulletons a Turin en un moment en que el desenvolupament industrial i urbà de la ciutat ho demanava.

L'activitat dels salesians a Espanya data també dels primers temps fundacio-

nals. La primera edició castellana de "El Joven instruido" —llibre bàsic en la pedagogia salesiana, preparat pel mateix Don Bosco— es fa encara a Itàlia. Però el 1888 surt ja una segona edició feta a Espanya, amb el peu editorial de la Tipografia Salesiana de Barcelona— Sarrià.

EDEBÉ, una editorial salesiana

Amb els llibres de tipus formatiu i religiós, s'imprimeixen obres de teatre infantil —fenòmen editorial del tot nou en el segle XX—. Aquesta tradició que arrenca a Espanya des del 1890 es va continuar amb la **Galeria Teatral Salesiana** que, durant molts anys, ha fet un bon servei al món infantil i escolar.

La necessitat de les mateixes Escoles Professionals va obligar a preparar i editar alguns manuals tècnics sobre diferents professions. A l'any 1914, va sorgir el **Manual de l'Enquadernador**. D'aquesta manera es va posar en marxa la **Biblioteca Professional Salesiana**.

Aquest és el panorama del primer mig segle.

En els temps més recents a nosaltres, hi ha dos dates d'importància. Cap el 1950 sorgeix la revista **Jóvenes**, que arriba a tirar fins a setanta mil exemplars mensuals i, al seu entorn, surt la revista infantil **Chiribín**. Amb la desesperació de les dues revistes, neix **J-20**, destinada més aviat a l'adolescència. Durant tota l'època de **Jóvenes** —anys 50 i 60— es publiquen diferents llibrets o fulletons que podriem qualificar-los de **lectures amenes o edificants**: col·leccions **Ardilla**, **Damascó**, **Héroes de la Virtud**, **Héroes Bíblicos**, **Geiser**... L'any 1968 és un altre

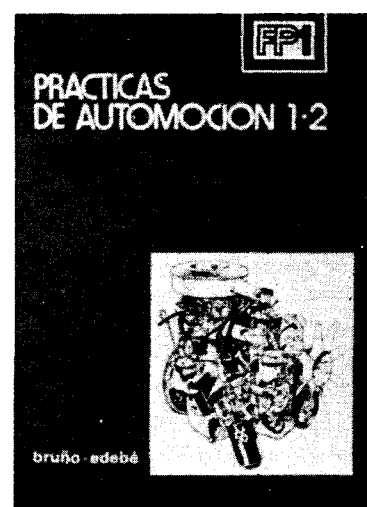
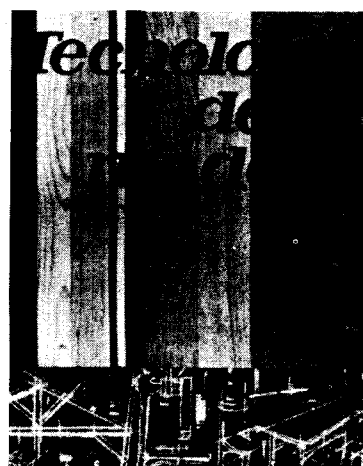
any clau: de la fusió de l'antiga Editorial Salesiana amb Edicions Domingo Savio en neix **Edicions Don Bosco (EDEBÉ)** que és la que actualment treballa amb intensitat en les distints sectors del camp educatiu.

Es posa atenció al teatre infantil i juvenil (col·lecció en castellà i català), a les activitats del temps lliure i escoltisme, als temes juvenils (**Cuadernos EDEBÉ**); es mantenen publicacions sobre cultura religiosa, no directament catequètica; es treballa en el camp dels audiovisuals amb un bon nombre de muntatges i catàlegs i amb la recent aparició de **Diagroup-Audiovisuals y Educación**, la primera revista en el país sobre temes audiovisuals al servei de l'educació en general.

Al mateix temps, **Edicions Don Bosco** es lliura a l'edició de llibres tècnics de Formació Professional. Donada la importància que van adquirint aquests llibres de text en l'ensenyament tècnic tal com es dona en l'actualitat, els títols i les tirades s'incrementen.

Avui dia, **Edicions Don Bosco**, al mateix temps que consolida el seu catàleg, s'obre a intercanvis amb altres editorials, sobre tot a Hispanoamèrica.

Eunicià Martín

Barcelona.— Edicions Don Bosco. Cobertes d'alguns dels textos de Tecnologia, Dibuix i Pràctiques de Taller, publicats els darrers anys.

Barcelona.— Façana d'Edicions Don Bosco (Edebé)

Amb el gerent d'EDEBÉ

Sis preguntes a Don Pascual Malo

El Pare Pascual Malo és el gerent de EDEBÉ, la editorial salesiana de la barcelonina carretera de Sarrià. A ell ens hem adreçat perquè ens expliqués la situació de les publicacions salesianes.

¿Hi ha un augment o un retrocés de les edicions salesianes?

—Estem en ple desenvolupament de producció i de vendes i això tan ací a Catalunya com arreu del món. La tasca de les publicacions per la que Sant Joan Bosco tingué tan d'interès i que ell tan fomentà no disminueix en cap moment, ans al contrari. Nosaltres hi posem un especial interès i això, dona els seus fruits.

¿A què és degut això, és a dir l'augment?

—Els temps moderns exigeixen els mass media i l'utilitat dels mateixos està demostrada i nosaltres treballem en aquest sentit i amb bons resultats. D'altra banda els manuals tècnics, part molt important dels nostres catàlegs, cada vegada tenen una millor sortida.

Com és que les publicacions infantils i juvenils estan en franc retrocés?

Succeeix que l'escola catòlica ha sofert importants transformacions que l'han conduïda a llur reducció i conseqüentment això ha com-

portat la disminució d'aquestes publicacions que vostè enmenciona. Amb tot a Barcelona nosaltres editem quatre publicacions dedicades a aquest sector "Tiempo libre", "Teatro", "J20" i "En marcha". A altres llocs, sobretot a Itàlia mantenim un alt nivell de producció i el mateix podem dir d'Amèrica.

Ara que diu això d'Amèrica, ¿vostès exporten a Amèrica?

Bé, les publicacions salesianes a Amèrica estan en una fase de gran desenvolupament però amb tot nosaltres enviem moltíssimes coses que hi tenen molt bona sortida, en especial llibres escolars.

En quins camps estan especialitzades les edicions salesianes?

—Nosaltres fem principalment coses per a la joventut: educatiu, escolar, catequesis i formació professional. En aquest darrer camp en som líders. Tradicionalment nosaltres hem sigut els primers i ho mantenim.

Els autors dels llibres son salesians sistemàticament?

—No hi ha de tot. Nosaltres contractem els escriptors més idonis segons la temàtica. Ara val a dir que un porcentage important son membres de la nostra congregació.

Ferran Camps

- **Lent i suau arriba el TAI-CHI a Barcelona** (Diario de Barcelona, 7-10-77; Reportatge)
- **Saber respirar i nodrir-se de la respiració és l'art de nodrir la vida** (Integral, 2-80; Jackie Guiradó)
- **P. Yang ensenya l'"Art de Viure" quan només ens ocupem de l'art de triomfar** (El Periódico, 11-1-81; J.M. Carandell)
- **Cal viure-estimar, en lloc de consumir-competir** (Avui, 25-1-81; Xavier García)
- **Em garanteix que aconseguiré la felicitat si faig TAI-CHI?** (La Vanguardia, 27-1-81; Félix Pujol)
- **TAI-CHI: Filosofia i gimnàstica per a viure com 800 milions de xinesos** (El Correu Català, 29-1-81; LL Sierra)
- **El TAI-CHI evita l'artritis, el reuma i altres malalties** (El Noticiero Universal, 31-1-81; R. Manzano)
- **Unitat de pensament, moviment i respiració, per aconseguir llarga vida** (Dicen, 4-2-81; Susana Kühn)

- **Començà a l'Occident l'era del TAI-CHI. Es l'origen de les arts marcial** (El Mundo Deportivo, 7-2-81; J.M. Miedes)
- **El TAI-CHI ensenya com aconseguir equilibri i harmonia de cos i ment** (Canigó, 14-2-81; A. Winterhalder)
- **A molta gent li agrada sentir veritats, la pena és que, després de sentir no practiquem, perquè "Practicar és Viure"** (El Budoka, 14-2-81; Editorial)
- **El TAI-CHI és lleuger com un núvol, fluid com l'aigua** (Dominical de El País, 8-3-81; Isabel Mendoza)
- **Enforteix el cervell i ajuda a la curació de les malalties psíquiques i físiques de tipus muscular i ossi** (Lecturas, 12-3-81; J. L. Montané)
- **A l'ANY del TAI-CHI a Barcelona, es practica als jardins barcelonins** (El Noticiero Universal, 14-3-81; El Diablo)
- **L'"Art de Viure" és l'art de respirar conscientment aprofitant la respiració amb gust i gràcia** (El Periódico, 3-4-81; J. Martí Gómez)

—Ens podeu donar alguns consells per a practicar?

LES CINC PASSES FONAMENTALS

1. Higiene mental i corporal
2. Tranquil·litat interior i exterior
3. Relaxament de cap a peus
4. Moviment integral
5. Punt de suport fix

—Tothom, en començar a fer quelcom, ens fem una pregunta d'aprenent.

LES DEU REGLES D'OR

1. Cap, com penjat d'un fil.
2. Espatlles i braços, solts, com de goma.
3. Cos i esquena, drets; pit, normal.
4. Ventre, solt.
5. Alternar el pes del cos sobre una o l'altra cama (Ying-Yang).
6. La ment dirigeix el moviment físic.
7. Concentració en el moviment i la respiració.
8. Tronc i extremitats es mouen de manera coordinada, harmoniosa i equilibrada formant un tot.
9. Moviment rítmic i continu, a velocitat lenta i uniforme.
10. L'acció és tranquil·la, amb oblit total del temps.

—**Abans de començar la pràctica canteu, ¿perquè?**
—Per mentalitzar-nos, per oblidar les preocupacions. Volem començar nets, disposats. La "Cançó de la Salut" diu:

Dormo bé, m'aixeco aviat, faig TCH
No penso res dolent, prenc el sol, oblidó temps
Menjo a gust, no massa
No fumo, res d'alcohol,
música escolto, sempre content
Res no ambiciono, la passió controlo,
agraït tot al Cel,
optimisme, cos sa.

¿Què us en sembla? ¿Ajuda o no?

—**Els lectors de Catalunya Cristiana es preguntaran ¿el Tai-chi pot ajudar-nos a millorar espiritualment?**

—Els qui escolten les meves xerrades i les meves homilies, ja no es fan aquesta pregunta. Diuen que troben Déu d'una manera més natural, que es troben amb Déu més fàcilment, que Déu és sempre amb ells. És clar, sempre que estiguin disposats a sentir Déu.

A Déu se'l sent en la vida mateixa, l'aire n'és una part, que entra i surt del nostre nas quan respirem. Déu en l'aire, ens dona la gràcia de viure. Viure amb Déu, és viure amb art. Jo vull explicar al pròxim el què penso de l'"Art de viure".

El Tai-Chi acostuma el practicant, a respirar, moure's, pensar i viure humanament amb art. Per això apropa a Déu més fàcilment. Vós llegiu l'Evangeli. L'Evangeli és un manual d'"Art de viure". Crist vingué a aquest món per ensenyar-nos a viure amb art (Camí) i guanyar-nos la Vida Eterna. Mediteu l'Evangeli des d'aquest punt de vista, veureu com fàcilment us concentreu i comuniqueu amb Déu.

Santa Teresa veia Déu entre els tupins. Francesc d'Assís, el veia en la natura. Don Bosco i tants sants i homes que han dedicat llur vida als altres, han vist Déu en tot. Aleshores, perquè no trobar Déu en la nostra respiració? ¿Perquè no ha d'ésser en el mateix aire que respirem? Si en respirar concentrats en el mateix procés de la respiració pensem que la gràcia de Déu és en l'aire que passa pel nostre cos, què més podem desitjar? Si ja creiem que la gràcia de Déu és energia, és amor, és respecte envers els altres, necessàriament serem millors. Quan practiquem Tai-Chi ho oblidem tot, meditant en la respiració i el moviment. Aquí hi ha la nostra salut. Aquí hi ha la nostra vida. Déu és amb nosaltres i amb Ell la seva gràcia.

Si algú té algun dubte, ja sap on pot trobar-me. Veniu. Practiqueu amb nosaltres. Mediteu amb moviments tot respirant. Després parlem, si encara teniu dubtes...

"Millor que entendre és experimentar, aquell qui vulgui saber vingui amb nosaltres així el seu coneixement serà viscut".

Buscant el TAI-CHI pel món

La difusió del TAI-CHI arreu del món, és espectacular. Es practica per tal de mantenir la ment clara i tranquil·la i el cos sa i en forma, com a recuperador mental i físic, com a substitut de l'esport i com a esport, alhora. Pels primers motius, en la major part dels casos per prescripció mèdica, pels últims, formant part de la preparació en acabar una prova o exercici esportiu.

No és fàcil trobar fotografies de grups practicant TAI-CHI. Als països com Estats Units, França, Bèlgica, Alemanya, Suïssa, Itàlia, com a la Xina, hom també hi pot trobar grups als parcs públics, encara que és més costum fer-ho en locals privats d'organismes mèdics i esportius-culturals.

Als parcs de Taipei (Taiwan —illa de Formosa—), igual que a la Xina continental, es practica cada dia de 5 a 7 del matí, en grups reduïts cadascun amb el seu mestre. A Taiwan, l'Associació de Tai-Chi, prepara mestres i organitza concursos de perfeccionisme i finalitat efectiva.

D'Espanya, l'OTE, fins ara només disposa d'informació de Barcelona i Madrid, on es practica en centres privats i a l'INEM (aquí sota la direcció del conegut expert en arts marcial, professor Panigau). A Pamplona també hi ha un grup iniciat per Peter Yang.

Des d'aquí OTE agraeix anticipadament notícies i fotografies, les quals difondrà sempre que tingui ocasió.

A Barcelona, en les "Trobades dominicals" de Bellesguard, 30, es practica intensament als jardins, durant cinc hores (de 9 a 14 hores) amb entrada i sortida flexible, combinant aquesta pràctica amb diàleg i xerrada. La sessió finalitza, per a Pere Yany, al Fòrum Vergés, (Rosselló-Balmes) dins dels "Dilluns del Mestre", parla una vegada al mes (de 19,30 a 20,30 h.) sobre "Art de viure". A la fotografia el veiem en la xerrada "Com Respirar bé

per a Viure millor". El proper dilluns 18 de maig, dins del mateix cicle, parlarà sobre el tema "Practicar és viure" amb la projecció de dues pel·lícules xineses demostratives.

qui ho desitgi, amb la celebració de l'Eucaristia.

També es practica els dilluns al Passatge Mercader, 13 (Mallorca-Provença i Rambla Catalunya-Balmes) de 19,30 a 20,30, dins d'un cursat d'iniciació perfeccionament.

OTE organitza a Barcelona l'"ANY DEL TAI-CHI"

Activitats programades:

- Dilluns del mestre Pere Yang Pai-Te.
- Xerrades al Fòrum Vergés.
- Pràctiques al Centre Passatge.
- Trobades últim diumenge del mes.
- Xerrades a diferents entitats.
- Primer Campament TAI-CHI d'Espanya.
- Retorn a Espanya del Mestre.
- les últimes a petició de grups diversos.

Publicacions

- Art de Viure —full d'estudi i divulgació (butlletí D'OTE).
- Tai-Chi, equilibri i harmonia (manual del Mestre. Ed. Alas).
- Tai-Chi fàcil (taula pràctica)
- El mestre diu... (llibres de butxaca).

—Art de viure (xerrades 1er. semestre 81).

—Cassettes "el Mestre diu..." (amb la veu del Mestre). 1. Art de Viure (xerrada d'iniciació al Tai-Chi).

2. Respiració Tai-Chi (acompanya a la Taula).
3. Pensaments del Mestre.
4. Dites i fets xinesos.
5. Les vuit precositats xineses.

Informació

OTE, agraeix la que hom li proporciona i té cura de la seva classificació i divulgació.

Ote facilita tota mena d'informació pròpia que hom li demana.

OTE disposa d'una biblioteca molt completa, a la qual hom pot consultar per correu.

En tot cas, es demana ajut econòmic per a la resposta (mínim 50 ptes. en el primer cas i 150 ptes. en l'altre).

Cooperadors OTE

OTE que, fins ara no disposa de cap patrocini, intenta que tot acte es pagui per si mateix.

Per aquesta finalitat necessita col·laboració de suport personal desinteressat (Cooperador OTE) i col·laboració econòmica anticipada (Cooperador especial OTE) Ambdues permeten preparar i desenvolupar els actes amb més dignitat i seguretat de presència.

Des d'aquí OTE anima a tothom que tingui interès per aquestes activitats, que s'inscriguin com a cooperadors per un any (octubre 81-setembre 82). La seva contribució pot lliurar-se durant els actes o enviar-se per correu, prèvia consulta (Tel. 236 43 81 o 230 64 78).

El cooperador especial rebrà el "Butlletí" i podrà assistir, previ avís de reserva, a tots els actes normals programats i a més, tindrà un tracte especial per als extraordinaris i les publicacions. Escribiu a OTE, apartat 8080, Barcelona, tot indicant el nom, adreça i telèfon, o millor

Assistiu als propers actes (1er semestre 81).

- Xerrades al Fòrum Vergés: 18 maig, 15 juny.
- Cursat al Centre Passatge: 25 maig, 1, 8, 22 i 29 juny.
- Trobada a Bellesguard, 30:31 maig, 28 juny.

facilita la memorització dels 80 moviments de l'Escola YANG "B"

3. Azole simple (12)					4. Alzar mano D (12)			5. Cigüeña abre alas (1°)		6. Rodillas limpas (1°)		
3.A	3.B	3.C	3.D	3.E	4.A	4.B	4.C	5.A	5.B	6.A	6.B	6.C
1-10	E-10	1-5	E-5/1-5	E-5	1-10	E-5	1-5/E-5	1-10	E-10/1-5/E-5	1-5	1-5	E-5
N					E			O				
A	D	D	D	I	D-I	D	D-I	I	D	D	D	I
gira y sube brazos	gran círculo con flexión puño mono	se incorpora brazos suben piel arriba	abre brazos extendiendo a la D con giro, brazos, piel al sube	grulla pica	baja brazos	gran círculo con flexión sube brazos	se incorpora	círculo 1-D-1 con brazo D, 1 baja	sigue con giro al y flexión, encaje, plato	limpia rodilla D con flexión	se incorpora limpia l con pierna arriba	empuja D, mano abajo

Una campanya-enquesta de la JOBAC prou clarificadora

500 joves es posen a esbrinar els seus problemes

Per què el desànim entre el jovent? Per què, en general, el jove, quan pensa en el seu futur, en la seva vida, fins i tot a l'hora d'orientar-la, l'envaeix un ambient de no saber, un ambient de desànim i d'un cert "passotisme"? Qui pot respondre aquestes preguntes, sinó els propis joves? Preocupats per aquesta situació, un grup de joves de la JOBAC (Joves de Barris Cristians) es proposa analitzar durant aquest curs, la situació del jovent, intentant descobrir llurs problemes, inquietuds, i possibles respostes.

La idea sorgí a partir dels grups de revisió de vida de la primera etapa de la JOBAC, integrada per joves de 15 a 17 anys: cinc-cents joves distribuïts per barris i pobles de la diòcesi de Barcelona. En el moviment hom pensà que, per tal de portar endavant una acció per als més joves, era necessari començar una campanya. De fet ens trobàvem en les revisions de vida a la qual ens iniciàvem, que calia arribar a una acció concreta, i també necessitavem iniciar-nos-hi.

Assabentats d'aquest fet i realitat d'apatia, passivitat, desencís, poca il·lusió, que és

comú a tots els joves, pensàrem que seria interessant i enriquidor, aprofundir-hi, indagar els seus motius... i fins i tot les seves possibles solucions; indagar-ho entre nosaltres i entre els joves que encara que conviuen amb nosaltres, en els ambients d'escola, treball, barris... no formen grups de revisió de vida. Per això, dins d'aquesta idea, plantejàrem el que vam anomenar: "CAMPANYA-ENQUESTA: "Comencem ja el nostre futur", com a senyal de que si volem preocupar-nos per tot allò que afecta el nostre futur i que ens marca la nostra manera d'ésser i de viure.

Durant el primer trimestre, la idea era intentar relacionar-nos amb els companys que tenim al voltant nostre i per mitjà del diàleg directe, descobrir les bases i arrels del desànim que ens afecta i el seu significat.

En aquest segon trimestre, comptem amb unes eines per tal d'arribar a aquesta finalitat: l'"Enquesta" i les "Monografies" amb les quals pretenem esmicolar al màxim els motius, arrels i bases del desànim.

Aquesta enquesta consistí en fer una sèrie de xerrades personals, cada membre de la JOBAC, amb un o dos companys i que algun

d'aquests ho fes amb un altre jove. Les preguntes i el diàleg foren sobre diferents etapes de la vida del jove: dades personals (edat, procedència dels pares, estudi, treball...); l'estudi: els seus problemes, resolucions, actituds, identificació amb els altres dins les classes, opinions... deixaries els estudis si trobessis feina?... motius de l'estudi; el treball: l'ambient dins el treball, solucions, problemes, valoració d'aquesta feina, relació amb els companys...; un altre apartat anava adreçat als qui estudien i treballen: problemes i compaginació del treball i l'estudi; l'atur: el perquè d'estar aturat, de quina manera t'afecta? Cerques treball?... solucions; diversions, barri i amics: ambient dels barris o pobles, dificultats, reunions amb els amics... com viu la gent de poble o de barri?; família: conflictes, relació, solucions; sobre el sentit de la vida: il·lusió davant la vida, por del futur, activitats que podrien donar resposta a aquests problemes dels joves i en les quals t'agradaria participar-hi.

Resumint molt els resultats de les 878 enquestes recollides, podem destacar aquestes conclusions:

Dues experiències personals

Monografia I: "Em sento desplaçada"

És una noia de disset anys, del barri del Clot. El seu pare, delicat de salut morí a l'edat de seixanta-quatre anys; era administrador. La seva mare es dedica a les feines de casa, ja que ara que té seixanta anys no es pot posar a treballar.

La noia estudia tercer de BUP en un col·legi religiós de la Sagrera. No ho fa per gust, sinó perquè "no té feina". A classe, s'hi sent identificada perquè "si fa no fa, són noies com jo", diu; però hi troba alguns problemes: grups que no volen fomentar la unitat i, en conseqüència, hi ha molt poca relació. Ella no fa res per a resoldre aquests problemes i encara diu que "si fes alguna cosa, em quedaria sola". Es pren aquestes coses de la classe com una cosa rutinària: "ja estem acostumades a estar tal com estem", i això esborra l'acció.

"No té res a veure la persona que estudia amb els valors personals", ens diu; i aquestes paraules indiquen que se sent de la mateixa classe social que els joves treballadors. Quant a la seva orientació professional per al futur, no té res clar. No té cap grup d'amics, i això és un fet important per a ella. Molts diumenges es queda a casa estudiant o ajudant la seva mare.

No viu pendent dels problemes del barri: falta de llocs de diversió i esplai per als joves... Tant li fa el que passi, però reconeix la bona tasca de l'associació de veïns. No pertany a cap entitat del barri, perquè "no són del meu estil la gent discotequera, que vol "fardar" i no té res més per fer". Protesta per la injustícia social i demana solucions efectives.

Examinant el racó familiar, esmenta la unitat i la bona relació amb la seva mare; i es queixa de la relació amb el seu germà, una amistat molt freda malgrat que ella intenta d'obrir-se-li i dialogar.

Posa tota la fe en si mateixa, en creure que pot fer moltes coses al seu entorn; no perd la il·lusió, que per a ella és vital; si no, "fóra millor que em matés". Pensa sempre que el futur pot ser més bo. Voldria de tot prendre part en alguna activitat que intentés donar resposta a aquests problemes dels joves "perquè necessito estar amb el jovent, no tinc grup i em sento desplaçada".

Monografia II: "No has de trair la teva classe social pels teus estudis"

Té setze anys i nasqué a Alemany. Ens diu: "A la meua classe hi ha grups aïllats, i una altra cosa que considero lamentable és que l'escola no fa cas dels alumnes".

Em va parlar també de la seva participació en la vaga de la LAU: "Em va costar una pila de 'cates' i no va servir de res". Més endavant em parla del nivell escolar: "Penso que no s'hauria de valorar més el qui estudia BUP, però veig que és així i no has de trair la teua classe social pels teus estudis".

Em comunicà la seva tristesa per la manca de locals... i per això la major part de joves es refugia a les discoteques o, com diu ella, "en una cosa més trista i lamentable, com és la droga". En canvi, valorà molt les amistats que hi té: "és una gent molt lleial i t'ofereix tot el que té".

Les seves creences, però, es varen decantar cap a una fe en ella mateixa.

... I també, per què no, els valors positius

—Ganes de lluitar pel que hom creu que és just.
—Ganesa de canviar la societat.

—Il·lusió per sobresortir en aquesta lluita.
—Parar l'altra galta: en el treball, l'escola...
—Creure en la persona i la vida.

—Reflexionar sobre els problemes.
—Confiar en si mateix.
—Valorar les amistats i el diàleg en la família, parella, companys.

—Considerar l'estudi com un treball.

—Sentir-se de la classe obrera
—Desig de viure i de trobar alguna cosa que et faci il·lusió en la vida.

—Tenir fe en si mateix, en el company, en la religió.

Les seves quatre preocupacions principals

1. **Estudi:** Els estudiants no tenen clara consciència de l'estudi, desànim, manca de solidaritat, incomunicació entre estudiants i professors, poques activitats creatives en l'estudi, la classe obrera tenim moltes dificultats per a realitzar-nos personalment a través de l'estudi degut a la baixa economia personal i familiar.

2. **Treball i Atur:** Manca de solidaritat; por a perdre el treball (agafar el primer treball que et surt i fer-lo sense ganes); explotació i marginació dels joves a les empreses: treballs especials (netejar, encàrrecs, etc...); impotència de la classe obrera en el problema de l'atur.

3. **Barri, amics, diversió:** Manca de locals per trobar-se; la policia és una força represiva, més que una força de vigilància positiva; delinqüència, drogues, pobresa a l'ambient, manca de centres sanitaris.

4. **Família:** Incapacitat personal per estar atent als altres membres de la família; problemes econòmics, manca d'espai; "masclisme": les noies han de fer les coses de casa i han d'arri-

bar abans a la nit; situació de marginació dels joves, a la família...

Causes d'aquests problemes, que expressaven els mateixos enquestats:

1. **Personals i psicològiques:**

—Egoisme dels estudiants.
—Manca de ganes de comprometre's.
—Insolidaritat entre els companys de treball.

—Manca de ganes i de vocació per estudiar.

—Manca de cultura o de capacitat per adaptar-se a un ambient.

—Manca de confiança en tots els ambients.

—Crisi d'identitat personal i poques possibilitats de sortir d'ell.

—Despreocupació general pels problemes dels joves.

2. **Interpersonals:**

—Poques relacions entre les persones implicades en el problema.

—Incomprensió, manca de diàleg, desconfiança.

3. **Socio-econòmiques:**

—Predomini dels interessos econòmics a la nostra societat.

—Necessitat de la classe obrera, per a poder subsistir, de respondre a un desig d'avançar i de realitzar-se en l'estudi (treball i estudi són difícils de compaginar).

—Crisi econòmica mundial.

—Gran diferència de classes socials.

—Sistema social capitalista que fa a la societat materialista i consumista.

4. **Socio-polítiques:**

—Societat violenta: societat de dominants i dominats.

—Societat molt jerarquitzada (a les empreses, escola, família...) on els joves són manipulats, utilitzats.

5. **Socio-culturals:**

—Deshumanització general de la societat: masificació, tecnificació perduda dels valors humans de tendresa, comunicació, servei... pèrdua del sentit del que es fa, cap a on es va, pessimisme, impotència davant del futur (tot està programat).

—Manca de creativitat i de realització en el treball.

Com són els joves enquestats

1. Nombre de joves enquestats.....	878.....	100%
2. Sexe: Nois.....	379.....	43,2%
Noies.....	499.....	56,8%
3. Edat: de 15 a 18 anys.....		
4. Lloc de residència:		

Barcelona (Trinitat-Roquetes-Ciutat Meridiana-Clot-La Sagrera-Guinardó-Congrés-Sant Andreu-Bon Pastor-Poble Nou-Zona Franca)

351.....40%

Baix Llobregat (Molins de Rei-Castellbisbal-el Papiol-Cornellà-Pallejà-Esplugues-Torrelles-Sant Boi-Viladecans-Gavà-Sant Vicenç-Vallirana-Rubí-Sant Cugat-Sant Feliu).

350.....40%

Vallès Occidental (Terrassa, Sabadell Ciutat Badia).

5. Activitat fonamental:

Estudien BUP.....177.....20%

Estudien Formació Professional.....169.....19,2%

Treballen (1).....168.....19,1%

(D'aquests, també estudien.....94.....10,7%)

Parats.....19.....2,2%

Estudien EGB.....6.....0,7%

(1) Tipus de feina: dependents, oficines, fàbriques, mecànics, ocasionals, puericultura...

Teletips

Els bisbes italians defensen un sacerdot-obrer

ROMA: Els bisbes italians, d'acord amb els sindicats, han emprès la defensa del sacerdot-obrer Aldo d'Ottavio, acomiadat per l'empresa Fiat-Lancia, a Chivasso, Piemont, amb el pretext d'haver defensat el terrorisme.

El pare Aldo d'Ottavio es troba actualment al mig d'un conflicte que enfronta els sindicats a la direcció, i que ja ha portat els treballadors de Fiat-Lancia a una vaga de solidaritat al si de l'empresa.

L'acusació feta a l'pare d'Ottavio d'haver "afavorit el terrorisme" és molt greu ja que a Chivasso fou assassinat el contramestre Pietro Coggiolo, per les brigades roges, l'any 1978.

El 73% dels britànics creuen en Déu

LONDRES: Un sondeix Gallup publicat pel Sunday Telegraph, indica que el 73% dels britànics manifesten creure en Déu (el 1978 era el 76%), el 53% creuen en el cel, el 21% en l'infern, el 50% creu que Jesús és el Fill de Déu, i el 31% que no fou més que un home. La fe varia segons l'edat i el sexe: el 84% de les dones i persones grans, el 64% d'homes, i el 60% de joves de 16 a 24 anys tenen fe. El 52% dels qui no practiquen, creuen en Déu.

Bisbes USA: Educació sexual amb directrius morals

NOVA ORLEANS: Els 10 bisbes de les sis diòcesis de Louisiana han recomanat que els programes d'educació sexual a les escoles públiques i privades incloguin l'ensenyament dels valors morals i humans del tema.

L'educació sexual ja s'ensenya en algunes escoles catòliques i altres escoles públiques de Louisiana, des que en el 1979 l'Estat de Louisiana va aprovar una llei que permetia aquesta educació a les escoles.

Als joves —diuen els bisbes— "se'ls ha de donar una educació sexual positiva i prudent. L'educació de la sexualitat inclou totes les dimensions de l'assumpte: moral, espiritual, psicològic, emocional i físic", afegint que "els joves mereixen que se'ls digui que la castedat respon millor a la sexualitat que les tècniques contraceptives i necessiten ser informats que l'autodisciplina de la castedat és realment alliberadora".

Augmenta el nombre de sacerdots ordenats a Polònia:

VARSÒVIA: L'Església catòlica polonesa ha ordenat 632 sacerdots durant el 1980, significat un augment de 43 sobre l'any anterior, segons la Conferència Episcopal Polonesa, dels nous ordenats, 470 són sacerdots diocesans i 162 d'ordes religiosos. Les diòcesis que han ordenat més sacerdots han estat Tarnow, amb 39 i Cracòvia amb 36. Les estadístiques remarquen també un 15% d'augment en el nombre de seminaristes, que passa de 5.845 el 1979 a 6.285 el 1980.

L'Església de París consulta els seus diocesans

"La tradició és el progrés"

PARIS.— Una Església a la vegada més a la vora de les realitats socials i més espiritual, que es manifesti en grans assemblees però on les parròquies més petites facilitaran els encontres, un bisbe de forta personalitat per damunt dels partits, aquest és el "retrat-robot" de l'Església de París, segons els parisencs,

Més de 10.000 catòlics parisencs han respost al qüestionari que els va fer arribar a començament del 1980 el cardenal François Marty, en aquell temps arquebisbe de París, després d'haver pregat al Papa que el volgués descarregar de la direcció de la seva arxidiòcesi, sobre "el que avui us sembla més adient per a un millor acompliment de la missió de l'arquebisbe".

La síntesi d'aquesta consulta, que acaba de publicar-se, no pretén pas de tenir el rigor del sondatge, sinó que és una imatge de la reflexió i de la fe dels parisencs.

Davant l'anonimat, la solitud, l'aïllament de la capital, els catòlics de París demanen a la seva Església una presència més efectiva on "l'acolliment i l'atenció a la realitat obrera i als immigrants siguin prioritàries".

Volent també una Església que sigui més visible, és a dir, "amb més avinenteses d'aplec de multituds— a l'estil de l'encontre del Papa amb els joves al Parc dels Prínceps— per tal de manifestar l'Església amb amplitud i

unitat", unes esglésies obertes a migdia i els diumenges a la tarda per a recollir-s'hi.

Pels parisencs, l'Església ha de manifestar-se en els mitjans de comunicació: "desitgem veure al nostre arquebisbe, portaveu de l'Església de França, a la TV", subratllen en un gran nombre. El llenguatge de l'Església ha de ser coherent i ha de convèncer, comprès per tothom, sigui la que sigui la seva cultura.

La qualitat i el desenrotllament de la litúrgia sovint preocupen als parisencs: els cants són objecte de severes crítiques. El "Gregorià" sovint és enyorat, mentre a d'altres resulta xocant la comunió a la mà o sota les dues espècies. Els pares desitgen que sigui fermament represa la catequesi, que cal que sigui ensenyada pels sacerdots i no pas per laics no professionals.

Els parisencs donen prova d'esperit de tolerància i d'obertura: desitgen l'apropament dels tradicionalistes i dels progressistes, i en el conjunt una certa harmonització de la pastoral i de les pràctiques sacramentals.

L'absència dels joves a l'església inquieta i el paper de les dones, segons ells, resulta insuficient. Una darrera definició d'importància per als parisencs: el sacerdot "home del sagrat", "home de pregària i que l'ensenya" per al qual la celebració de la missa ha de ser un acte essencial.

"La tradició, això és el progrés", conclou en la seva enquesta un parisenc.

Bisbes USA:

"Tenir en compte la dimensió moral en la política energètica"

WASHINGTON: Els bisbes catòlics dels Estats Units han demanat que en el debat sobre la política energètica es tingui més en compte la seva dimensió moral. En les seves "consideracions a la crisi energètica", publicades a Washington, demanen, als fidels i als polítics dels Estats Units, que tinguin en compte les exigències morals, en solucionar la qüestió energètica.

Els bisbes qualifiquen la tecnologia nuclear com a "difícil i problemàtica" i lamenten que tant els opositors com els que estan a favor de l'energia nuclear, contribueixin amb "afirmacions exagerades" a crear una atmosfera en la qual, una discussió oberta i racional es fa difícil.

Els bisbes no veuen un "gran mal" en la força atòmica, però demanen als responsables de l'energia nuclear que demostrin que la seguretat de la seva tècnica està per sobre de tota sospita.

En el document, els bisbes admeten que qualsevol estratègia energètica enclou un risc per a la vida humana.

Carta a Maria Teresa, missionera dominica a Guatemala

Bé saps, Maria-Teresa, que no esteu pas soles a Guatemala. Familiars i amics vivim ben units amb totes vosaltres, pels fills indissolubles de la "comunió dels sants".

Sempre que parlo per telèfon amb la teva mare, demano per tu. I quan lleixo, en els periòdics, notícies de Guatemala, desgraciadament moltes d'elles dramàtiques i violentes, penso en aquestes noies, com tu Maria-Teresa que un dia, a Vic, fèreu promesa de fidelitat a l'esperit del Beat Pare Coll, i que, després, desitjoses d'ésser més perfectes en la família de l'Anunciata, voluntàriament, deixàreu les comoditats de la Pàtria, amb la il·lusió de portar la veu de Jesucrist als infants de la Guatemala agrícola, fills de famílies econòmicament míseries, però d'una ànima oberta i un cor més gran que la muntanya de Montserrat.

A casa nostra també falten vocacions religioses, i hi ha molta feina a fer en els Col·legis per tal de formar cristianament i ciutadament la infància i la joventut. Tu, en la teva curta vida missionera, pel fet d'haver passat l'Atlàntic, has pogut constatar dos grans contrastos, en els dos mons en què has viscut. I sé que has dit que a Guatemala has trobat la resposta sincera a la teva donació al poble, a través de la vida religiosa, goig que no és tan freqüent de saborejar fent de monja entre la gent "cristiana" de la nostra terra, on la veu de l'Evangeli, moltes vegades, s'esquitlla per damunt de la pell comercialitzada i sensualitzada dels "batejats", i no profunditza.

Es a Guatemala on has après una lliçó de cristianisme, autènticament viscut, que t'ha colpit, fonament. La senzillesa, la ingenuïtat i la fidelitat d'aquests amerindis a la veu de l'Evangeli, us ha obert un món desconegut i us ha responsabilitzat davant Déu i d'aqueix Poble, que no disfruta pas d'unes formes socials i econòmiques gens justes, en el seu treball, dur i penós, de cada dia. I per tal de donar un ver testimoni de Crist, us heu fet carn i esperit d'aqueix poble, i heu plorat amb les seves mateixes llàgrimes, i us heu

sentit ofeses en les mateixes injustícies que l'oprimeixen.

I aquesta germanor Evangeli-Poble, ha fet que les "autoritats" (?) us acusessin que fèieu "política", que us amenacessin, que us fessin la vida impossible, i us heu vist obligades a deixar, de moment, i amb tota recança, les escoles de Chichicastelango, sovint rodejades de guerrillers i d'exèrcit.

Malauradament sou testimoni d'assassinats, repressions, exilis, incendis, violacions en aquesta mig encoberta guerra civil que desagraja i feteja part del poble guatemalenc. I heu vist immolar, en les zones selvàtiques, més d'uns dels vostres germans missioners, per les armes automàtiques dels que per "lleis" estan obligats a guardar l'ordre i el dret dels ciutadans cosa que vol dir, en aquests casos, que l'ordre no era fruit de la justícia.

Per tantes dificultats viscudes, em creia que us haviu exiliat de Guatemala i traslladat a Mèxic, on també el poble espera, amb els braços oberts missioners i missioneres vinguts de terres hispàniques. I avui, amb sorpresa, he sabut que tu i altres religioses heu decidit de quedar-vos al país, i heu insistit, amb tossuderia femenina, fins que el Senyor Bisbe us ha autoritzat d'obrir de nou l'escola de Chichicastelango.

Et recordes, Maria-Teresa, quant tantes dotze anys i representaves, tan magistralment, el paper de "Rabadà" en l'espectacle teatral nadalenc "La Flor de Nadal", i les llàgrimes i aplaudiments que arrancaves del públic quan et treies la samarreta de pastor i la posaves damunt del bressol del petit Jesús, en el Portal de Betlem, i que en premi del teu bon cor la Verge Maria et donava una forta abraçada? Poc podies pensar, llavors, que aquesta abraçada amb la "família de Jesús", en el teatre, representaria en la seva vida una fita de goigs i de dolors. Tu sí que, ara, has palpat de debò, "la família de Jesús" en les dissortades famílies guatemalencs.

Forçosament, venint de Catalunya t'havia de provocar un xoc violent el clima, els costums i la mentalitat

ciutadana del nou país subdesenvolupat. Però apart de clima i costums, us heu trobat immersos en uns anys de fermentació i transformació social que sotregueja la pau, que origina repressions, odis, venjances i morts. I, com sempre, les víctimes sempre són la gent més pobre i indefensa, i els de més bona fe. I, finalment, l'Església.

Segurament que sota d'aquest conglomerat d'agitació política s'hi mouen els "fills" que en tots els països es disputen la hegemonia mundial. I tan els que lluiten per la transformació social, com els que volen mantenir privilegis s'han buscat o han trobat "espontàniament" aliats, que, per raons econòmiques o polítiques procuren de fer més difícil la concòrdia.

Sé que Guatemala és el país més dens de l'Amèrica Central. Que per sobre de cinc milions d'habitants té 108.889 km. 2. Que només el 15% de les terres són explotades, i es reparteixen en règim latifundista. Que el comerç internacional és absorbit per uns quants monopolis dels EUA. Que els conreus principals són el cafè, el sucre, el cacau i també el blat de moro, que és la menja ordinària, i moltes vegades l'única, dels pobres amb qui convivia. M'imagino, doncs, que les solucions econòmiques, la-

borals, polítiques i administratives i les necessàries pel comerç internacional no són tan simples com a primer cop de vista semblen, ni com pot somnià la imaginació candorosa i cristal·lina d'una jove monja manresana.

Tothom està d'acord que cal trobar, urgentment, la pau a les armes i a l'esperit d'aqueixos nostres germans que, des de la Independència, l'any 1821, sofreixen continuades guerres civils, pronunciaments, cops d'estat i revoltes.

Les solucions proposades són antagoniques i contradictòries. Fins i tot hem constatat que són massa unànims els criteris eclesiàstics que hem recollit, en aquest sentit. Ni les accions i posicions preses. Mentre que per algú "prudència" vol dir covardia, per altres és una virtut. I és difícil de posar-se d'acord i de jutjar rectament quan es vol assenyalar els límits de "pastoral" i "política". I ens consta que han arribat fins a Roma notícies de fets desagradables i conflictius, en espera d'arbitratge.

Voldria, Maria-Teresa, explicar-te coses del nostre país, que també ens fan patir.

Espero que aquesta no sigui l'última carta. Et recorda, en Crist.

Francesc d'A. Picas

JUNY 1981

Dijous

Dia 4. Santuari del Collell i Banyoles i Santa Pau.....1.300 ptes.
Dia 11. Coll del Pal, Guardiola i Bagà.....1.300 ptes.
Dia 24 i 25. Dos dies a la Vall d'Aran.....3.200 ptes.

Diumenges

FESTES DE LA PENTECOSTA

Del 6 al 8 de juny. LES DOLOMITES (Itàlia) des de 17.000 ptes.
Itinerari amb autocar o avió. Estada al Llac de Braies. Vistes des de Cortina dels grups Tofane, Marmolada, etc.

Organitza i garanteix

VIATGES COSMOS

Enric Granados, 19 Gran Via, 654 Pg. Valldaura, 266
Telèfon per a informació 254 28 49

Paraula de vida

Escoltar la veu de Jesús

"...les ovelles escolten la seva veu; crida les pròpies ovelles, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir a fora". (Jo 10,3).

Si vols comprendre aquestes paraules de Jesús, les has de considerar com la continuació d'un episodi precedent: la guarició d'un cec, que ho era de naixement.

Jesús, havent assegurat als deixebles que aquella greu malaltia no era conseqüència de la culpa de ningú sinó circumstància favorable per tal que es manifestés la glòria de Déu, va fer fang i n'untà els ulls del cec, i aquest hi va veure.

Els presents, després de discutir allò que s'havia esdevingut, van portar el guarit davant dels fariseus, perquè aquell dia era dissabte. Aquests, havent-lo interrogat més d'una vegada i havent interrogat els seus pares, definiren Jesús com a "pecador" perquè havia treballat fent fang, treball prohibit aquell dia. El cec va exposar les seves raons per a dir que, per contra, Jesús era un profeta, per a afirmar que venia de Déu. Però els fariseus el van foragitar de la sinagoga. Jesús, en trobar-lo altra vegada, el va confirmar

en la seva fe i el cec va esdevenir deixeble seu. I amb aquesta avinentesa, el Mestre fa un magnífic discurs sobre el bon Pastor.

Entre altres coses afirma: "...les ovelles escolten la seva veu; crida les pròpies ovelles, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir a fora".

"...escolten la seva veu".

Et preguntaràs potser, les ovelles de Jesús que són els homes, ¿com coneixen la seva veu i l'escolten?

En trobem l'explicació en una altra afirmació de Jesús: "Tot allò que el Pare em dona (i són precisament tots els homes que li són confiats) vindrà a mi" (Jo 6,37).

"Vindrà a mi". Els homes doncs són atrets per Jesús. Van "instintivament" cap a Jesús. És això que distingeix el bon Pastor. Hi ha una entesa, un lligam, una intimitat entre ell i l'home.

En realitat escoltar la veu de Jesús no significa només escoltar la seva doctrina, fer-la pròpia, sinó establir una relació personal amb Jesús que crida cadascú pel seu nom.

La seva veu es fa sentir en el més íntim, la seva veritat (que és la veritat) obra en el

cor, tot i que la resposta a la seva invitació és sempre lliure de part de cadascú.

En l'exemple del bon Pastor, Jesús afirma l'oposició entre el pastor legítim, que entra per la porta, i el lladre i el bandoler que assalta la cleda.

Han existit, al llarg dels segles (i encara avui existeixen) falsos messies que amb llurs ideologies procuren atreure els homes. Però aquells que pertanyen a Jesús que coneixen la seva veu, no es deixen enganyar per les vàries promeses i no es fien d'altres veus.

"...les ovelles escolten la seva veu; crida les pròpies ovelles, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir a fora".

"...i les fa sortir a fora".

El cec de naixement és foragitat de la sinagoga dels jueus. És el símbol dels cristians exclosos del judaisme, perquè han cregut en Jesús.

I, acceptant com a deixeble el cec de naixement, Jesús sanciona el comportament dels jueus, perquè Ell mateix porta les seves ovelles fora de la cleda de l'antiga ramada d'Israel i constitueix una nova pleta: l'Església.

El verb "fer sortir" recorda l'Exode, quan Jahvè va fer sortir Israel d'Egipte. Fer sortir significa, doncs, deslliurar de l'esclavitud, de l'opressió.

"...les ovelles escolten la seva veu; crida les pròpies ovelles, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir a fora".

Com has de viure avui aquesta nova paraula de vida? Mira d'escoltar la veu de Jesús, que parla en el teu cor. Ja veuràs com et farà sortir del teu egoisme, del teu desamor, del voler sobresortir, de la teva supèrbia, del desig de violència... de tot allò que et fa esclau.

Si poses la teva vida en Jesús i Ell és el teu guia, et

deslliuraràs de la temptació d'un cristianisme fàcil i còmode, de la mediocritat d'una vida sense sentit.

Seguint-lo a Ell, que parla en tu, que et crida precisament a tu, (perquè crida cadascú pel seu nom) no passaràs pels camins fressats sinó que t'encaminaràs a una aventura divina mai no somniada; tot serà nou i bell mal que costi a la teva natura, constataràs fins a quin punt és vària la fantasia divina i comprendràs com, seguint un tal pastor, la vida és plena, abundosa de fruits i irradia pertot arreu el bé.

I finalment comprendràs la revolució potent i meravellosa que és l'Evangeli viscut.

Chiara Lubich

Finestrall de la caritat

Era gran i es trobava sola...

Demandes

8.203.— Nena de 7 anys minusvàlida necessita un aparell ortopèdic per facilitar-li caminar. L'import 17.300 ptes. Són sis germans menors. El pare sense treball.

8.204.— Peó en atur per acabament de l'obra. Tenen cinc fills menors. Calen 15.000 ptes.

8.205.— Peó, 3 anys malalt, cobra una petita pensió. Té dos fills de 16 i 18 anys, aquest subnormal. Necessita 10.000 ptes.

8.206.— Una velleta sense família i malalta necessita 5.000 ptes.

8.207.— Cap de casa en atur forçós. La muller està malalta i té quatre fills. Li són necessàries 15.000 ptes.

8.208.— Mare, que el marit l'ha abandonada fa quatre mesos. Té quatre fills el més gran de 14 anys. En tràmit la separació. per endarreriment de lloguers 23.000 ptes.

8.209.— Pintor sense treball per tancament de l'empresa i amb sis fills el més gran de 13 anys. No ha pogut pagar el lloguer. Evitaria el desnonament amb 30.000 ptes.

8.210.— Senyora, malalta des de fa anys, s'ha endarrerit en el pagament del lloguer. Calen 11.000 ptes.

8.211.— Mare abandonada pel marit amb un fill de 2 anys. A càrrec seu l'àvia. Necessita una màquina de cosir per treballar a casa. L'import és de 30.000 ptes.

8.212.— Matrimoni jove, per manca de treball, han hagut de buscar una casa més barata de pitjors condicions. Per l'entrada els manquen 11.000 ptes. Tenen dos fills petits.

8.213.— Peó, no pot treballar per malaltia renal; cobra una petita pensió. Té tres fills menors. Urgeix liquidar un deure de 9.146 ptes.

8.214.— Mare separada del marit i amb un fill de 16 anys. Està malalta. Pel lloguer: 9.285 ptes.

8.215.— Matrimoni malalt sense cap subsidi. L'únic fill compleix el servei militar. Calen 17.000 ptes. per a liquidar diversos deutes.

8.216.— Anciana, ha quedat viuda. Té acollida una filla separada del marit amb sis fills de 3 a 13 anys. Mentre espera el cobrament de viduitat li són necessàries 15.000 ptes.

8.217.— Mare amb un fill de 3 anys. El marit els va abandonar. Per atur forçós s'ha endarrerit en el lloguer en 20.800 ptes.

8.218.— Cap de casa sense feina. La muller malalta de la columna vertebral. Tenen tres fills de 5, 4 i 1 anys, aquest nasquè amb malformació del maluc. Per endarreriment del lloguer 28.407 ptes.

8.219.— Matrimoni vell amb única filla de 38 anys, subnormal. Per malaltia s'han endarrerit de lloguer 7.250 ptes.

8.220.— Mare recentment vidua amb un fill de 15 anys. Mentre espera cobrar un subsidi li calen 16.000 ptes.

Uns punts que mereixen ser reflexionats

La tercera edat a Catalunya
un problema per a solucionar

Barcelona.— Aquest hivern hem vist repetidament als diaris la notícia de persones velles que havien estat trobades mortes a casa seva, a diversos indrets de Catalunya. Es tractava, gairebé sempre, de gent que vivia sola, allunyada de la resta de la família i del clima que, fins fa poc, solia acompanyar els darrers anys de vida de les persones grans. Això posa de manifest les limitacions creixents a què es troba sotmesa la tercera edat a casa nostra.

1.— En el terreny familiar i cultural, és un fet que els vells cada vegada es troben més marginats de l'àmbit familiar i comproven que el seu món de criteris, hàbits i costums és progressivament arraconat per una societat en evolució, amb la pèrdua consegüent dels valors tradicionals i l'evident menyspreu de les opinions dels grans i del respecte que humanament mereixen.

2.— En el camp sanitari, tot i que més d'un 70 % dels vells necessita assistència mèdica i sanitària permanent, no tots tenen dret a rebre-la gratuïtament i, en molts casos, els és prestada amb una notable migradesa.

3.— En el capítol socio-econòmic, la manca d'unificació dels criteris legals suposa una irregular distribució de les pensions, que provoca una diversitat de situacions veritablement discriminatòria.

a) D'una banda trobem els pensionistes de la Seguretat Social, les pensions mínimes dels quals, revaloritzades fa poc (21 gener 1981), són molt inferiors al salari mínim interprofessional. (Mentre que aquest és ara de 22.700 ptes., la jubilació mínima de persones de més de 65 anys és de 18.300 ptes., la de persones de menys de 65 anys és de 16.000 ptes., la viduitat de persones de més de 65 anys és de 13.900 ptes., i la de persones de menys de 65 anys és de 12.000. Els beneficiaris de l'antic SOVI reben només 13.700 ptes.).

b) D'altra banda hi ha els beneficiaris del F.N.A.S. (Fons Nacional d'Assistència Social), avui transferit a la Generalitat de Catalunya. Aquestes

persones han de tenir més de 69 anys, no poden ser pensionistes de la Seguretat Social, ni elles ni llurs cònjuges i, una vegada justificat tot això, arriben a cobrar 5.000 ptes. mensuals, sense que tinguin dret a cap mena d'assistència mèdica ni farmacèutica.

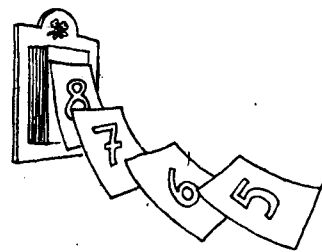
c) Hi ha, finalment, els inscrits als Padrons Municipals de Beneficència. Aquestes persones no reben cap tipus de prestació econòmica però, en canvi, tenen dret a assistència mèdica i farmacèutica a càrrec dels Ajuntaments.

Cal no oblidar tampoc les limitacions dels equipaments socials que haurien de resoldre la soledat i la marginació dels vells. Les Llars de Pensionistes de l'INSERSO si bé poden ser utilitzades, com a socis, per tots els vells sense limitació, tenen reservades les seves funcions més útils —com és ara el servei a domicili exclusivament als pensionistes de la S.S. D'altres centres d'esplai, creats per institucions econòmiques amb derivacions socials, no sempre donen resposta a les veritables necessitats de llurs usuaris.

L'article 50 de la Constitució Espanyola diu que "els poders públics garantiran la suficiència econòmica als ciutadans durant la tercera edat, mitjançant pensions adequades i actualitzades periòdicament", i que "amb independència de les obligacions familiars, en promouran el benestar mitjançant un sistema de serveis socials que atendran llurs problemes específics de salut, habitatge, cultura i lleure". Per tal que així sigui, cal que tots els vells siguin unificats a l'hora de rebre les prestacions econòmiques, i que les pensions siguin, com a mínim, equiparades al salari mínim interprofessional.

Els Secretariats diocesans Justícia i Pau de Barcelona, Girona i Tarragona, en fer públiques aquestes consideracions, adreçem també una crida a la consciència col·lectiva dels catalans per tal que es mantingui viva a casa nostra la consideració deguda als vells, i es renovi l'estima per als valors de tot ordre que la seva presència aporta a la vida familiar i social.

Calendari

Diumenge, 17 de maig: V de Pasqua. Sant Pasqual Bailón, confessor Santa Restituta, verge i màrtir.

El sol surt a les 4,30 i es pon a les 7'5. (hora solar).

Dilluns, 18 de maig: Sant Joan I. papa; Sant Felix de Cantalici, caputxí i Sant Pròsper, arquebisbe.

Dimarts, 19 de maig: Sant Pere Celestí, papa i Sant Iu, prevere, màrtir.

Festa major a Belcaire d'Urgell i Vilajuïga.

Fira a Cabó.

Dimecres, 20 de maig: Sant Bernadí de Siena, franciscà, Sant Boi, màrtir i Santa Basila, verge.

Festa major de Barberà del Vallès i Sant Boi del Llobregat.

Fira a Port de la Selva, Verges i Vidreres.

Dijous, 21 de maig: Sant Secundí, màrtir; sant Valent bisbe i màrtir i Santa Virgínia, vídua.

Divendres, 22 de maig: Santa Joaquina de Vedruna, fundadora; Santa Rita de Càsia, vídua, i santa Quitèria, verge i màrtir.

Festa major a Bonastre i Villella Baixa.

Fira a Sanahuja.

Dissabte, 23 de maig: Sant Desideri, bisbe i sant Joan Baptista Rossi, prevere.

Festa major a Omells de Na Gaia i Santpedor.

La Bíblia a l'abast

Els set diaques

(Fets 6:1-7)

Vet aquí un conflicte intern de l'església primitiva de Jerusalem. Aquella visió de germanor idíl·lica que presenten els sumaris del llibre dels Fets, la realitat de cada dia ens diu que era més aviat un ideal a assolir que no pas quelcom estable. La vida de les persones i de les comunitats és com és, i moltes vegades és plena de problemes i de friccions. I és que les persones no som uniformes, sinó que pel nostre temperament, per la nostra educació, per la nostra situació social i fins per allò que en diem les circumstàncies, oferim un mosaic molt variat. Es allò del pluralisme, que ara diem. Gràcies a aquest pluralisme podem oferir la gran riquesa i bellesa del mosaic de la comunió. Així la pràctica de la caritat fraterna és possible, malgrat que no sigui massa fàcil aconseguir-la.

Una típica crisi de creixement

El petit nucli inicial dels deixebles anava creixent constantment. La família cristiana, en ampliar-se, deixava de mica en mica l'ambient domèstic i el caliu familiar. A més gent, i sobretot gent diversa, més augmentaven les distàncies, el desconeixement de les persones, i més difícil es feia l'atenció personalitzada. El conflicte era inevitable. Fou una típica crisi de creixement. Nadius i immigrants —els del lloc i els sobrevinguts— es miraven amb recel. De fet es donaven diferències en el tracte i en l'atenció de les persones. Llavors sorgeix la queixa (v. 1). La comunitat l'acull sense histerismes, amb responsabilitat, amb realisme, també amb humilitat, i cerca la solució més adient. Els dotze es fan càrrec de la situació i ataquen el problema de front. Es un acte de bon govern. En el llenguatge de Lluç, els dotze són els apòstols, els testimonis més qualificats de la vida, mort i resurrecció de Jesús, i de com l'Esperit ha fet néixer i sustenta la comunitat. Per això són presentats com a ministres de la paraula de Déu i de la pregària litúrgica (vv. 2 i 4). Ells són els que aglutinen la comunitat i la presideixen en el Senyor.

Els dotze, doncs, convoquen l'assemblea dels creients i tracten en el seu interior i obertament el problema. Perquè ells no són els amos de la comunitat, sinó que són i se senten els seus servidors, enviats pel Senyor. Per això el primer

que faran serà il·luminar el problema amb la llum de la fe. No es tracta de fer que l'autoritat d'uns o el simple acord de la majoria imposi una solució. Cal cercar-la entre tots en el marc de la comunió amb els germans i amb el Senyor.

Tots responsables de la comunitat

Els dotze exposen a l'assemblea l'arrel i l'abast del problema. Aquest se centra en la deficient distribució diària de l'ajuda als pobres (v. 1). Això és el que tothom nota. Però l'abast del problema és més complex. Per això la solució no consisteix en dir: "Procurarem fer-ho millor", sinó en reconèixer: "Necessitem qui ens ajudi a fer-ho". Perquè ara que la comunitat ha crescut, té noves necessitats que exigeixen nous serveis i nous ministres. Sense, però, haver de deixar allò que és propi i característic del servei dels dotze. No es tracta de barrejar ni d'acumular: es tracta d'organitzar la comunitat. I aquí apareix el principi de la corresponsabilitat. Que cadascú faci el que li pertoca, perquè tots som responsables de la bona marxa de la comunitat. Uns, els dotze, tenen la missió de servir la paraula —la proclamació de la fe. Cal que s'hi dediquin amb tota consciència i de ple. Les altres tasques, com ara aquesta de distribuir l'ajuda als pobres (v. 2), és precis que la facin altres membres de la comunitat que siguin idonis per a aquest servei —homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny (v. 3)— als quals l'església encomanarà la realització d'aquests ministeris.

Consultada l'assemblea, aquesta escull les persones que troba més aptes per a la missió que es pensa encomanar-los, i són presentades als apòstols i aquests, després de pregar, els imposaren les mans (v. 6). Tenim els primers "auxiliars" dels apòstols, els diaques, ordenats per l'Església per a exercir el servei de la caritat en nom d'ella.

La lectura d'aquest fragment acaba amb un nou "flash" de la comunitat. Es un dels anomenats sumaris menors —o molt breus—: La paraula de Déu és predicada i acceptada —s'anava extenent—, la comunitat de Jerusalem augmenta molt i ho ha en nombre i en qualitat: fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe (v. 7).

Josep M. Aragonès

Temps i camins

Conviure

Els exemples parlen per sí sols, per això cal tenir en compte l'actuació de cadascú, a fi que els altres no aprenguin de nosaltres coses indignes.

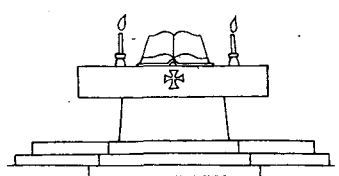
Prou coneguda és aquella sentència: "Predicar amb l'exemple". Sobretot si es fa amb bondat i dolcesa i a l'entorn amb afany d'agradar i deixar sentir llur influència.

Les persones de bon tarannà i de bons sentiments, tenen un indubtable ascendent sobre els altres; d'aquí que el record d'aquells que han portat a cap una bona tasca sigui en el terreny que sigui, infonon a l'entorn un alè de perfeccionament, a la vegada que sentim com quelcom d'inexplicable eleva el nostre esperit, a vegades preocupat per coses mínimes o sense interès.

També hi ha qui ridiculitza o murmura de tot i de tothom; perquè aquest és un goig, per segons qui, de veure en els altres algun defecte, alguna equivocació; però en canvi no són constructius sinó que sols veuen de solcar la terra dels que tenen bona fe.

Sapiguem reconèixer sempre la bona disposició dels altres, veient en llurs idees la part profitosa i útil, única manera de poder conviure amb autèntica fraternitat en el món complicat en què vivim. Pietat Campmajó

L'Església celebra

17 de maig: Diumenge V de Pasqua. Lectures: primera Fets 6,1-7; Salm 32; segona 1 Pe 2,4-9; tercera Jo 14, 1-12.

18 de maig: Dilluns de la V Setmana de Pasqua. Lectures: primera Fets 14,5-17; Salm 113 b.; segona Jo 14,21-26.

19 de maig: Dimarts de la V Setmana de Pasqua. Lectures: primera Fets 14, 18-27; Salm 144; segona Jo 14, 27-31a.

20 de maig: Dimecres de la V Setmana de Pasqua. Lectures: primera Fets 15, 1-6; Salm 121; segona Jo 15,1-8.

21 de maig: Dijous de la V Setmana de Pasqua. Lectures: primera Fets 15,7-21; Salm 95; segona Jo 15,9-11.

22 de maig: Divendres de la V Setmana de Pasqua. Lectures: primera Fets 15 22-31; Salm 56; segona Jo 15,12-17.

23 de maig: Dissabte de la V Setmana de Pasqua. Lectures: primera Fets 16,1-10; Salm 99; segona Jo 15,18-21.

Catequesi dels signes

XX. El Sagrament de la Penitència (1)

I. La Sagrada Escriptura: Doctrina del Nou Testament

Més que en la sagrada Escriptura, trobarem la RECONCILIACIÓ en l'ús pràctic que l'Església en fa, partint de la mateixa Escriptura.

LA PENITÈNCIA és fonamental

JOAN BAPTISTA: "Aparegué Joan B. al desert predicant un Baptisme de CONVERSIÓ per la remissió dels pecats" (Mc. 1,4).

JESÚS: "Feu PENITÈNCIA, CONVERTIU-VOS, i creieu en l'evangeli" (Mc. 1,15).

Va venir a buscar els PECADORS: Zaqueo, Magdalena, Leví, Samaritana, Adúltera... L'ovella perduda, el Bon Pastor, etc...

Ell mateix donà la vida "per la remissió dels PECATS". Una vegada ressuscitat, envià els apòstols a predicar la PENITÈNCIA i la remissió dels pecats (Cf. Llc. 24,47).

ELS APOSTOLS: Continuen predicant la PENITÈNCIA. PERE, el mateix dia de Pentecosta deia: "PENEDIU-VOS, i

feu-vos batejar... perquè us siguin PERDONATS els PECATS" (Act. 2).

Això suposa ja des de l'inici de l'Església un canvi de vida. Una conversió de cor. Una "Metanoia".

SANT PAU: La primera realització de la PENITÈNCIA és el BAPTISME, per a morir al pecat, a l'home vell, i viure amb Crist la nova vida (Cf. Rom. 6).

Això ha de ser una constant en la vida del cristià: "tingueu-vos per morts al pecat, però vius per a Déu en Crist Jesús (Rom. 6,11).

De tal manera la CONVERSIÓ, del cristià ha de ser ferma i estable que no sembla possible la RECONCILIACIÓ, solament la misericòrdia de Déu: "Si pequem voluntàriament després d'haver rebut la veritat, ja no ens queda més sacrifici pels pecats, sinó una paorosa expectació del judici" (Hb. 10, 26-27).

Però el mateix S. Pau diu que s'ha de perdonar aquell que ha fet penitència i admetre'l de nou a la comunitat (Cf. 2 Cor. 2,6-10).

F. Xavier Parés

Pensant-hi bé

L'esperit de treball

L'esperit de treball del nostre poble és un fet històricament ben constatat.

L'artesania, la pagesia, el comerç, i últimament la indústria, han estat realitats ben florents.

D'un temps ençà, però, tinc la impressió que ens ha picat alguna mosca estranya, i que correm el risc que aquest "esperit de treball", acabi essent un pur tòpic.

Hi ha crisi. Hi ha atur. D'acord. Cada dia són més —no tants com diuen perquè hi ha qui fa el doble joc de cobrar el subsidi de l'atur, mentre s'afanya el jornal en un altre lloc— els sense feina. Tot plegat és ben greu.

Però no és lamentant-nos i fent vagues que es canvia una situació. Ni és, simplement problema d'estructures polític-econòmiques. El govern és el manxaire de torn. Veiem, però, que d'altres països d'organització socio-econòmica-política ben diferent de la nostra, estan carregats de problemes i la passen ben magre.

Per remuntar una situació humana adversa, el primer que cal és tenir una voluntat d'aixecar-la que es concreti en una voluntat de treball. Tots volem "fer peles" llargues. Ràpid. Amb poca feina. (I almenys la poca que fem fos ben feta). No hi ha dubte que hi ha també crisi de professionalitat.

A partir del "treballar fa burro", tots mirem de "fer el viu" i d'atrapar la gallina dels ous d'or. I, nois, desenganyem-nos "bon viure i no treballar, no pot durar". Tots anem a cobrar a cavall, i a treballar a peu.

Hi ha ajuntaments que han ofert treball als qui estan en atur, i el batlle s'ha quedat "parat" perquè li han dit que no els interessava. "I vos, Ton, que esteu sense feina? No, no. Fem vaga per tal que el possible conveni que convencionalment es pugui convenir convingui a les nostres conveniències. Mentrestant aprofito per acabar-me la "torreta" aquí, a l'urbanització". Va bé, nois, va bé.

L'altre dia m'explicaren que els japonesos, quan volen aconseguir millores laborals, treballen més que mai, augmenten la producció i omplen els magatzems a vessar, fins que l'empresa ha de dir: Nois, no treballem tant, i mirarem d'atendre les vostres peticions.

Pensant-hi bé, és una bona manera de "vaguejar", no us sembla?

"Sant Pancràs, salut i feina pel nostre braç I TROBAR QUI LA FACI".

Xesc Soliu

Un llibre

Per a cristians
que eduquen
fills

El notable èxit de l'edició en català d'aquesta obra d'en Pau López, ha mogut a l'Editorial a publicar-la, ara, en castellà.

Heus ací un llibre, que, sens dubte, respon a una necessitat social sentida: la necessitat que les famílies —cristianes o no— trobin qui les animi en la seva tasca educativa. Són moltes les famílies que volen educar llurs fills en el seny, en la naturalitat, en la fidelitat, en l'amor, en la generositat, en l'entusiasme per tot el que és noble, bonic i just. A aquestes famílies va adreçat el llibre, en el qual, amb un llenguatge quasi col·loquial, l'autor passa revista a la problemàtica normal d'una família normal.

El llibre comença amb un capítol titulat "estem fets un garbuix", en el qual s'examina l'ambient de desorientació en què, molt sovint, el pares han de desenvolupar la seva tasca. El segon capítol és una reflexió sobre el que vol dir ésser pare. Pel fet d'ésser social, el fill també creix en una paternitat social la qual, a vegades, entra en contradicció amb la que precedeix als pares. Si els pares són cristians, també donaran al fill, la vida de la fe. El capítol tercer va dedicat a reflexionar sobre el fet educatiu, bàsic en qualssevol pares que no vulguin limitar la seva paternitat al sol fet biològic.

Els cristians
i l'educació
dels fills

Pau López

ceac

En el capítol de l'escola, hom intenta d'ajudar les famílies en l'elaboració de la seva resposta a preguntes com per exemple: ¿Què han de demanar els pares a l'escola i què no li poden demanar? ¿Quin és el lloc de la família davant l'escola, per un costat, i la societat, per l'altre? ¿Quin paper desenvolupen les famílies en l'ambient de l'escola? L'últim capítol és dedicat al sexe, plantejat a partir de la dignitat de la persona humana, home i dona.

Finalment, en un apèndix no aparegut a la versió catalana, hom recull un treball de l'autor sobre el problema d'ajudar els fills en la descoberta de la pròpia vocació.

R. C.

"Els cristians i l'educació dels fills", Pau López. Ed. CEAC

Excursionisme i cultura

Sant Miquel de la Tosca

Mai no oblidaré la sensació que em va produir l'arribada a aquesta ermita tan coneguda i estimada per la gent de les Garrigues i les comarques veïnes. És la sorpresa de trobar-se en una espècie d'oasi enmig d'aquell terreny més aviat àrid que l'envolta pertot. Per contrast, vora l'ermita tot és vegetació, xiprers i d'altres arbres, que amb les taules i bancs formen un racó digne d'ésser visitat. Afegiu-hi l'escaient ermita que ho centra tot, a l'interior de la qual remarcarem l'originalitat del presbiteri, on la imatge de Sant Miquel recolza en pedra viva.

Per arribar-hi ens situarem al cap del municipi que és el Vilosell. Al sud de la població comença una pista de terra pitjada que condueix a aquesta ermita de Sant Miquel. Un quilòmetre abans d'arribar-hi, però, trobarem una altra ermita, de modesta construcció, dedicada al Sant Crist i situada vora el torrent del mateix nom. En total, la distància existent des del poble fins a l'ermita de Sant Miquel no passa de quatre quilòmetres, i per tant és recomanable per a qualsevol tipus de vehicle; no crec que això hagi variat des que vaig visitar-la l'any 1978 en què es trobava en estat transitable i correcte.

Tindrem una bona ocasió de fer una visita a la bonica població del Vilosell. A l'església parroquial hom podrà remarcar una sèrie de mostres d'estil romànic anteriors a la resta del conjunt, com són una porta de l'escola lleidatana, un fris amb bon nombre de caps d'animals i d'altres formes, i uns capitells amb fulles esculpides. Malgrat haver sofert històricament grans modificacions, crec que l'església té un remarcable interès, igualment com la creu de terme, existent al fons de la plaça vers el costat sud, i la capella de Sant Sebastià al costat mateix d'aquesta creu. A la població hom guarda intacta la cambra on va néixer el famós bisbe Caixal, contemporani de les guerres carlines, i hi és ben conservada la capella que ell particularment usava, que podreu veure fotografiada al volum n.º 7 del meu "Inventari d'esglésies" ja publicat (fotografia n.º 69 de les Garrigues).

Us recomanaria també, per la proximitat, de fer cap a Vinaixa i poder contemplar l'església parroquial de Sant Joan amb la seva famosa porta, joia del nostre millor romànic lleidatà.

Municipi: el Vilosell.

Comarca: les Garrigues.

Situació geogràfica als plans del cadastre (pla 417): 4º 38' 15" i 41º 21' 40".

Josep M. Gavín

Filatèlia vaticana

Amb motiu del cinquantè aniversari de Ràdio Vaticana, fundada per Pius XII l'any 1931 sota la direcció tècnica de Marconi, el servei de Correus vaticà ha publicat aquests segells commemoratius.

Costums i tradicions

La santa "bastanta"

La santa "bastanta" és Quitèria. L'adjectiu vé d'un dels seus Goigs més antics i populars que comencen: "Puix de Déu sou tan bastanta...". És molt venerada arreu, entre altres explicables raons, perquè és advocada contra el mal de ràbia. Ho diu una oració popular: "Gloriosa santa Quitèria, / volgueu-nos afavorir, / guardant-nos de mal de ràbia, / que és mal que no es pot sofrir". També, "que fa molt patir".

Aquesta oració es troba a Girona, a l'Empordà i altres indrets, però al Penedès, antigament, els captaires, la cantaven amb una mena de melopea i la continuaven així: "...vulgueu-nos donar la glòria / per l'hora que hem de morir. / Dos germans que ella tenia / la buscaven dia i nit; / ja la troben dormideta a la vora del camí. / L'un germà li diu a l'altre: —Si la matarem aquí? / Ja li venten cop d'espasa, / la testa li van partir; / la testa va caure a terra, / l'anima al paradís; / allí on va caure la testa / set fonts ne varen eixir / que curen de mal de ràbia, / que és mal que no es pot sofrir. / Qui aquesta oració dirà, / cap gos no el mossegarà; / qui l'oració farà dir, / de ràbia no pot patir; / santa Quitèria gloriosa / el voldrà afavorir / i li donarà la glòria / a l'hora de la seva fi".

La vida d'aquesta santa, resumida, podria explicar-se dient que fou una de les nou germanes que la seva mare tingué d'un sol part. La dona, esgarriada, volgué tirar-les al riu però foren salvades per una veïna cristiana. Anys després, el pare, sabedor que Quitèria volia fer-se monja,

la feu matar per un veí no cristià. Això s'esqueia pels volts de l'any 100 i la versió és del "Diccionari dels sants". Com pot veure's discrepa un xic de la transcrita abans.

Uns altres goigs —se'n coneixen més d'una cinquantena— diuen:

"Vostre cap, després de mort, / portàreu llarg camí en mans, / fins a trobar uns cristians / on vos paràreu absorta, / i per ells fóreu, honrosa, / en sepulcre col·locada".

I, encara, una cançó popular anomenada "Goigs de Tirig" (València), sense tenir la natura de tals, refereix d'aquesta mane-

ra la història: "Té lo Rei de Portugal / nou filles com una plata; / totes nasqueren d'un part, / d'un part de la Reina Càlsia. / La més bella de les nou / n'era la que el Rei amava; / la més bella de les nou / Quitèria s'anomenava...".

Després explica com un altre rei la pretenia amb el consentiment del pare, a la qual cosa responia la donzella que no podia accedir, ja que estava desposada amb Déu. Enfellonit, el pare la seguí fins a la Font del Miracle, acompanyat de deu gossos que l'aconseguien. El pare mateix la matà amb un punyal "i on va caure a terra morta, / allí una font va sortir. / Al veure brollar les aigües, / de ràbia el pare morí, / i rebentaren de ràbia, els gossos plens de verí".

Aquesta darrera versió es troba, també, en plecs de romanços, editats a Catalunya i explicaria l'advocació de la santa "bastanta", contra la ràbia.

Els citats romanços solien anar acompanyats d'una nota proment indulgències a qui resés amb devoció l'oració, seguida d'un parenostre, una avemaria i un glòria; a la vegada, s'havia de portar, damunt, una estampa de la santa.

Com en molts casos on la devoció es barreja amb la superstició, l'oració a santa Quitèria, antanyases formà part del cabal prohibit per l'Església. Amb tot, no s'aconseguí, en aquest cas, que el poble deixés d'invocar-la i a la llarga hom féu la vista grossa.

Esteve Busquets i Molas

Racó del llenguatge

CATALÀ-CASTELLÀ (i 6)

Una de les notes distintives d'ambdues llengües és l'ús diferent que fem d'alguns verbs, i en això també se'n coneix que són catalans quan ens decidim a posar-nos a parlar en castellà. En això i en l'accent, no cal dir-ho.

Molts catalans si s'escau d'haver-se d'expressar en castellà, no saben pas quin dels dos verbs han de fer servir, "llevar" o "traer". Una mestressa de casa diu al vaillet que fa els encàrrecs, que sol ser castellà, a la botiga on compra: "llévame la bolsa de las botellas" quan vol que només la hi acosti fins on és ella. I l'altre, és clar, li pregunta: "¿dónde tengo que llevarla, a su casa?" Li havia d'haver dit: "tráeme la bolsa", perquè, en castellà "llevar" és portar una cosa d'un lloc a un altre, però "traer" és portar-la prop del qui parla. Aquesta diferenciació no hi és en català, que empra portar i dur, sinònims, en tots dos casos per igual.

Hi ha, també, una distinció entre "ir" i "venir", que no tenim entre anar i venir. En castellà es fa servir "venir" per indicar el trasllat d'una persona fins on és situat el que parla. "Ven esta tarde a mi despacho"; si un castellà us diu això és que en el moment de dir-ho s'hi troba, si no, us diria: "ve esta tarde a mi despacho". En canvi, en català diem: vine aquesta tarda al despatx tant si hi som com si ho diem des de qualsevol altre lloc. Això explica la diferent resposta catalana o castellana quan algú ens crida: "ya voy" o ja vinc. I és un barbarisme inadmissible contestar, com ja fan alguns: ja vaig.

I ja que parlem de cridar serà bo tenir present la doble forma "llamar" i "gritar", contra l'única catalana cridar. No és igual fer un crit que fer una crida, "dar un grito" que "hacer un llamamiento". Els errors dels catalans que no han previst aquesta diferència són nombrosos i divertits. En un parc públic, unes quantes mares, catalanes i castellanes, conversen mentre llurs criatures juguen. Una de les catalanes diu a una altra: "tu hijo se va, grítale". "¿Por qué le tengo que gritar, si no ha hecho nada malo?", li podria respondre l'altra. Diu un català, parlant d'uns altres dos amics amb un castellà: "Son tan amigos que hasta se gritan de tú". És evident que en tots dos casos el verb que convenia era "llamar" i no "gritar".

Callar, caure i cobrar, en castellà són usats pronominalment, cosa que no s'havia fet mai en català, fins que la mala influència castellana ha incidit en les converses més quotidianes. És freqüent sentir frases com aquestes: Et manó que et callis. He estat a punt de caure'm. Cobra't aquest cafè. És totalment incorrecte l'afegit pronominal, i la versió que correspon és: Et manó que callis. He estat a punt de caure. Cobra aquest cafè.

Perles ortogràfiques.— A la porta d'un consultori mèdic hi ha un rètol provisional que diu: Consulta, dimars i dijous. Matis de 10 a 12. Espero que en el definitiu digui: dimarts i matins.

Albert Pera

El gegant dels aires

41

del moment que aquí s'hi renova l'aire, és segur que hi ha d'haver comunicació amb l'exterior.

Tots es varen posar a buscar, examinant minuciosament les parets de roca, ja que l'observació del doctor Kalp els va semblar a tots molt lògica.

En Jordi va ésser el més afortunat. En un recó de la caverna, quasi bé tocant a terra, va descobrir-hi una mena de clot que a primer cop d'ull semblava un pou.

—Aquí hi ha un forat, però pel camí que porta, més que dirigir-se a l'exterior sembla endinsar-se cap a les profunditats de la terra.

En Lluís va ajupir-se a terra per si sentia alguna remor en aquell forat misteriós. De moment havia cregut que no fos un pou que comunicés al mar, però en aquest cas hauria estat molt probable que s'haguessin sentit remors d'aigua.

—Seria precís —va dir el doctor Kalp— explorar aquest pou, però, ¿qui és el que s'atrevirà?

—Jo mateix, doctor —va respondre tot decidit en Lluís.

Tots varen acceptar l'ofertament amb la condició que en Lluís es deixés lligar una llarga corda al voltant del cos, per despenjar-lo des de la caverna.

Un mariner va portar una corda de les que havien desembarcat del torpediner en treure les provisions, i en Lluís, ben lligat, va començar l'exploració, portant la llanterna en una mà.

Dos mariners anaven deixant anar la corda i ben aviat en Lluís va desaparèixer en les profunditats d'aquella gola misteriosa.

De primer, el pou era quasi vertical, i així fou fins a una vintena de pams.

En tocar terra ferma amb els peus, en Lluís girà la llanterna en totes direccions i va veure que es trobava en una mena de placeta en la que hi havia un corredor pel qual s'hi podia passar còmodament.

En Lluís, disposat a seguir fins que pogués les seves exploracions, va introduir-se per aquell corredor, i a mig camí els seus peus varen ensopegar amb alguna cosa que no tenia pas qualitat de pedra.

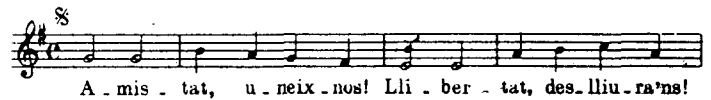
Dirigi cap a terra la llanterna i, amb la major sorpresa, observà que l'objecte amb què havia ensopegat era un esquelet. Però quin esquelet! per les apariències semblava pertànyer a un drac fenomenal, dels que ara no s'estilen.

El crani tan sols era tan gros com una barca de pescar. Després seguia l'espina, la llargària de la qual no baixaria de deu metres. En Lluís va deduir que aquell esquelet era, sens dubte, el d'un animal antediluvià completament desconegut dels nostres savis naturalistes.

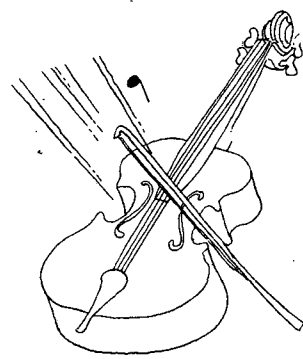
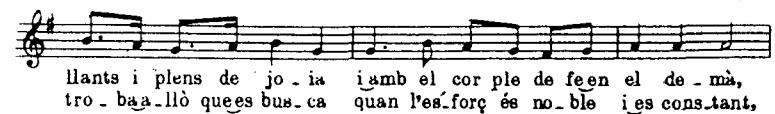
Satisfet de la seva troballa, va seguir el seu camí. Al cap d'uns quants minuts va observar que s'accentuava una pujada, i això li va plaure, perquè indicava que els temors de trobar el mar a l'acabament de la gruta, eren infundats. Després d'una vintena de metres de pujada, va

La partitura setmanal

AMISTAT, UNEIX-NOS

Tornada
A tall d'himne

Fi Estrofes Més mogut

La sardana i la dansa

Trobada de bastoners: El dia 10 de maig se celebrà a Gelida la sisena trobada de bastoners de Catalunya, una manifestació que cada any va adquirint més empenta, no obstant i poder creure que la humilitat del ball de bastons no pugui interessar a bastament per a celebrar un acte d'aquest caire.

Ben al contrari, i recomanem a qui no ho conegui, que se'n faci testimoni. Una concentració de bastoners permet calibrar amb exactitud les moltes possibilitats d'aquest ball i esplaïar-se amb les diverses combinacions i figures que s'interpreten.

Enguany les colles participants superaren el número de quaranta, xifra important i que va creixent a cada convocatòria i que palesa la importància que ha assolit l'antiquíssim ball de bastons que, per cert, a Gelida, localitat on s'ha celebrat aquesta trobada, es considera que hi té una antiguitat —comprovada— de més de cent anys.

XXXV Aniversari: L'Esbart Montserratí Martinenc ha commemorat solemnement, com no fa gaire també ho feia amb la mateixa xifra l'Esbart d'Horta, el seu trenta-cinquè aniversari, que equival a dir trenta cinc anys de dedicació a la dansa popular catalana, i que equival també a treballar trenta cinc anys pel manteniment de la personalitat del país català.

Altres vegades ja hem parlat de la importància d'aquesta tasca que realitzen els esbarts, la qual recau doblement en el benifet que representa per Catalunya la conservació i foment de les seves danses, i ensems també, la dedicació que inculquen als propis dansaires, que troben així, ballant danses de la pròpia terra, un bell esplaï i gaudi al seu desenvolupament personal.

Per això, perquè són molts els qui treballen en idèntiques finalitats, no considerem equitatiu fer ara una apologia particular del Montserratí Martinenc, però si ponderar a través dels seus trenta cinc anys, aquest preuat sacrifici d'entrega al nostre folklore, ric i abundós amb una intensitat que no tots els pobles poden ostentar.

Ha mort Pere Masats: El dia 27 d'abril va morir a Barcelona el compositor Pere Masats, a l'edat de 86 anys. Tot i que feia molt de temps que estava allunyat de la vida

activa, Pere Masats gaudia de la simpatia i estimació de nombrosos sardanistes, potser pel seu caràcter accentuadament alegre i comunicatiu, potser també per les seves sardanes, marcades per un punt d'optimisme i alegria que les feia plenament atractives i estimades entre els dansaires. El llenguatge musical de Masats era obert i ample; mig seriós i mig convencional; intrascendent i, a la vegada, tremendament comunicatiu. De la seva no gaire extensa producció cal recordar "Fadrinalla" —la primera que va escriure, l'any 1915—; "Dolces carícies", "Gales d'Anglès" —dedicada a la seva vila nadiua—; "Una tendresa", etc. La darrera sardana la va escriure l'any 1965; va ser "Una vida festejant", que el mestre, suara traspasat, va dedicar a la seva esposa.

Reposi en pau, Pere Masats.

Josep Ventura

Fent pinya

Abans de seguir amb l'anàlisi del que fou la temporada passada, i tenint en compte la quantitat d'actuacions de les colles, novament, avui, volem ressenyar les actuacions de les colles, en la confiança de poder prosseguir l'anàlisi esmentat.

Pròximes actuacions

17 de maig. A Madrid: Vella dels Xiquets de Valls.

Actuacions

Xiquets de Tarragona: Per Sant Jordi, descarregaren el tres de set, el dos de sis i el pilar de cinc.

Castellers de Ribes: En la seva primera actuació, descarregaren el tres de sis, 2 quatre de sis, el pilar de quatre i carregaren el pilar de cinc aixecat per sota, a més d'intentar la torre de sis.

Castellers de Vilafranca: També a Vilanova, el dia 26, descarregaren el tres de set aixecat per sota, el cinc de set, dos pilars de cinc simultanis i el de quatre, i carregaren la torre de set.

Els Bordegassos de Vilanova: Per la seva diada, el 26, descarregaren el tres de set, el pilar de cinc per sota, alguns de quatre i castells nets, i carregaren el quatre de set amb l'agulla al mig i la torre de sis.

Castellers de Vilanova - Colla de Mar: El dia 25 actuaren a Santa Perpètua de la Mogoda, descarregant castells de sis pilars de quatre i carregant la torre de sis. A Figueres, descarregaren la torre de sis, tres pilars de cinc (un al balcó), alguns de quatre i castells de sis (un net). Intentaren un castell de sis.

Joves dels Xiquets de Tarragona: A l'igual que la seva concitadana, actuaren el dia de Sant Jordi, tot descarregant el dos de sis, el tres de sis aixecat per sota i el castell de sis net, tot intentant el pilar de cinc.

Castellers de Terrassa: A la pròpia ciutat, el dia 25, descarregaren la torre de sis i castells de sis. L'endemà, al club Epic de Matadepera, descarregaren la torre de sis, castells de sis, a més de carregar el pilar de cinc; i a Sarrià, descarregaren la torre de sis, el pilar de cinc, alguns de quatre i castells de sis.

Minyons de Terrassa: També actuaren a la seva ciutat el dia 25, descarregant el tres i el quatre de set, el pilar de cinc i castells de sis nets; i carregaren el quatre de set amb l'agulla al mig; el seu grup de "Dones" va descarregar el tres de sis, castells nets i pilars de quatre. L'endemà, a Martorell, van descarregar alguns castells de sis nets i pilars de quatre, i el grup de "Dones" va descarregar el Tres de sis, Pilars de quatre i un castells net.

Vella dels Xiquets de Valls: Anaren a Òdena, el dia 1, descarregant el Dos de set, el Quatre de set amb l'agulla al mig, el Tres de set i el Pilar de cinc.

Castellers de Vilafranca: La seva darrera actuació fou el dia 3, a Navars, descarregant el Tres i el Quatre de set, la Torre de sis, 2 Pilars de cinc, alguns de quatre, el Tres de sis aixecat per sota net i castells de sis nets i d'altres.

Aclariment: A la crònica de la setmana del 19 al 25 d'abril, en citar els castells assolits per la colla Vella dels Xiquets de Valls, per error de transcripció no dèiem que havien aconseguit 3 (tres) Dos de vuit amb "forro" —i sols citàvem que un d'ells fou carregat—. Demanem disculpes.

Jaume Casanova "Cossa"

Cuina

Mª Glòria Muntañola

Pastís de poma "Edurne"

Per a la pasta

250 gr. farina
100 gr. mantega
2 cull. de sucre
1/4 vas d'aigua
un polsim de sal

Crema

2 ous sencers
2 rovells
2 cull. farina
3 cull. sucre
1/2 pot llet condensada
75 c.c. d'aigua tèbia

Guarniment

300 gr. pomes reinetes
3 cull. melmelada d'albercoc

Poseu 200 gr. de farina en un recipient juntament amb la mantega, tallada a trossets, les 2 cullerades de sucre, la sal i 60 c.c. d'aigua.

Trebal·leu-ho ràpidament amb una mà per tal d'ajuntar els ingredients (cal treballar-la poc); deixeu-la reposar una estona. Després estireu-la amb el corró. Unteu un motlle desmuntable amb mantega, agafeu la pasta amb el corró i poseu-la damunt del motlle (mig centímetre de gruix).

Peleu les pomes, feu-ne 4 trossos per a treure'ls-en el cor, i llavors talleu-les a grills fins. Poseu aquests grills damunt la pasta en forma de corona, els uns damunt dels altres.

En un recipient poseu-hi tots els ingredients de la crema, bateu-ho una estona amb la batidora, afegiu-ho amb molt de compte damunt les pomes. Fiqueu-ho tot seguit al forn calent i als 6 o 7 minuts abaixeu una mica el foc.

S'ha de coure una mitja hora al forn de baix i 1/4 d' hora al forn de dalt.

Passeu la melmelada d'albercoc per un colador fi i pinteu el pastís amb aquest suc per tal de donar-li lluentor. Desmoltlleu-ho fred.

42

Josep M.ª Folch i Torres

semblar-li veure una mica de claror al fons del corredor. Allí es dirigí apressadament, i quina no va ésser la seva sorpresa en trobar-se allí amb una rampa que conduïa directament a l'exterior, o sigui al damunt mateix d'aquell espadat que pel cantó de mar era inaccessible.

Sense deturar-se ni un instant en contemplar l'aspecte de les muntanyes rocoses que es veien des de l'orifici de sortida, en Lluís tornà a refer tot el camí que havia fet, a fi de comunicar com més aviat millor als seus companys l'afortunada descoberta que acabava de fer.

Tots satisfets d'aquest succés, varen menjar un bocí, i de la millor manera possible procuraren passar aquella nit, tot esperant el matí següent per a efectuar, en comitiva, l'expedició.

A través de les roques

Tan bon punt és va fer de dia, tots els tripulants, conduïts per en Lluís, varen seguir la gruta fins a trobar-se en plena llum al cim mateix del penyalar abrupte.

Des d'allí varen girar la vista a tots entorns, i, va dir veritat, aquell espectacle no era pas per alegrar ningú. Fins a pèrdua de vista, no es veien més que roques i més roques per tot arreu. Ni un arbre, ni una planta per alegrar la monotonia d'aquell trist paisatge. Roques i més roques apilotes per aquella illa.

—No és gaire divertit tot això! —exclamà en Lluís.

—No en fa pas la cara —va respondre el director John—, i sort que tenim queviures en el torpediner, perquè si ens hem de refiar de les fruites que aquí collirem, estem ben frescos.

—No cal al·larmar-se tan aviat! —va intervenir el doctor Kalp. —Qui sap si en una altra regió de l'illa hi trobarem la vegetació que aquí manca.

El capità va enviar dos mariners a recollir provisions i efectes al torpediner, a fi de preparar menjar per a tots. La mar ja havia baixat i amb facilitat es pogué tornar a col·locar la palanca per a introduir-se en el vaixell.

Els mariners varen traslladar a la gruta tot el que els van semblar útils, inclús els llits de les cabines, que varen ésser col·locats en la caverna.

Un altre mariner es cuidà de preparar un esmorzar; després del qual, els tripulants tots varen dividir-se en grups de dos en dos, per anar a explorar terreny, quedant en què a migdia es trobarien en el lloc de partida per dinar i donar compte del resultat de l'exploració.

Com és de suposar, en Jordi i en Lluís varen juntar-se per a fer l'excursió, i tan bon punt es varen trobar sols, en Jordi desfogà el seu cor apesarat.

DIUMENGE 17**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

10.03 PARLEM
10.30 EL DIA DEL SENYOR. Retransmissió de la Santa Missa.
11.25 GENT JOVE
12.30 TEMPS I MARCA
14.00 INFORMATIU
15.00 AVENTURES DE TOM SAWYER
15.30 LA CASA DE LA PRADERA
16.25 LA FIRA DEL CAVALL
17.20 ANEM A VEURE
18.25 TERTULIA AMB...
19.30 AVANÇAMENT ESPORTIU
19.40 DESENLLAÇ INESPERAT
20.40 EXTERIOR DIA
21.30 NOTICIES
21.50 REVISTA DE TOROS
22.25 ESPORTIU
23.30 TEATRE BREU: "La muerte canina", de Miquel A. Rellán.
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

14.00 INFORMACIÓ
14.15 VIURE ELS 80

CIRCUIT ESTATAL

15.30 LA MÚSICA
16.35 L'INCREDIBLE HULK
17.35 MÉS ENLLÀ
18.05 LOU GRANT
18.55 FLAMENC
19.30 A FONTS
20.30 EL TESTIMONI
21.30 LLARGMETRATGE: "Boeing, Boeing", (1965)
23.15 NOTICIES
23.30 COMIAT

DILLUNS 18**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

14.00 BARCELONA TVE
14.10 CRÒNICA
17.15 LES GUILLERMINES DEL REI SALOMÓ
17.45 PASEM-HO BE
18.15 LLIÇONS DE CATALÀ

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3

16.20 LES DAMES DE LA COSTA
17.15 HIPICA
18.30 AVANÇAMENT ESPORTIU
18.37 L'ESTEL BLANC
19.03 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.05 ELLA
19.30 INFORMATIU JUVENIL
20.00 MA A MA
21.00 TELEDIARI
22.00 LLAPIZ I PAPER
23.00 CERVANTES
24.00 AL CIERRE
00.05 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

19.00 QUITXALLA
23.30 POETES, ARA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 LAS AVENTURES DE SUPER-RATON
20.30 CINE CLUB: "Una chica tan decente como yo", (1972)
22.15 HORITZONTS
22.45 POLIESPORTIU
23.15 NOTICIES-2
23.30 COMIAT

DIMARTS 19**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

14.00 BARCELONA TVE
14.10 CRÒNICA
17.15 SET DIES
18.15 LLIÇONS DE CATALÀ

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3
16.20 LES DAMES DE LA COSTA
18.32 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.37 L'ESTEL BLANC
19.03 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.05 UN MÓN PER A ELLS
20.00 EN AQUEST PAIS
21.00 TELEDIARI
22.00 300 MILIONS
23.05 ELS NOUS VENJADORS
24.00 AL CIERRE
00.05 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

19.00 QUITXALLA
23.30 CATALUNYA A FONTS

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2

20.00 ELS NOIS DEL 47 A
20.30 II GUERRA MUNDIAL DIARI D'UN SOLDAT
21.55 MUSICAL EXPRESS AMICS
21.55 ARRIBA, ABAJO
22.45 POLIESPORTIU
23.15 NOTICIES-2
23.30 COMIAT

DIMECRES 20**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

14.00 BARCELONA TVE
14.10 CRÒNICA
17.15 ESPECIAL "Cançons al vent" amb motiu del lliurament del premi "Album català del any de Radio 4".

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3
16.20 LES DAMES DE LA COSTA
18.32 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.37 L'ESTEL BLANC
19.03 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.05 GRIZZLY ADAMS
20.00 UN MÓN FELIÇ
20.30 ARRELS
21.00 TELEDIARI
22.00 SESSIÓ DE NIT: "Semilla de maldad", (1955)
23.50 AL CIERRE
23.55 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

19.00 QUITXALLA
23.30 SIGNES

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 EL SR. ROSSI
20.25 BENNY HILL
20.55 RETRAT EN VIU
21.55 IMATGES
22.45 POLIESPORTIU
23.15 NOTICIES-2
23.30 COMIAT

DIJOUS 21**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

14.00 BARCELONA TVE
14.10 CRÒNICA

17.15 VOSTÈ PREGUNTA...
18.15 LLIÇONS DE CATALÀ

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3
16.20 LES DAMES DE LA COSTA
18.32 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.37 L'ESTEL BLANC
19.03 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.05 EL GRAN CIRC DE TVE
20.00 MÚSICA, MAESTRO
20.25 VIURE CADA DIA
21.00 TELEDIARI
22.00 AQUESTA NIT
23.00 TAUROMAQUIA
24.00 AL CIERRE
00.05 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

19.00 QUITXALLA
23.30 LES NOSTRES COSES

CIRCUIT ESTATAL

19.45 NOTICIES-2
20.00 EL REGNE ANIMAL EN CRISI
20.25 ENTRE DOS CLARORS
21.00 FESTIVAL TV
22.45 POLIESPORTIU
23.15 INFORMATIU
23.30 COMIAT

DIVENDRES 22**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

14.00 BARCELONA TVE
14.10 CRÒNICA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 CRONICA 3
16.20 LES DAMES DE LA COSTA
17.15 BLA, BLA, BLA
18.15 AMB VUIT N'HI HA PROU
19.05 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.08 SPIDERMAN
19.30 LA BOSSA O LA VIDA
20.00 PROGRAMA D'HUMOR
20.25 VAL MES PREVENIR
21.00 TELEDIARI
22.00 TEATRE EN EL MÓN: "El avaro de Moliere."

24.00 AL CIERRE
00.05 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT ESTATAL**

19.15 LA CLAVE
19.45 NOTICIES-2
20.05 LA CLAVE
24.00 COMIAT

DISSABTE 23**PRIMERA CADENA****CIRCUIT CATALÀ**

10.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

11.00 SABADABADA
13.00 CONCERT, per l'Orquestra Filarmònica de Viena.
14.00 PARLAMENT
14.30 D'APROP
15.35 ELS PICAPIEDRA
16.05 PRIMERA SESSIÓ: "El Halcón y la flecha", (1951)
17.50 APLAUSO
19.40 VACANCES A LA MAR
20.35 INFORME SETMANAL
21.15 NOTICIES
21.40 EL HOME I LA TERRA
22.05 DISSABTE CINE... "Waterloo", (1970)
00.40 COMIAT

SEGONA CADENA**CIRCUIT CATALÀ**

14.00 INFORMACIÓ
14.15 EL CASTELL DELS TRES DRAGONS

CIRCUIT ESTATAL

15.30 ERASE UNA VEZ EL PODER
16.25 ARCHIE Y SABRINA
16.55 LAS VEGAS
17.50 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
19.35 PRENGUI LA PARAULA
20.05 TROBADA AMB LES LLETRES
21.15 REVISTA DE CINE
22.05 VIGILIA DEL NOSTRE TEMPS
23.15 NOTICIES
23.30 COMIAT

Guía editorial**novedades**

PEREGRINOS
de la
intimidad

CON DIOS

alberto rambla mihaleart

Alberto Rambla
PEREGRINOS DE
LA INTIMIDAD
CON DIOS
375 pts.

Cantos
de la
Iglesia
antigua

para la
Iglesia
de siempre

LOS NOS NERO

Luis Nos
CANTOS DE
LA IGLESIA
ANTIGUA PARA
LA IGLESIA
DE SIEMPRE
375 pts.

Miguel Rubio
MUJER-CREYENTE-SIGNO.
MARIA DE NAZARET
360 pts.

MARIA de NAZARET
mujer • creyente • signo

MIGUEL RUBIO

J. Lafrance
LA ORACION DEL
CORAZON
325 pts.

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

Colònies d'estiu a Castellterçol

3 quinzenes: el 27 de juny al 9 d'agost.

Informació i inscripcions:

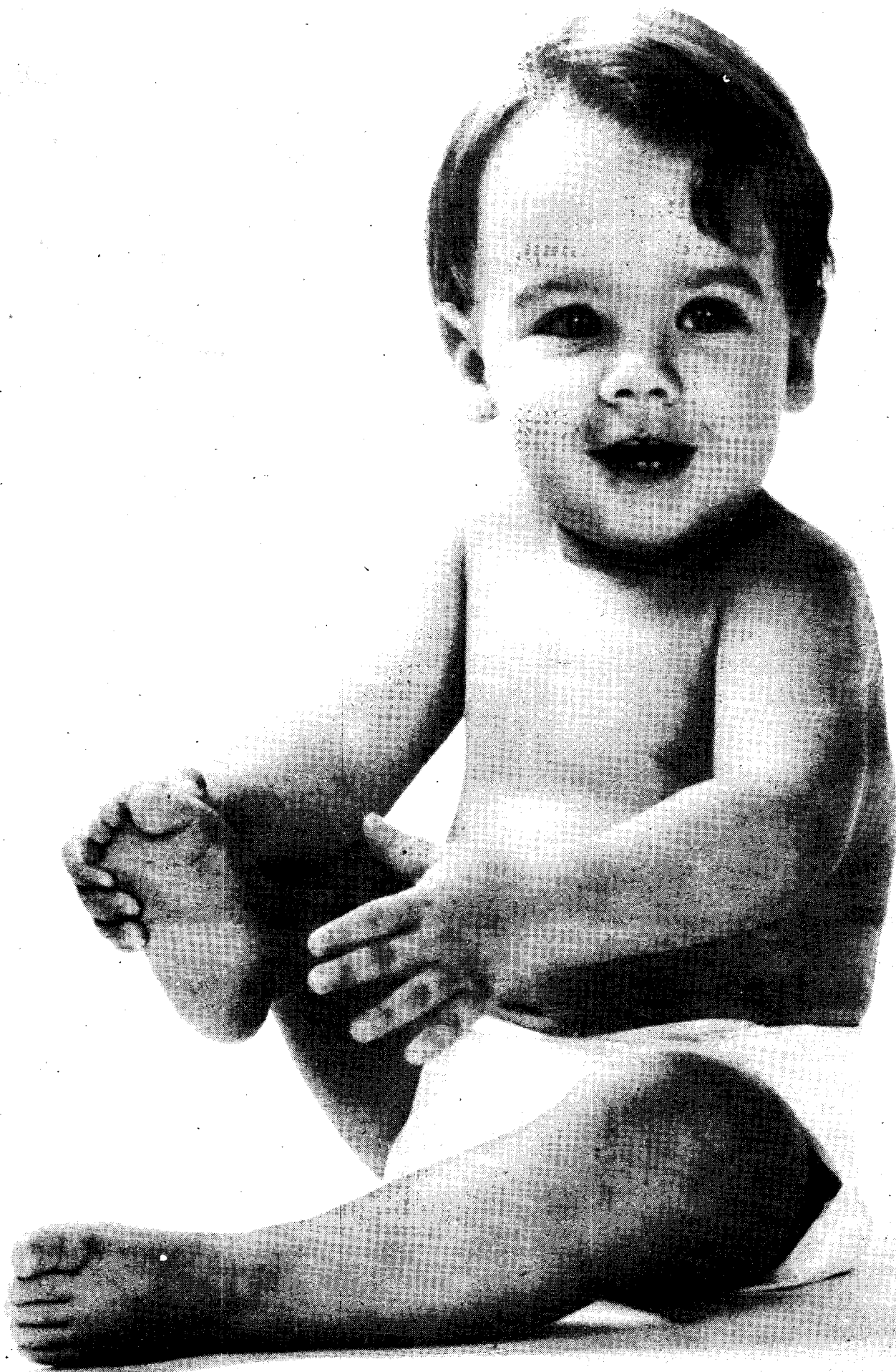
Arimon, 17 - Barcelona-22 Tel. 212 39 98. Sra. Galí

narcea, s. a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Galí, 89 - Madrid-20
Teléf. 254 64 84 - Distribución: 254 61 02

benestar des del començament...

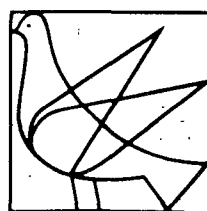

mulletton

per a la higiene del cos i de la llar

**CALCETA-BOLQUER
(BRAGUITA-PAÑAL)**

PREPARATS PER

IBB

LABORATORI CIENTÍFIC
PER A LA HIGIENE